

Giới thiệu Yêu Giả Tình Thật

Con hẻm sâu và tối, cô cứu người không nên cứu, chọc phải người không nên chọc.

Phong Thiên Tuyền, người người đều tôn kính gọi hần một tiếng “Phong tiên sinh”, chỉ vì không ai dám gọi thẳng tên hần.

Hai anh em ngông cuồng tự đại của Bạch gia đều có tình ý với cô, vì vậy liền dẫn tới hứng thú của tên ác ma này.

Hần thiết hạ bẫy rập, dụ cô từng bước rơi sâu vào bẫy.

“Tôi không phải con mồi của anh.”

“Em đương nhiên không phải.” Hần nở một nụ cười nhàn nhạt: “Đàn bà đối với tôi chỉ là đồ chơi.”

Hần hung mãnh như thú, hàng đêm đòi hỏi, ép cô ở dưới thân hần trần trọc hầu hạ.

Nửa đêm mộng về, trong màn rủ, những lời ní non mê man, nùng tình mật ý, thật giả lẫn lộn.

Khi trò chơi tình ái với ham muốn triền miên đau đớn từ từ không khống chế được, mới biết...

Từ đầu tới cuối, tất cả đều là một hồi tưởng diễn mà cô tỉ mỉ bày ra, cẩn thận không một kẽ hở...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Buổi tối, bóng đêm dày đặc.

Trong phòng khách biệt thự Bạch gia, đèn đuốc lúc nào cũng sáng rực rỡ. Đèn treo bằng thủy tinh thật lớn được lau đến sáng bóng, ánh sáng rạng rỡ từ đó phát ra, chiếu lên sàn nhà bằng đá cẩm thạch, hình thành một loại ánh sáng vừa lộng lẫy lại vừa quý dị.

Đầu tiên là một hồi trầm mặc, chỉ có tiếng ngòi bút xột xoạt nhẹ nhàng viết trên giấy, khe khẽ mà rõ ràng.

Phong Thiên Tuyền và Bạch Trọng Nhiên cùng lúc khép lại văn kiện đã ký, máy móc bắt tay nhau, Bạch Trọng Nhiên lắc đầu cười khê: “Cũng chỉ có anh mới có thể khiến tôi bàn chuyện công việc trong thời gian nghỉ.”

Nói xong, đứng dậy đi về phía quầy bar trong phòng khách. Lấy ra một chai rượu vang cao cấp 73 năm, rót ra hai ly, đem một ly đưa đến trên tay người đàn ông ngồi trên sofa, người vẫn luôn trầm mặc không nói.

Phong Thiên Tuyền lắc lắc ly rượu trong suốt, chất lỏng màu đỏ tươi ngưng tụ ra một đường vòng cung, rồi lại tản ra bên ngoài, mím môi nhấp qua một ngụm, nhắm hờ mắt hưởng thụ, mới chậm rãi mở miệng: “Bình rượu này không phải anh vô cùng trân quý sao, thế nào lại đột nhiên trở nên hào phóng như vậy?”

“Vẫn là không thể gạt được anh.” Bạch Trọng Nhiên than nhẹ một tiếng: “Kỳ thật, tôi là có việc muốn nhờ anh giúp đỡ.”

Phong Thiên Tuyền khẽ nhưong mày, chỉ vuốt nhẹ quanh miệng ly mỏng manh, đôi mắt sâu nửa khép lại, không nói lời nào.

Bạch Trọng Nhiên lướt ánh mắt qua trên khuôn mặt thâm sâu khó lường kia của hắn, áo sơ mi cởi bỏ hai cúc áo, cổ áo dựng viền đường viền tao nhã.

Người đàn ông trước mắt này mỗi một chi tiết đều trải qua mài dũa tinh tế điều luyện, phần lớn thời gian hắn đều giữ vẻ mặt bình tĩnh, thần sắc xa cách, nhưng mặc dù vậy vẫn có vẻ cao ngạo trịnh thượng, cùng với khí tức cường đại bẩm sinh, ép người khác tới không thờ nổi.

“Cũng không phải việc gì to tát, là Trọng Lăng.” Bạch Trọng Nhiên cười khổ : “Gần đây cậu ta thích một cô gái, sống chết đòi ở một chỗ với cô ta, nhưng cô gái kia đã có vị hôn phu rồi. Anh cũng biết tính tình trẻ con của cậu ấy, ba ngày cuồng nhiệt rồi qua một đợt cũng liền quên sạch sẽ người ta, hồi trước bởi vì trong nhà phản đối nên cậu ấy cũng làm loạn vài lần, mỗi lần chưa duy trì quá mười ngày. Có điều bây giờ không giống thế nữa.”

“Hả?”

“Tuy rằng chúng tôi đều cưng chiều cậu ấy nhưng chính Trọng Lăng cũng biết giữ chừng mực. Nhưng mấy hôm trước cậu ấy đột nhiên tìm một đám người đến đánh vị hôn phu của người ta phải vào bệnh viện, sau lại cương quyết lôi kéo cô gái kia lên máy bay, muốn bỏ trốn, cuối cùng bị cảnh sát ở sân bay bắt giữ mới không đi được. Tôi cũng không biết mình nên vui mừng hay tức giận nữa, Trọng Lăng lớn như vậy nhưng chưa từng có việc gì có thể kiên trì qua một tháng, lúc này lại cố chấp dị thường. Tôi không có cách nào, đành phải nhốt cậu ấy lại trong phòng, tránh cho cậu ấy lại đi khắp nơi gây rắc rối cho tôi. A Tuyền, Trọng Lăng sợ nhất anh, lời anh nói chắc chắn cậu ấy sẽ nghe. Giúp tôi khuyên bảo cậu ấy nhé!”

“Cậu ấy ở đâu?”

“Trên tầng hai, phòng thứ nhất bên tay trái.”

Phong Thiên Tuyền đứng dậy đi về phía căn phòng mà Bạch Trọng Nhiên nói. Trong phòng tối tăm, chỉ có chiếc đèn thấp sáng bên cạnh giường. Hắn đứng ngược sáng, hình dáng khuôn mặt núp ở trong bóng tối, ánh sáng cùng bóng tối giao thoa trên người hắn, chỉ có thể mơ hồ thấy rõ thân ảnh cao to anh tuấn của hắn.

Bỗng nhiên, một bóng đen nhanh chóng thoát ra từ cửa, theo sát đằng sau là một luồng ánh sáng bạc quỹ dị.

Gió lạnh chợt nổi lên, ánh sáng kia xoẹt qua mắt Phong Thiên Tuyền, hắn nhíu mày hơi quay đầu đi, thanh đao dừng lại ở nơi chỉ cách mũi hắn một đầu ngón tay, một con dao cực nhanh phóng về phía cổ tay người nọ, đinh đang một tiếng, thanh đao rơi xuống.

“Ôi, đau!” Người nọ ôm lấy cánh tay khom người xuống, thấy rõ người trước mặt xong, liền kinh ngạc: “Anh Phong?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

So với Phong Thiên Tuyền bình tĩnh không dao động thì Bạch Trọng Lăng có chút thâm hại.

Chiếc áo sơ mi màu trắng đầy những nếp nhăn, quần tây cao cấp cũng hoàn toàn không nhìn ra đẳng cấp. Bạch Trọng Lăng ngồi ở bên giường, mười ngón tay đan vào nhau, hai mắt đầy những tơ máu, giống như đã mấy đêm chưa hề chớp mắt.

“Thực xin lỗi, anh Phong, em không biết là anh, còn tưởng là người hầu anh trai em phái tới đưa cơm.” Bạch Trọng Lăng biết rõ vừa rồi Phong Thiên Tuyền nhất định là hạ thủ lưu tình, dù sao ở Đông Thành này, có thể dùng đao đầu với Phong Thiên Tuyền quả thật là không có mấy người, mặc dù có, chỉ sợ nay cũng đã chôn ở dưới đất yên nghỉ rồi.

Phong Thiên Tuyền quan sát hắn một chút, nụ cười lạnh lùng bên môi như ẩn như hiện: “Bộ dạng cậu như thế này chỉ vì một người đàn bà sao?”

“Trạm Lam không giống những người con gái khác! Em yêu cô ấy!” Nghe được sự khinh thường trong lời nói của Phong Thiên Tuyền, Bạch Trọng Lăng bỗng nhiên kích động đứng bật dậy. Nhất thời quên mất thân phận của Phong Thiên Tuyền, cảm giận nhìn thẳng vào hắn.

“Yêu?” Giống như nghe được chuyện nực cười, Phong Thiên Tuyền cong miệng: “Yêu đến mức nào?”

“Em có thể vì Trạm Lam mà chết!” Đáy mắt Bạch Trọng Lăng tràn đầy kiên định.

Phong Thiên Tuyền gật gật đầu, bỗng nhiên từ trên mặt đất nhặt chủy thủ (*thanh đao ngắn) vừa rơi xuống lên. Khi Bạch Trọng Lăng còn chưa kịp đoán được rốt cục hắn muốn làm cái gì, trước mắt chợt lóe lên ánh sáng trắng, giây tiếp theo, Phong Thiên Tuyền đã dùng chủy thủ để ở yết hầu của hắn.

Nhiệt độ kim loại lạnh lẽo, cảm giác sắc bén, lúc này thanh đao sắc bén sát lên da thịt Bạch Trọng Lăng, chỉ cần hắn hơi cử động, chủy thủ sẽ không thể tránh khỏi cắt vào cổ hắn.

“Vậy cậu chết cho tôi xem, tôi tin tưởng cậu, có lẽ sẽ giúp cậu cầu xin anh trai cậu.”

Bạch Trọng Lăng ngừng thở, một cử động cũng không dám.

Nụ cười lạnh lùng như ẩn như hiện kia của Phong Thiên Tuyền thoát nhìn càng rõ ràng: “Nhìn xem, muốn chết thật ra cũng rất khó khăn, đúng không?”

Đem chủy thủ cầm trong tay tùy ý để sang một bên, về mặt Phong Thiên Tuyền trở nên đáng sợ: “Về sau không nên dễ dàng nói ra những lời này, trừ khi cậu thật sự không muốn sống. Hơn nữa, vì một người đàn bà, không đáng.”

Nói xong, hắn xoay người rời đi. Đặt tay lên cánh cửa lạnh lẽo, phía sau truyền đến tiếng nói chán nản của Bạch Trọng Lăng: “Em không sợ chết mà là không muốn chết như vậy. Nếu em chết, trên thế giới này sẽ không có người thương yêu cô ấy nữa.”

Nhìn bóng dáng Phong Thiên Tuyền, Bạch Trọng Lăng nói: “Trạm Lam không giống với các cô gái khác, ít nhất thì cô ấy không giống với các cô gái anh thường qua lại. Cô ấy rất tốt, cũng rất đặc biệt, nếu không tại sao anh em lại trăm phương nghìn kế ngăn cản em như vậy?”

Phong Thiên Tuyền nhảy bén nhận ra điểm không thích hợp, hơi quay người lại, nhướn mày: “Có ý gì?”

Bạch Trọng Lăng cười khổ: “Hai anh em Bạch gia muốn gió được gió, muốn mưa được mưa cũng sẽ có thứ không chiếm được. Bởi vì em, anh em đã đi gặp cô ấy vài lần, kết quả anh ấy cũng yêu cô ấy. Trước kia em muốn cái gì anh em cũng sẽ cho em, nhưng lần này, Trạm Lam thành ngoại lệ.”

Thấy Phong Thiên Tuyền từ tầng trên đi xuống, Bạch Trọng Nhiên đem chiếc ly còn sót lại chút rượu uống một hơi cạn sạch: “Trọng Lăng đã nói với anh rồi phải không?”

Phong Thiên Tuyền chỉ nhíu mày, hắn chưa từng thấy qua Bạch Trọng Nhiên hăng hái cũng sẽ có loại biểu cảm lực bất tòng tâm này.

“Chỉ tiếc rằng cô ấy không yêu ai trong chúng tôi, cũng không cho chúng tôi đi quấy rầy mình. Nếu không thể ở bên cô ấy, chỉ ít điều duy nhất tôi có thể làm vì cô ấy chính là khiến cho Trọng Lăng không đi tìm cô ấy.” Nói xong, Bạch Trọng Nhiên liếc nhìn hắn một cái: “Khuyến anh một câu, đừng đi tìm cô ấy, nếu không anh cũng sẽ trở thành tôi của hôm nay.”

Phong Thiên Tuyền trầm ngâm một lát, về mặt không chút thay đổi nói: “Cho đến tận bây giờ, chưa ai có thể làm cho tôi thay đổi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Ở trong xe trên đường về, La Ni không ngừng ngắm trộm qua kính chiếu hậu người đàn ông ngồi ghế sau đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bên ngoài cửa sổ ánh đèn đủ màu nhanh chóng lướt qua chiếu lên những đường nét rõ ràng của khuôn mặt, mơ hồ có thể thấy được gương mặt mạnh mẽ kia, cái mũi anh tuấn, khỏe mỗi mím chặt...

Cuối cùng, Phong Thiên Tuyền mở mắt ra, trong tròng mắt đen tràn ngập thư thái: “Để tôi xuống ở ngã rẽ phía trước, cắt đuôi mấy kẻ kia rồi trở về đón tôi.”

Thì ra hắn đã biết từ lâu.

La Ni yên lặng gật đầu, theo lời để hắn lại ven đường, tiếp đó nhấn mạnh ga, chiếc xe thể thao cao cấp gầm rú phóng đi, chỉ mới 5 giây, rất nhanh đằng sau đã có xe đuôi kịp.

Ngày hôm nay đối với Giang Trạm Lam mà nói là một ngày rất trọng đại, luật sư Thanh Dương ở Sở luật sư chính thức mời cô, hi vọng tháng sau cô có thể đến Sở luật sư thực tập, đây gần như là ao ước của bất kỳ sinh viên luật nào. Cho nên cô cố ý mua bánh ga tô đến nhà Chu Hân Nhã chúc mừng, nào biết trong nhà chẳng có ai.

Phía trước là bến xe, trong khi chờ đèn xanh, Trạm Lam mở ví ra tìm tiền lẻ bên trong. Lúc đèn tín hiệu thay đổi, cô vội vã đem ví cất kỹ, nhưng tiền xu nắm chắc trong lòng bàn tay bỗng nhiên rơi xuống, lăn ra đằng sau vào phía trong hẻm.

Trạm Lam vô thức xoay người đi tìm, nhưng đồng tiền xu kia giống như là cố tình gây khó dễ cho cô, không ngừng lăn thẳng về phía trước, chộp vài lần cũng chưa bắt được. May mà trong ngõ hẻm ánh sáng rất tối, bằng không nếu có người nhìn thấy cô trong bộ dạng này thì đúng là mất mặt.

Cuối cùng, chiếc giấy trắng bóng chốc giẫm mạnh lên đồng tiền xu, trên mặt Trạm Lam lộ ra nụ cười đắc ý: “Rốt cục đã bắt được mày rồi, đồ đáng ghét!”

Cúi người xuống nhặt đồng tiền xu lên, cô chợt nhận thấy có chút bất thường. Hơi nhưn lông mày, trước mắt xuất hiện một đôi giày da màu đen được lau đến sáng loáng, chậm rãi ngừng đầu về phía trước nhìn kỹ lại, hai chân thon dài trắng tấp, thắt lưng thon gọn, khuôn ngực rắn chắc, bờ vai thẳng hoàn mỹ, tiếp sau đó liền đối diện với cặp mắt đen không thấy đáy kia.

Cô suýt nữa bật ra tiếng hét chói tai, nhưng một giây liền bị người đàn ông phía trước kéo từ dưới đất lên, lấy tay chặn lại tiếng hét kinh hoàng của cô. Bọn họ kề sát nhau, cô thậm chí có thể rõ ràng ngửi được mùi rượu nồng nặc trên người hắn, tràn ngập mùi vị mê hoặc. Mặc dù đang giữa mùa hè, đầu ngón tay của hắn lại lạnh như băng.

Giữa bọn họ rơi vào một khoảng im lặng thật lâu, ngoại trừ tiếng hít thở của hai người, yên tĩnh khiến người ta hoảng sợ.

Lúc này, một loạt tiếng bước chân từ xa vọng lại gần.

“Đại ca nói hắn ở gần đây, chiếc xe kia vốn dĩ không có người.”

“Nhưng chúng ta không thấy hắn xuống xe, có khi nào tin báo bị nhầm lẫn không?”

“Bất kể là nhầm hay không thì hôm nay vẫn là cơ hội tốt, nhất định phải bắt được hắn lại. Nếu không khi hắn trở về, tao và mày đều không gánh nổi tội. mấy người bọn mày đến ngõ nhỏ bên kia tìm một lúc, tao và A Long đi đến quán bar đối diện xem.”

Trạm Lam không biết “Hắn” trong miệng những người này có phải người đàn ông trước mắt hay không, mượn ánh sáng không mấy sáng sủa, cô nhìn thấy hắn khẽ nhưn mày, bên môi mông ngớn lên nụ cười khinh thường, có chút hứng thú.

Đến lúc này rồi mà hắn không hoảng sợ chút nào sao?

Nhưng cô lại không làm được như hắn, gặp biến không sợ, những người kia đến với ý đồ không tốt, nếu bắt được hắn hậu quả khó có thể tưởng tượng được. Mà cô bây giờ lại ở cùng một chỗ với hắn, ai biết những người đó có tưởng nhầm cô là đồng bọn của hắn hay không, sau đó ngay cả cô cũng bị bắt luôn.

Vì vậy, kẻ sách lúc này chỉ có mau chóng thoát thân.

Nhìn về phía hắn chớp chớp hai mắt, người đàn ông nhìn cô một cái, vậy mà thực sự giống cô nghĩ, buông cô ra.

Sau khi được tự do, hành động đầu tiên của Trạm Lam là vung tay lên, “Bốp” một cái, cho người này một cái tát.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Mặc dù xung quanh tối tăm không rõ, nhưng Trạm Lam vẫn có thể thấy được người đàn ông cau mày, sự ngạc nhiên và tức giận lóe lên rồi biến mất nơi đáy mắt.

Dưới cái nhìn chăm chăm của hắn, cô bắt đầu rơi nước mắt, nghẹn ngào nói: “Mã Lệ rốt cuộc có điểm nào tốt hơn em, đẹp hơn em, hay là trẻ tuổi hơn em sao, vì sao anh lại phản bội em, ở chung với cô ta? Em yêu anh như vậy, anh mặc kệ, cũng không coi là gì, có phải anh muốn em vì anh mà chết thì anh mới bằng lòng yêu em không?”

Nghe được đôi tình nhân nhỏ bên này cãi vã, hai người vốn định đi tới liền liếc nhau: “Chắc không phải là hắn chứ?”

“Không biết. Nhưng mà cứ đi qua xem thế nào.”

Rất nhanh, tiếng bước chân lại bắt đầu vang lên.

Người đàn ông trước mắt này hoàn toàn là đáng về xem kịch vui, dường như không chút nào ý thức được tình cảnh lúc này của bọn họ, để cho một mình cô độc diễn.

Trạm Lam khề cán môi, bất thành linh nói ra một câu khiến người khác phải kinh ngạc: “Hay là kỹ thuật trên giường của cô ta tốt hơn em?”

Trong lúc nhất thời, xung quanh yên tĩnh, ngay cả tiếng bước chân cách đó không xa cũng ngừng lại.

Cô chỉ nghe thấy tiếng cười trầm thấp của người đàn ông đối diện, lan tới rất nhẹ rất nhẹ, giống như là đàn hạc trong tay thiên sứ, phát ra âm thanh huyền bí khiêu khích lòng người này.

“Cô ta không bằng em.” Hắn đột nhiên mở miệng.

Trạm Lam còn không kịp phản ứng, người đàn ông phút chốc đã ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, cúi người xuống, nhanh chóng chiếm lấy đôi môi đỏ mọng vì kinh ngạc mà khẽ mở của cô.

Phần lưng dựa vào bức tường cứng ngắc lạnh lẽo, phía trước là vòm ngực tràn đầy tính chiếm hữu của hắn, thân thể mềm mại yếu ớt nằm bên trong khuôn ngực của hắn. Hắn cạy mở hàm răng của cô, hơi lạnh ma sát cánh môi của cô, đầu lưỡi lại hết sức cuồng nhiệt tìm kiếm và cướp đoạt.

Trong thoáng chốc, cô dường như nghe được tiếng bước chân của những người kia rời đi, có lẽ là không muốn phí phạm thời gian xem màn “oán phụ” vô lý gây chuyện này.

Trong ngõ hẻm chỉ còn lại hai người bọn họ, Trạm Lam lúc này mới ý thức được chính bản thân mình đang rơi vào hoàn cảnh nào. Cô mạnh mẽ đóng chặt khớp hàm, mãi đến khi mùi máu tươi xâm nhập vào vị giác.

Động tác của hắn hơi chậm lại, trước mắt có bóng đen hiện lên, mắt thấy giây tiếp theo sẽ ăn tát của cô, hắn chuẩn xác bắt được cổ tay cô, cố định lên đỉnh đầu.

“Không ai có cơ hội có thể đánh được tôi lần thứ hai.” Hắn nguy hiểm nheo mắt.

Trạm Lam cắn chặt môi dưới, căm hận nhìn người đàn ông gần trong gang tấc trước mắt, ánh mắt tràn ngập lên án và chán ghét.

Tầm mắt của hắn chậm rãi lướt qua mi tâm cau lại và nắm đấm siết chặt của cô. Không biết có phải là do ánh sáng hay không, làn tóc đen bóng tùy ý thuận thế buông xuống rơi trên hai gò má của cô, phác họa thành một đường bóng đen xinh đẹp, đôi mắt giận dữ kia, đặc biệt phát sáng, như là hai viên ngọc đen thượng hạng.

Không biết nguyên nhân gì, hắn bắt ngờ buông lỏng tay ra.

Một lần nữa được trả lại tự do, Trạm Lam không giây phút ngập ngừng liền xoay người rời đi, phía sau vang lên giọng nói không chút gọn sóng của hắn: “Muốn đi tổ giấc sao?”

Bước chân cô dừng lại, cổ hết sức để giọng nói của mình không giống như vô cùng tức giận: “Yên tâm, tôi còn không rảnh rồi như vậy.”

“Thật vậy sao? Nhưng mà tôi lại không muốn mạo hiểm.”

Chưa kịp hiểu ý nghĩa trong lời nói của hắn, sau một khắc, Trạm Lam chỉ cảm thấy phía sau gáy đau nhói, hương rượu nhàn nhạt bay tới chớp mũi, sau đó liền mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Buổi đầu gặp gỡ

Khi Trạm Lam tỉnh lại lần nữa đã là sáng sớm ngày hôm sau, ánh sáng mặt trời chiếu vào từ giữa khe rèm cửa sổ, ở trên bề cửa tạo thành vùng ánh sáng vàng rực rỡ.

Khi đứng dậy, phía sau gáy truyền đến một cơn đau nhức, cô xoa huyệt thái dương, cổ hết sức duy trì tỉnh táo. Căn phòng xa lạ, cách trang trí và bày biện xa lạ, thiết kế gian phòng tràn ngập sự mạnh mẽ nam tính, nhưng cô không có tâm trí đâu mà thưởng thức.

Xốc chân lên đi xuống giường, ngón chân còn chưa chạm được đến mặt đất, gió lạnh từ dưới vạt áo thổi vào, cô chợt rung mình một cái mới phát hiện đồ mặc trên người đã không phải chiếc quần dài kín đáo kia của mình.

Nghĩ đến điều gì đó, cô vô thức khẽ chau mày.

Sàn nhà được trải thảm lông dày, rất mềm mại, cô không tìm thấy giày, không thể làm gì khác đành đi chân trần lên trên, bộ lông thật dày bị cô gãi dưới chân giống như đâm lên bông, không cần phí sức đoán cũng biết giá tắm thảm này nhất định là không rẻ.

Cô nghe thấy ngoài cửa có tiếng nói chuyện, không kịp suy nghĩ nhiều liền mở cửa phòng, nhưng tiếp đó là một hồi yên tĩnh.

Bạch Trọng Lăng ngồi ở trên ghế sofa trong phòng khách, đối diện với phòng ngủ, cho nên đã phát hiện ra cô trước.

“Trạm Lam?” về mặt Bạch Trọng Lăng khó tin, hôm qua không biết Phong Thiên Tuyền nói chuyện gì với anh trai, bây giờ anh trai đã thả hắn khỏi phòng. Nghĩ đến thái độ trước đó của mình có phần không tốt cho nên sáng sớm hôm nay đặc biệt chạy đến nhận lỗi, nhưng ai biết được lại gặp Giang Trạm Lam ở chỗ này?

Trạm Lam rõ ràng còn chưa kịp hoàn hồn, nhất là thấy một số người đàn ông xa lạ đang ngồi trong phòng khách, kinh ngạc sững sờ ngay tại chỗ.

Cô vẫn đang mặc chiếc váy ngủ tơ tằm người giúp việc thay cho tối hôm qua, chiếc váy ngủ màu trắng trong dán lên thân thể của cô, ôm quanh những đường cong tinh tế và gợi cảm của cô. Mái tóc dài đen nhánh trơn mềm thuận thế buông xuống xoa trên lưng, đôi mắt đen lúc này đầy mờ mịt và luống cuống.

Phong Thiên Tuyền hờ hững liếc mắt nhìn cô một cái, nhả ra một làn khói, che đi sự ngạc nhiên lóe lên trong đáy mắt rồi biến mất.

Thì ra, cô chính là Giang Trạm Lam.

Giang Trạm Lam, người khiến cho hai anh em Bạch gia đều đem lòng yêu.

“Từ khi nào mà anh ba cũng Kim ốc tàng kiều vậy?” Một người đàn ông ngồi trên ghế sa lon mở miệng nói đùa.

Bạch Trọng Lăng chạy ngay đến trước mặt Giang Trạm Lam, xoay vai cô, về mặt quan tâm: “Trạm Lam, sao em lại ở đây?”

Cô không biết nên trả lời hần như thế nào, bởi vì ngay cả chính cô cũng không biết.

Lúc này Phong Thiên Tuyền mới mở miệng: “Tối hôm qua tôi bị phục kích, là Giang tiểu thư thấy việc nghĩa liền hăng hái làm nên đã giúp tôi tránh được một kiếp nạn. Sau đó Giang tiểu thư có thể vì hoảng sợ quá mức nên ngất đi, tôi mới mang cô ấy về đây.”

Trạm Lam nghiêng rằng, sự thật từ trong miệng hần rõ ràng là đã bị bẻ cong ghé gờm.

Mà sau khi nghe lời giải thích của hần, người đàn ông vừa mới mở miệng liền cười nhẹ một tiếng, dường như đang nghe chuyện cười.

Bạch Trọng Lăng hơi cau mày: “Nếu là vậy thì Trạm Lam cũng không nên tiếp tục ở đây làm phiền anh Phong nữa, bây giờ em sẽ đưa cô ấy về nhà.”

Người giúp việc mang giày và quần dài của Trạm Lam tới, Bạch Trọng Lăng liền nhận lấy, sau đó ngồi xổm xuống phía dưới, nâng lên một chân của Giang Trạm Lam.

Cô lại càng hoảng sợ, bản năng muốn tránh khỏi sự đụng chạm của hần: “Tôi có thể tự đi được...”

Bạch Trọng Lăng không nói gì nhưng cũng không buông cô ra. Trạm Lam đứng một chân không chắc chắn, đành phải lấy tay đặt lên bờ vai của hần.

Dùng ông tay áo tỉ mỉ lau chùi hai chân cô, cẩn thận từng chút đi giày vào cho cô.

Mộ Thiệu Ương và Phong Thiên Tuyền ngồi đối diện, trong mắt hai người đều tràn ngập vẻ hứng thú, cậu hai nhà họ Bạch không coi ai ra gì, vậy mà cũng có lúc dụi dằm quan tâm như vậy, thật đúng là đã được mở rộng tầm mắt.

Bạch Trọng Lăng cởi áo khoác của mình choàng lên người Trạm Lam, nói lời tạm biệt với Phong Thiên Tuyền. Khi đi tới cửa chính, Giang Trạm Lam hơi quay đầu lại, ánh mắt xuyên qua bả vai của Bạch Trọng Lăng nhìn về phía phòng khách, không ngờ lại vừa vận dụng phải Phong Thiên Tuyền.

Ánh mắt của hần thâm sâu khó lường, khóe miệng ẩn hiện một nụ cười nhạt như có như không.

Trạm Lam mím môi, nhanh chóng quay đi.

Sau khi hai người rời đi, Mộ Thiệu Ương vẫn còn có việc chưa xong, ngày hôm nay hiếm khi được qua đây ăn bữa sáng, không ngờ tới lại được xem một màn kịch hay.

Phong Thiên Tuyền thân nhiên mở miệng: “Thiệu Ương, giúp tôi điều tra người phụ nữ tên là Giang Trạm Lam này.”

“Vâng, anh ba.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Chiếc xe ô tô đỗ dưới khu nhà trọ của Trạm Lam, nơi cô đang ở là một tòa nhà rất cũ kỹ, các phòng xây bằng gạch đỏ, cô ở tầng thứ tư.

Bạch Trọng Lăng ban đầu không biết vì sao lại tìm được cô mà tới đây, dẫu sao kẻ có tiền luôn luôn có cả đồng biện pháp để biết được những điều mình muốn biết. Hần vẫn có thành kiến đối với chỗ ở của cô, ghét bỏ nơi này vì điều kiện môi trường không tốt. Nhưng cô chỉ là một sinh viên nghèo, có thể có được một chỗ nghỉ chân đối với cô mà nói đã rất thỏa mãn rồi.

“Em và anh Phong . . . đã quen biết từ khi nào?” Hấn suy nghĩ mãi suốt chặng đường, không biết nên mở lời như thế nào, chuyện này giống như cái gai mắc trong họng hấn.

Giang TrạM Lam quay đầu lại nhìn hấn một chút, khẽ cười: “Không phải anh ta đã nói rồi sao, chỉ là tôi đã lảm chuyện nên giúp anh ta một lần.”

“Nhưng mà...” Phong Thiên Tuyền là loại người từ trước đến nay báo thù chứ không báo ơn, lại càng không đem người phụ nữ xa lạ vào nhà mình.

Dường như thấy được sự do dự của hấn, Giang TrạM Lam nói: “Từ trước đến nay tôi không nói dối, anh không tin tôi sao?”

Nghe cô nói như vậy, Bạch Trọng Lăng cuống quýt lắc đầu: “Không không không, anh đương nhiên không phải có ý này.” Hoảng hốt, hấn nóng lòng nhất thời nắm lấy tay cô.

Trong chốc lát, bọn họ đều sững sốt. Khuôn mặt TrạM Lam hơi cúi xuống, nhẹ nhàng muốn thoát khỏi tay hấn.

Bạch Trọng Lăng khẽ cắn môi, dứt khoát nắm tay cô trong lòng bàn tay, cầm thật chặt: “TrạM Lam, anh thực sự rất thích em. Hạ Liên Triết kia căn bản không xứng với em. Hiện giờ em không thích anh cũng không sao, cho anh thời gian để chứng minh, anh nhất định sẽ làm cho em cũng thích lại anh.”

TrạM Lam cảm thấy hơi lúng túng, ngẩng đầu lên nhìn hấn.

Bạch Trọng Lăng vò đầu bứt tóc: “Anh biết em không thích nghe anh nói xấu hấn, anh xin lỗi. Nhưng mà TrạM Lam, em thực sự không có một chút cảm giác nào đối với anh sao?”

Lần này cô không trả lời. Chỉ là quay đầu đi nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt lơ đãng nhìn ra đằng xa, mang theo một chút bất đắc dĩ, muốn nói lại thôi.

Mà sự trầm mặc của cô đối với Bạch Trọng Lăng mà nói, cũng là câu trả lời tốt nhất, ánh mắt hấn sáng lên, đặc biệt phấn khích: “Anh biết, em nhất định cũng thích anh.”

TrạM Lam nhẹ giọng thở dài: “Tôi nợ Hạ gia rất nhiều, hai năm nay đều là anh ấy chăm sóc cho tôi. Chỉ riêng tình cảm này, cả đời tôi còn không trả hết. Tuần sau tôi sẽ đính hôn, nếu như anh có thể tới buổi lễ thì tôi sẽ rất hoan nghênh, còn những lời vừa rồi, sau này có lẽ không nên nói nữa.”

Cô không nhìn hấn, tự mình mở cửa xe đi xuống.

Bạch Trọng Lăng hét lên với bóng lưng của cô: “Anh sẽ không bỏ cuộc!”

Bước chân của cô bỗng chậm dần, không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía khu nhà trọ.

Tiệc đính hôn con trai độc nhất của Hạ gia, đương nhiên khách khứa tụ tập rất đông, những nhân vật có máu mặt ở Đông Thành tới không ít, xem như rất nể mặt rồi.

Đặc biệt là vợ chưa cưới của Hạ Liên Triết không hề có gia thế đặc biệt gì, không có cha mẹ giàu có, nên một khi bay lên ngọn cây, ít nhiều đều trở thành đề tài bàn tán trà dư tửu hậu cho đám người rảnh hơi rỗi việc này.

Giang TrạM Lam ngồi trước gương trang điểm, cẩn thận gỡ khuyên tai xuống, bỏ vào ngăn kéo thứ nhất phía bên trái.

Cô quan sát chính mình trong gương, chiếc váy cưới này rất đơn giản, thiết kế lộ vai cùng phần đuôi cá kéo dài, đều do Hạ Liên Triết tự mình chọn lựa. Mặc dù có chút lộ liễu nhưng quả thực làm cô đẹp lên rất nhiều, toàn bộ bờ vai mỏng manh, xương quai xanh mảnh khảnh cùng nước da ngọc ngà tron mịn trước ngực cô đều lộ ra.

Cô còn chưa quen bản thân mình như vậy, cũng không quen với cách thức sống trong xã hội thượng lưu. Chỉ là xã giao chu toàn với những vị khách kia một lúc cô cũng đã cảm thấy chán ghét.

Hít thở sâu, vốn muốn cho mình một nụ cười khách lệ, ngẩng đầu lên lại trông thấy trong gương một người vốn không nên xuất hiện ở chỗ này, hấn đang đứng ngay đằng sau cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Không hoảng hốt lo sợ, không chấn động, cô chỉ vô cùng bình tĩnh mà nhìn thẳng vào hấn qua tấm gương.

Đôi môi Phong Thiên Tuyền càng cong hơn, nhìn thẳng vào cô, ánh mắt của hấn thâm trầm như biển, trong đó thoáng lướt qua một chút tán thưởng.

“Sao không hỏi tôi tại sao lại ở chỗ này?” Đây là câu đầu tiên hắn mở miệng nói.

“Anh muốn đến thì sẽ có cách. Huống chi nơi này là nơi công cộng.”

Con người trời sinh trong người luôn mang theo một loại khí chất, giống như kẻ trộm lúc nào nhìn cũng có chút lén lút, nhà giàu mới nổi mãi mãi sẽ không có được cái loại quý tộc cao nhã này. Còn người đàn ông trước mắt đây, không cần nói, cho dù im lặng cũng sẽ tạo thành cảm giác áp lực cho người khác.

Mặc dù cô không dám nhận là đã hiểu rõ vô số người, nhưng ít ra có thể phân biệt được loại người nào có thể làm bạn bè, loại người nào không nên trêu chọc.

Rõ ràng, hắn thuộc loại sau cùng.

Phong Thiên Tuyền chỉ nhẹ nhàng cup mi mắt, kéo chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, lôi từ trong túi áo ra một điều thuốc lá, chiếc bật lửa phát ra một tiếng đin, ánh lửa hiện lên.

Điều khiến người khác ghét nhất chính là các động tác liên tiếp nhưng lại lưu loát thoải mái như vậy, nếu như không phải cô đang trong hoàn cảnh khó xử, nhất định sẽ vỗ tay tán thưởng hắn.

“Hạ Liên Triết, công ty bất động sản nhỏ Hạ Thanh.” Hắn phun ra một hơi khói trắng: “Gia thế không tệ, nhưng Bạch Trọng Lăng hoàn toàn vượt trội so với anh ta, vì sao cô lại từ chối?”

Cô liếc mắt nhìn hắn, tiếp tục tháo dây chuyền và vòng tay xuống: “Mặc dù tôi không phải người cao thượng nhưng chưa đến mức tầm thường dung tục như thế.”

“Có lẽ...” Hắn nở nụ cười: “Cô chẳng qua chỉ đang đợi thứ tốt nhất?”

Động tác của Trạ Lam dừng lại, rốt cục bị hắn chọc giận, mạnh mẽ xoay người, cắn răng nói: “Thật ra thì anh muốn gì? Nếu như muốn đến để châm chọc tôi, hiện tại xin mời anh ra ngoài. Tuy rằng tôi không hi vọng anh vì một đêm kia mà đến báo đáp nhưng ít ra xin đừng tới trêu chọc tôi.”

Hắn lại dựa lưng vào ghế, vẻ mặt mang theo vài phần biếng nhác: “Cha là Giang Đắc Ích, giáo sư nhân dân, năm năm trước chết vì bệnh tim tái phát. Mẹ là Lưu Hân, y tá, chín năm trước chết vì tai nạn xe cộ. Có một trai một gái, con trai mười lăm tuổi, năm nay ở trong ký túc xá trường trung học.

Sắc mặt Trạ Lam trở nên tái nhợt, thật lâu sau mới tìm được giọng nói của mình: “Anh tìm người điều tra tôi?”

Phong Thiên Tuyền không hề phủ nhận: “Muốn lấy được một món đồ gì đó, đương nhiên sẽ phải hiểu rõ nó. Kèo không cẩn thận sẽ chơi hỏng mất, vậy thì chỉ có tôi là bị tổn thất.”

Lời nói này của hắn có ý nghĩa rất rõ ràng, cô biết rõ không cần phải còn hỏi nữa.

“Anh đến đây là muốn nói với tôi những điều này?”

Hắn nở nụ cười, lắc đầu, trong giọng nói dường như còn có một chút tiếc nuối: “Nói chính xác hơn, tôi đến để giúp cô làm rõ ràng một chuyện: chỉ cần là tôi muốn, tôi có cả nghìn cách để nắm cô trong tay. Chỉ là tôi không thích phương pháp vòng vèo, lại càng không thích tiêu hao nhiều tinh lực và thời gian để chơi trò chơi.”

Cuối cùng, hắn nói: “Đây là một cơ hội tốt, cẩn thận suy nghĩ một chút.”

Trạ Lam trừng mắt nhìn gương mặt góc cạnh rõ ràng trước mắt, nắm chặt hai tay, bởi vì cô sợ giây tiếp theo chính mình sẽ xông lên xé xuống nụ cười đầy tà khí trên mặt hắn.

“Tôi không phải là người dễ dàng đầu hàng.”

“Vậy thì đúng là khéo, tôi cũng không phải.” Khi hắn nói lời này thì dường như đang cười.

Sau đó hắn nhẹ nhàng tiêu sái đi ra ngoài, khi hắn mở cửa, Trạ Lam nói: “Tôi không phải là con mồi của anh.”

“Em đương nhiên không phải.” Phong Thiên Tuyền nở nụ cười nhạt, mang ý châm chọc: “Đối với tôi, đàn bà chẳng qua chỉ là đồ chơi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ở trong trường, Giang Trạ Lam là một sinh viên bình thường, tuy đính hôn với Hạ Liên Triết, coi như một nửa đã là thiếu phụ nhân nhà giàu, bởi vì còn đang đi học nên vẫn luôn khiêm nhường. Nhưng ngay sau khi gặp phải người đàn ông kia trong bữa tiệc đính hôn, cuộc sống yên bình đã bị phá vỡ.

Liên tục mấy ngày liền trong phòng học chất đầy hoa hồng, viết trên thiệp tặng kèm là tên của cô. Bởi vì ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc dạy học của giáo viên, thậm chí trong lớp còn có một bạn sinh viên dị ứng phấn hoa phải xin nghỉ, Giang Trạ Lam nhiều lần bị gọi vào phòng hiệu trưởng giáo huấn. Chuyện này đã gây xôn xao huyên náo ở trong trường học, đa số phản ứng của những bạn nữ đều là hâm mộ không thôi, các cô ấy cũng cho rằng những bông hoa này là Hạ Liên Triết tặng, chúc mừng cô đã tìm được một chỗ dựa tốt, nhưng thật sự chân tướng là gì cũng chỉ có mình Trạ Lam mới hiểu rõ.

Tiếp theo, sau khi đợt tấn công bằng hoa tươi chấm dứt là các loại quà tặng phong phú, có đồ trang sức, có điện thoại di động, có quần áo, lúc này những người khác cũng phát hiện được có điểm không thích hợp, dù sao có người đàn ông nào sau khi đính hôn cùng người con gái còn có thể bỏ nhiều tiền như vậy chứ? Vì vậy trong sân trường bắt đầu lưu truyền càng ngày càng nhiều tin đồn nhảm.

Trạ Lam khổ không nói thành lời, may mà nộ hết báo cáo là sẽ bắt đầu thực tập rồi, cô chỉ hi vọng chuyện này chấm dứt càng nhanh càng tốt.

Nhưng ai mà ngờ được người đàn ông kia càng quá đáng hơn.

Trạ Lam vừa mới đi tới cửa cổng liền phát hiện phía trước tụ tập rất nhiều người, mà tiêu điểm của bọn họ là chiếc xe thể thao cao cấp màu hoa lan tím đang đỗ ven đường, màu sắc tươi sáng rực rỡ, gần như chỉ cần liếc mắt một cái là thấy được.

Đứng bên cạnh chiếc xe thể thao là một người đàn ông mặc âu phục màu đen, sau khi trông thấy Giang Trạ Lam, lập tức bước nhanh về phía cô.

“Giang tiểu thư, đây là quà Phong tiên sinh gửi cho cô.”

Xung quanh bắt đầu xì xào to nhỏ, vô số ánh mắt dừng trên người cô. Giang Trạ Lam cảm thấy bản thân đã đến giới hạn chịu đựng: “Hắn đang ở đâu?”

Người nọ sừng sốt một chút, nhìn về phía đằng sau, Trạ Lam theo tầm mắt của hắn cũng nhìn tới, trông thấy bên đường đối diện có ba chiếc xe ô tô màu đen đỗ lại.

Cô xem trên ti vi, những nhân vật nổi tiếng khi đi ra ngoài, trước sau luôn có một chiếc xe chống đạn. Khởi phải đoán cô cũng biết người cô muốn gặp đang ở trên chiếc xe chính giữa.

Cô lấy chìa khóa từ tay người nọ, chạy băng qua đường, khi đi đến trước cửa xe, bỗng nhiên từ vị trí tay lái đi xuống một gã vệ sĩ cao to, chắn trước mặt cô, ép cô cách ra xa chiếc xe.

Mặc dù người nọ cao hơn so với Trạ Lam hai cái đầu, nhưng cô vẫn gắng sức dùng ánh mắt hung dữ nhìn thẳng vào hắn, biểu hiện sự bất mãn của mình. Nhưng người đó chỉ lạnh lùng nhìn cô.

Lúc này, cửa kính xe chậm rãi hạ xuống một khe hở, Trạ Lam nghe được tiếng nói quen thuộc kia: “La Ni, để cho cô ấy vào.”

Ánh mắt La Ni quét qua toàn thân cô một lần, dường như xem xét trên người cô có vũ khí gì gây nguy hiểm cho Phong Thiên Tuyền hay không, sau đó mới hơi nghiêng người đi.

Trạ Lam cũng trừng mắt với hắn một cái, mở cửa đi lên xe.

Bên trong xe bao phủ một mùi thuốc lá nhân nhạ, người nọ thì thành thoi không lo lắng ngồi ở chỗ kia, cầm trong tay một ly rượu vang.

Biểu lộ tức giận chưa kịp tan biến trên mặt cô bị hắn thu hết vào tầm mắt, trong mắt lại xuất hiện ý cười: “Em là người phụ nữ đầu tiên tôi thấy nhận được quà tặng mà không vui mừng.”

Trạ Lam dứt khoát không che giấu nữa, đem chìa khóa xe trong tay ném cho hắn, giọng nói vì tức giận mà run rẩy: “Phong tiên sinh, anh làm thế này là quấy rối!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

“Ồ? Em cho là như vậy sao? Không bằng em xuống xe đi hỏi những bạn học kia xem, tôi bỏ ra nhiều tiền như vậy, có tính là quấy rối hay không?”

Hắn nở nụ cười không đứng đắn, giọng nói mang theo chút châm biếm. Trạ Lam chỉ cảm thấy trong xe mờ tối bỗng chốc vì nụ cười của hắn mà trở nên

sáng rõ.

Chỉ là, vẫn rất nguy hiểm như cũ.

Cô khẽ cắn môi: “Tôi không muốn nhận, đó chính là quấy rối. Huống chi tôi đã có bạn trai rồi, anh làm như vậy là có ý gì?”

“Có ý gì hay không là do tôi quyết định.” Hấn uống một ngụm rượu vang, biếng nhác híp đôi mắt đen lại: “Có lẽ tôi đang rất nhàm chán, muốn tìm chút tiết mục thú vị.”

“Tôi không phải trò tiêu khiển của anh, cũng sẽ không trở thành tiết mục giải trí của anh.” Tức giận trừng mắt nhìn hấn một cái, nói xong, cô xoay người mở cửa xe.

“Công ty điền sản Hạ Thanh đã bỏ ra vốn lớn để ký một đồng đất hoang vô dụng, bây giờ đối mặt với vấn đề tài chính nghiêm trọng. Nợ tám nghìn vạn, đây cũng không phải là một con số nhỏ.” Phong Thiên Tuyền điềm nhiên mở miệng nói.

Thân thể Giang Trạ Lam cứng đờ, động tác muốn mở cửa xe cũng vì những lời này của hấn mà ngừng lại.

Hấn liếc nhìn bóng lưng của cô một cái: “Nếu như bây giờ cô thay đổi chủ ý, cũng không tính là muộn.”

Trạ Lam hết sức chậm rãi quay đầu lại, cô cắn môi, sắc mặt có chút tái nhợt, cho nên màu môi bên trong càng đỏ tươi như máu: “Chính anh giờ trò quỷ phải không?” Nói ra rồi mới phát hiện giọng nói của mình hơi khàn khàn.

Trên mặt Phong Thiên Tuyền lại hiện ra nụ cười nhàn nhạt châm chọc: “Gần đây tôi quả thật rất nhàn rồi, nhưng không nhàn rồi đến mức đi phá hoại một công ty nhỏ không hề có bất cứ sự uy hiếp nào. Hạ Liên Triết kia có làm vụ mua bán kia hay không, tôi nghĩ em là vị hôn thê của hấn, hấn là rõ ràng hơn so với tôi.

Trạ Lam rất lâu cũng không nói được lời nào, bởi vì cô biết Phong Thiên Tuyền nói thật, thật lâu sau cô mới lấy lại được giọng của mình: “Bất kể Hạ Thanh gặp phải nguy cơ thế nào, tôi tin tưởng Hạ Liên Triết nhất định sẽ cố gắng vượt qua được.” Tiếng nói của cô càng ngày càng thấp, nói xong chữ cuối cùng, gần như đã không còn khí lực nữa.

Nét cười chậm rãi lan dần trên môi Phong Thiên Tuyền, phát ra tiếng cười thật trầm thấp: “Thật là cô bé con ngây thơ không hiểu biết. Nếu như em thông minh, nên biết rằng đây là cơ hội cuối cùng em có thể nói điều kiện với tôi.”

Trạ Lam có chút bị thương cắn môi, bởi vì những lời cô vừa nói kia đúng là rất ngu xuẩn. Tám ngàn vạn không phải là một con số nhỏ, hơn nữa đối với tình hình đã lâu không có lợi nhuận của Hạ Thanh mà nói thì chính là chất một bó rom cuối cùng lên con lạc đà đã đầy mồi. Gần đây cô thường xuyên thấy Hạ Liên Triết buồn rầu, cả người cũng gầy rộc đi, chỉ là vẫn lừa gạt mình rằng anh còn có cơ hội để xoay chuyển tình thế.

“Tóm lại, tôi sẽ không cầu xin anh.”

Vội vàng nói xong câu đó, Trạ Lam đi xuống xe.

Phong Thiên Tuyền cũng không ngăn lại, gần như sau khi cô vừa xuống xe thì chiếc xe liền rời đi, nhìn ba chiếc xe con màu đen nhanh chóng biến mất cuối con đường, Trạ Lam cảm thấy như trút được gánh nặng.

Người đàn ông vừa nãy đưa cho cô chiếc chìa khóa xe bỗng nhiên đi tới, lấy ra tấm danh thiếp mạnh mẽ nhét vào trong tay cô: “Phong tiên sinh có dặn, Giang tiểu thư sẽ cần dùng.

Trạ Lam cau mày, vừa định từ chối, điện thoại di động đột nhiên vang lên, trên màn hình biểu thị tên mẹ Hạ Liên Triết

“Trạ Lam, con nhanh chóng đến bệnh viện một chuyến, ba của Liên Triết bị ngã xiêu.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Khi Trạ Lam chạy đến bệnh viện, Hạ Vĩ còn đang phẫu thuật. Hạ Liên Triết ngồi ở trên ghế hành lang, biểu tình chán chường, bà Hạ thì đang thút thút rơi nước mắt ở bên cạnh.

Bác sĩ điều trị chính của Hạ Vĩ có quen biết với Hạ gia, từng gặp mặt Trạ Lam một lần ở trong buổi tiệc đính hôn ở Hạ gia.

“Bác trai thế nào rồi?” Cô vội vàng đi qua.

Bác sĩ nói: “Hạ lão tiền sinh bị xuất huyết não; diện tích xuất huyết rất lớn, trước mắt đã lên tới cấp IV, nói cách khác, mặc dù tiến hành giải phẫu cũng không nhất định sẽ bình phục, có khả năng sẽ bị liệt, mất khả năng nói, hơn nữa khả năng khôi phục sau khi phẫu thuật của người bệnh ở độ tuổi khác nhau thì có sự chênh lệch, tôi hi vọng người trong gia đình tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý.”

Hỏi thăm tình hình với bác sĩ xong, Trạ Lam ngồi vào bên cạnh Hạ Liên Triết, anh vẫn luôn cúi đầu: “Đều là tại anh không tốt, làm cho công ty thành ra như vậy, ba biết nên nói...”

Trạ Lam thở dài một tiếng, nhẹ nhàng cầm tay anh ta: “Đừng nên lo lắng, bác trai nhất định sẽ không có việc gì đâu.”

Hạ Liên Triết ngẩng đầu, trông mắt đầy tơ máu đỏ nhìn cô không hề chớp mắt. Anh ta nắm chặt tay Trạ Lam ở trong lòng bàn tay, khiến cô hơi đau, nhưng cô vẫn cố nhịn, mỉm cười với anh.

Hạ Liên Triết gối đầu lên vai cô, thấp giọng nói: “Trạ Lam, không có em, anh nên làm gì đây...”

Cô chỉ cụp mi mắt, không trả lời.

Sau khi phẫu thuật, Hạ Vi vẫn trong trạng thái hôn mê, công ty hôm nay còn có cả đồng vấn đề còn chưa giải quyết, biết được Hạ Vi không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, Hạ Liên Triết liền chạy về công ty trong đêm. Trạ Lam có ý xin nghỉ học ở trường, cùng bà Hạ trông chừng ở bệnh viện.

Vài ngày sau đó, Hạ Liên Triết ngoại trừ tan tầm liền vội vàng chạy tới bệnh viện nhìn một chút, còn lại phần lớn thời gian đều ở lại công ty. Còn bà Hạ mấy ngày nay tâm trạng trở nên nặng nề, Trạ Lam cũng chỉ nghĩ là do bà ấy đang lo lắng cho Hạ Vi, nên cũng không có để ở trong lòng.

Hạ Vi đã từ phòng theo dõi đặc biệt chuyển tới phòng bệnh phổ thông, bác sĩ nói chuyện với bà Hạ, đại ý chẳng qua chỉ là về chi phí phẫu thuật và an dưỡng sau này, đối với Hạ gia lúc này mà nói, đó là một con số rất lớn.

Buổi tối, Trạ Lam mang theo canh hầm tới bệnh viện, bà Hạ không có khẩu vị muốn ăn, cô không thể làm gì khác, đành để phích giữ nhiệt xuống một bên.

“Trạ Lam.” Bà Hạ chần chờ gọi cô một tiếng, do dự một lát mới mở miệng: “Bác biết cháu và Liên Triết tình cảm rất tốt, cả nhà chúng ta cũng đều rất thích cháu. Thế nhưng... Hạ gia hôm nay, ngay cả tiền thuốc men cũng đào ra không nổi, huống chi bây giờ công ty còn nợ người ta khoản tiền lớn như vậy.”

Trạ Lam, bác nghe nói... đột trước có một người rất giàu có đang theo đuổi cháu, đúng không?”

Trạ Lam không nói gì, mơ hồ biết bà Hạ sẽ nói gì tiếp theo.

“Bác biết yêu cầu của bác rất quá phận, thế nhưng bác cũng đã không có cách nào...” Nói xong, bà Hạ rơi lệ.

Trạ Lam mỉm môi, đứng dậy, lấy hộp khăn giấy ở trên bàn cơm đưa cho bà Hạ: “Bác gái, cháu cũng hiểu rồi. Cháu sẽ nghĩ biện pháp.”

Trừ cái đó ra, Trạ Lam không biết cô còn có thể nói gì.

Bà Hạ vội vàng cầm lấy hai tay cô: “Thật vậy sao Trạ Lam? Cháu thực sự nguyện ý giúp chúng ta sao? Trạ Lam, cháu thật tốt, bác thật không uống thương cháu, chờ bác trai khá lên một chút rồi, bác sẽ nhận cháu làm con gái nuôi.”

Trạ Lam kéo miệng, nhưng không cười nổi.

Con gái nuôi?

Chỉ là cách khác để chặt đứt tương lai của cô cùng Liên Triết mà thôi.

Lúc này, Hạ Liên Triết đẩy cửa phòng bệnh ra, nhìn thấy người ở bên đó đang ngần người: “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Bà Hạ vội vàng lau nước mắt, có chút lo lắng liếc mắt nhìn Trạ Lam.

Trạ Lam nói: “Bác gái là do mấy ngày nay lo lắng quá mức, biết bác trai có khả năng chuyển biến tốt mới khóc.”

Bà Hạ thoáng nhìn cảm kích về phía Trạ Lam, Hạ Liên Triết thờ phào: “Làm con sợ muốn chết, hai người như vậy, con còn tưởng rằng ba đã xảy ra chuyện.”

Trạ Lam gượng cười: “Liên Triết, em hơi mệt nên đi về trước đây.”

Hạ Liên Triết vỗ mặt cô: “Nhìn sắc mặt em kém quá, mấy ngày nay khổ cực em rồi, mau về đi, ở đây có anh rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Buổi đầu gặp gỡ

Từ trong bệnh viện đi ra, TrạM Lam quyết định tản bộ về nhà. Đông thành về đêm cảnh sắc vô cùng xinh đẹp, hơn nữa vì đây là khu phố trung tâm nên bên đường có rất nhiều các hàng quán, muôn hình muôn vẻ.

Chỉ là rất nhiều nơi ở đây cô cũng chưa từng đi hết.

Mấy năm nay cô vẫn sống cùng em trai là Giang Tử Hành, cuộc sống cũng có thể nói là áp lực. Lúc gặp Hạ Liên Triết thật tình cờ, khi đó cô vừa đi học, vừa làm thêm ở một cửa hàng cơm Tây ở gần trường. Khả năng giữ thăng bằng của cô không được tốt lắm, lúc bung khay rượu ra thì lại càng khản trương. Lúc đó, Hạ Liên Triết đột nhiên đứng lên, liền dưng ngay vào người cô. Chuyện như vậy cô cũng đã từng trải qua, đâu có thể cùng khách giải thích là được, lúc ấy bộ quần áo màu trắng của Hạ Liên Triết đều bị ly rượu kia nhiễm đỏ, cô biết lần này mình thực sự thảm rồi, nhất thời vì tình thế cấp bách mà hai mắt đều đỏ.

Hạ Liên Triết hôm nay tới vì gặp một vị khách rất quan trọng, như thế này thì sao đi gặp người ta bây giờ? Vừa định tức giận, ngẩng đầu lên nhìn đến TrạM Lam, anh ta lập tức ngăn cả người.

Lúc ấy cô mặc một bộ váy màu đen, là đồng phục nhân viên ở đây, nhưng không biết vì sao trong mắt anh cô lại trở lên đẹp như vậy. Mái tóc dài của cô bởi vì va chạm mà lộn xộn, nước mắt trên bờ mi xinh đẹp như đang muốn rơi xuống, thật giống như chịu áp lực lớn vậy, đáng về này chỉ cần người đàn ông nào nhìn thấy cũng sẽ không đành lòng trách móc nặng nề, chỉ muốn đặt cô trong lòng bàn tay mà che chở.

Từ đó trở đi, Hạ Liên Triết luôn đến nhà hàng này dùng cơm, lâu dần, hai người dần dần quen biết, lúc đó Hạ Liên Triết tỏ ý muốn cùng cô kết giao thì cũng coi như là một chuyện đương nhiên.

Khi đó cô vẫn là sinh viên năm hai trường đại học luật. Học luật thật là buồn tẻ, hơn nữa còn phải nhớ rất nhiều điều luật. Bình thường cô còn phải đi làm thêm, thể lực rất không tốt. Hạ Liên Triết cảm thấy đau lòng, rất nhiều lần đưa ra chủ ý muốn giúp đỡ cô đều bị cô cự tuyệt, hai người vì thế mà có một lần cãi nhau. Sau đó, TrạM Lam thật sự không thể không để ý, đành phải lui bước, mượn anh một khoản tiền nộp học phí cho mình và em trai.

Tuy rằng cô vẫn dành tiền để trả nhưng chỗ tình cảm ấy thì biết trả thế nào?

Cho nên khi bà Hạ đưa ra sự kiện kia, trong lòng cô ngay cả một chút tức giận đều không có.

Cái này chính là “Họa thì nhiều mà phúc chả có bao nhiêu.” TrạM Lam vừa về tới nhà liền nhận được điện thoại của luật sư phụ trách Thanh Dương, ông ta nói bởi vì muốn giảm bớt chi phí lương nên quyết định năm nay không nhận thêm thực tập sinh.

Buông điện thoại xuống, trên mặt TrạM Lam không có chút biểu cảm nào, thậm chí còn chẳng muốn tìm hiểu, còn không phải là người kia giờ trò quý gì đó sao.

Đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, cô nằm xuống giường, không mất nhiều thời gian liền đi vào giấc ngủ.

Đánh thức cô là một hồi chuông báo tin nhắn, cô mơ mơ màng màng mở to mắt, đưa tay với lấy di động trên bàn.

Nhìn ảnh trên di động, trong giây lát buồn ngủ hoàn toàn biến mất

TrạM Lam nhanh chóng từ trên giường ngồi xuống, bởi vì động tác quá vội vàng, trước mắt bỗng toàn một màu đen, cô nhắm mắt đợi một vài giây mới nhìn rõ được mọi thứ, cô cầm điện thoại nên xem lại một lần nữa.

“Giang Tử Hành đang ở trong tay chúng tôi, nói Hạ Liên Triết chuẩn bị năm trăm ngàn. Không được báo cảnh sát.”

Nhìn chăm chăm vào di động của mình, trong đầu TrạM Lam trống rỗng.

Cô khôi phục lại tinh thần, lập tức xuống giường chạy đến sofa ở phòng khách, cầm lấy cái túi da, lật qua lật lại.

Sau đó cô tìm được một cái danh thiếp màu đen.

Trên tấm danh thiếp màu đen cái gì cũng không có, trừ bỏ một dãy số cùng ba chữ – Phong Thiên Tuyền.

Cô không biết vì sao mình lại nhớ tới hắn, nhưng cô đã không còn tâm tư để nghĩ thêm nữa, một bàn tay cầm danh thiếp, tay kia ấn lên bàn phím điện thoại, ngón tay run rẩy, dường như với việc tìm mười một con số thì so với bình thường mất nhiều thời gian hơn.

“Xin chào!” Điện thoại rất nhanh có người trả lời.

“Tôi...” TrạM Lam hít sâu: “Tôi tìm Phong Thiên Tuyền.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 12

Edit: Jerry

Beta: Sahara, Mộc

Bên kia điện thoại im lặng, Trạm Lam nói thêm: “Xin nói lại với anh ta, có Giang Trạm Lam tìm anh ta, à không, là có việc cần nhờ đến anh ta.”

“Cầu xin” Từ này cô vẫn không thể nói ra được.

Một lát sau, người vừa rồi tiếp điện thoại lại lần nữa lên tiếng: “Phong tiên sinh hiện giờ đang bận, tôi không có cách nào liên lạc với anh ấy.”

Nói xong, di động truyền đến âm thanh tút tút.

Trạm Lam chưa từ bỏ ý định, nhưng lần nào đối phương cũng trả lời y như trước: “Phong tiên sinh đang bận.”

Người nọ không biết có phải đã hết kiên nhẫn rồi hay không, cuối cùng nói với cô: “Phong tiên sinh nói, nếu tiểu thư hỏi về chuyện của em trai mình thì không cần gọi đến nữa, không phải chúng tôi làm.”

Di động lại bị cúp, cô suy sụp ngồi ở trên sô pha. Tuy rằng đối với Phong Thiên Tuyền, cô không hiểu biết nhiều lắm, nhưng cô cũng biết chuyện này người đàn ông kia không thêm làm. Vậy năm trăm ngàn kia cô biết lấy ở đâu đây?

Cùng lúc đó, Phong Thiên Tuyền đang ngồi ở phòng lớn nhất của một câu lạc bộ đêm vip, trong ghế lô, điện thoại của La Ni rốt cuộc cũng không vang lên nữa, Mộ Thiệu Ương nhẹ nhàng thở ra: “Em bây giờ đã bị chứng sợ hãi tiếng chuông điện thoại rồi đây, chỉ cần có tiếng di động vang lên em liền kinh hồn bạt vía. Kính nhờ anh ba đem mọi chuyện giải quyết hoàn chỉnh, em ở trong này cũng không được yên ổn nữa.”

“Anh cả có biết chuyện cậu đến đây không?” ánh mắt Phong Thiên Tuyền đầy tà ý liếc hán một cái, chậm rì rì châm một điếu thuốc lá.

Mộ Thiệu Ương rút cổ lại, “Em nào dám nói? Anh cả hiện tại muốn tìm tên đệ tử kia là tìm được ngay, công việc làm ăn đều giao cho em làm, quả thực là muốn em mệt đến sức tàn lực kiệt, không chạy tới đây chẳng nhẽ đợi anh ấy tra tấn đến chết?”

Phong Thiên Tuyền cười nhạo một tiếng: “Sức tàn lực kiệt? Nếu không biết tính khí anh cả, những lời này của cậu thật đúng là dễ dàng làm cho tôi nghĩ nhiều,”

Mộ Thiệu Ương cũng nhận thấy được mình dùng từ không đúng cho lắm, liền mở miệng: “Em thấy anh cũng muốn tìm khó chịu đi. Thế nào hả, cô gái kia không đồng ý sao?”

Nhắc tới Giang Trạm Lam, Phong Thiên Tuyền thân nhiên thở ra luồng khói trắng, “Để cô ấy đợi thêm vài ngày nữa đi, cho cô suy nghĩ kĩ xem nên làm cái gì, không nên làm cái gì.”

Mộ Thiệu Ương lắc lắc đầu: “Bị anh nhìn trúng, em chỉ có thể cho cô gái kia một giọt nước mắt đồng tình.”

Phong Thiên Tuyền khẽ liếc hán một cái: “Có lẽ tôi nên gọi điện cho anh cả, rồi không cần thận để lộ một chút tin tức của cậu.”

Cả người Mộ Thiệu Ương lập tức chấn động, kêu lên: “Anh ba, chúng ta là anh em mà!”

Sáng sớm hôm sau, Trạm Lam liền bắt xe đi tới kí túc xá của Giang Tử Hành.

Đương nhiên là cô đã bỏ nhào vào một khoảng trống không. Trong lòng cô, một chút hy vọng còn con cũng đã ta biến.

Cô không biết nên nói với Hạ Liên Triết như thế nào, vì chuyện của công ty anh cũng đã mệt mỏi rất nhiều. Năm trăm ngàn lại là con số quá lớn, đi báo cảnh sát thì thực sự cô không dám.

Ở bên ngoài tìm kiếm suốt một ngày, ngay cả sức bước lên cầu thang Trạm Lam cũng không có, thật vất vả mới lên đến tầng thứ tư. Từ trong túi da lấy ra chiếc chìa khóa, ngẩng đầu, bỗng nhiên một gã đàn ông mặc đồ tây màu đen đang đứng ở trước cửa nhà trọ của mình, nhìn không chớp mắt.

Người này cô đã từng gặp qua, trước đó không lâu hán ta còn chắn đường của cô.

Bước chân Trạm Lam chậm lại, hơi hơi mím môi. Đi đến bên cạnh người nọ, hán cũng giống như ngày đó, nhanh chóng đảo mắt khắp toàn thân của cô.

Cô cũng không rảnh để bận tâm hán có phải đang mạo phạm mình hay không, vừa mở cửa phòng ra, quả nhiên ở cửa sổ phòng khách là bóng dáng cao

lớn anh tuần kia.

Nghe được tiếng mở cửa, anh ta chậm rãi quay đầu lại, đầu ngón tay xinh đẹp mang theo một chiếc thuốc lá, cả người bị ánh trắng bao phủ.

“Nghe nói cô tìm tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Buổi đầu gặp gỡ

Trạm Lam thuê phòng ở thực sự rất đơn sơ, chỉ có hai phòng, tuy rằng địa điểm cũng được nhưng chung cư này khá cũ cho nên tiền thuê rẻ.

Cửa sổ là loại song sắt. Kiểu đã cũ, lớp sơn màu xanh đã bị tróc nhiều, gió lớn một chút liền kêu ù ù. Cô mua hai chậu cây đặt ở cửa sổ để nhìn cho sáng sủa hơn một chút.

Mà lúc này Phong Thiên Tuyền đang đứng trước cửa sổ.

Bộ âu phục sang trọng, đôi giày da bóng loáng, giữa hai ngón tay bay ra làn khói trắng. Giá trị của người đàn ông này khiến cô cảm thấy áp lực, cô nhìn hắn, khoảng cách ngắn ngủi chỉ vài bước chân nhưng cứ như là cách đến cả thế giới vậy.

Trạm Lam cắn môi, nhỏ giọng hỏi hắn: “Anh có biết người bắt cóc em trai của tôi không?”

Hắn nói: “Biết.”

“Có thể giúp tôi cứu nó không?”

“Có thể.”

Trạm Lam nhìn đôi mắt đen không thấy đáy của hắn, tim đập như nổi trống, lúc nhanh lúc chậm, qua hồi lâu cô mới lên tiếng: “Xin anh...”

Phong Thiên Tuyền hơi nhíu mày, đợi cô nói tiếp.

Trạm Lam chậm rãi nhắm mắt lại, trước đây cô đã từng chắc như đinh đóng cột mà nói với hắn ta, tuyệt đối sẽ không có ngày phải cầu xin anh ta. Thế nhưng ai biết, mới ngần ngừ vài ngày, cảnh còn người mất.

Cô hít một hơi thật sâu, dùng giọng nói mỏng manh của mình lặp lại một lần nữa: “Xin anh giúp tôi cứu em trai và Hạ Liên Triết.”

Phong Thiên Tuyền phút chốc lộ ra một nụ cười đùa cợt: “Giang tiểu thư, tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi. Lúc trước là tôi chủ động đến tìm cô, cô không đồng ý. Bây giờ cô đến cầu tôi, chỉ sợ tôi không thể đáp ứng nhiều điều kiện như vậy.”

Cô cắn chặt đôi môi cánh hoa, nhớ rõ hắn ta đã nói qua một lần, đó là cơ hội cuối cùng để ra điều kiện với hắn. Chỉ là lúc ấy rất chắc chắn mình và hắn sẽ không thể có quan hệ gì, cho nên cô đã để mất cơ hội kia.

“Nhưng mà hôm nay tâm trạng của tôi rất tốt, có thể đáp ứng với cô một điều kiện. Cho cô một phút suy nghĩ, là em trai của cô hay Hạ Liên Triết, chọn một trong hai.” Phong Thiên Tuyền dụi chiếc thuốc trong tay vào trong chậu cây xương rồng cảnh của cô, vén cổ tay áo lên một chút, liếc mắt xem đồng hồ: “Bắt đầu tính thời gian.”

“Tôi chỉ xin anh giúp tôi hai việc này thôi, về sau chuyện gì tôi cũng sẽ đáp ứng anh...”

Hắn cắt đứt lời của cô: “Còn ba mươi giây.”

Trạm Lam cắn chặt răng, hắn đang ép cô.

“Còn mười giây.”

Không kịp suy nghĩ, cô liền nói: “Tôi muốn cứu em trai.”

Phong Thiên Tuyền nhìn cô, cô lẽ là rất vừa lòng với đáp án của cô, đáy mắt xẹt qua một chút tán dương.

Ngực Trạm Lam phập phồng, thở hổn hển, vừa nãy trong nháy mắt cô cứ tưởng mình đang giao dịch cùng ác ma.

Hắn tiến lên một bước, cô chỉ cảm thấy từ lòng bàn chân cho đến ngực đều bắt đầu có cảm giác lạnh, theo thần kinh đi vào tận xương tủy, lạnh, cô run

lên.

Phong Thiên Tuyền đưa ngón trỏ lên, nhẹ nhàng nâng cằm của cô, nhìn khuôn mặt tái nhợt cùng hốc mắt phỉm đỏ, hân lạnh lùng mở miệng: “Nếu trong lòng cảm thấy không thoải mái hoặc lưu luyến vị hôn phu kia, em tốt nhất nên thu hồi cảm xúc đó lại cho tôi. Tôi không thích chơi trò lạt mềm buộc chặt, cũng không thích người đàn bà của tôi nghĩ đến ai khác khi đang ở trong lòng tôi, nhất là người khác phái.”

Cô nhìn thẳng vào mắt hắn, hi vọng chạm được vào nơi sâu nhất trong ánh mắt kia.

Màu đen đá quý, bình thường thâm thúy sáng ngời, loại ánh mắt này có ma lực làm cho người ta ngừng suy nghĩ.

Cô không nói lời nào, hắn cũng không nhúc nhích.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng cô buông lòng bàn tay đang đầy mồ hôi lạnh, gật đầu.

Khóe miệng Phong Thiên Tuyền nhếch lên, cúi người, hôn lên trán cô: “Ngaoan, ngày mai tôi sẽ cho người đến đón em.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Buổi đầu gặp gỡ – 14

Đêm nay Trạ Lam có rất nhiều việc phải làm.

Cô chuẩn bị một số quần áo và giày dép cho vào trong va ly hành lý, gửi email cho giáo sư muốn xin nghỉ nửa ngày, tìm một bức ảnh chụp của Giang Từ Hành để vào ví... Cuối cùng là gọi điện thoại cho Hạ Liên Triết.

Cô đoán chừng anh còn đang bận vì điện thoại chuyển sang chế độ hộp thư thoại. Cô nghe được từ di động truyền tới giọng nói máy móc của nữ nhân viên tổng đài, Trạ Lam đột nhiên không biết nên làm gì. Than nhẹ một tiếng, tắt di động, có lẽ không nên nói gì thì tốt hơn.

Ngày hôm sau, khi La Ni xuất hiện ở trước cửa nhà trọ của cô, Trạ Lam không kinh ngạc chút nào.

Hình như hắn là vệ sĩ của Phong Thiên Tuyền, cao lớn, cường tráng, nói năng thận trọng, nhìn qua thực không có sự ảm áp của con người.

Mà cô đã không chỉ một lần nhìn thấy Phong Thiên Tuyền cười, nhưng cái loại tươi cười này ngược lại làm cho cô cảm thấy rất nguy hiểm.

Xe đang chạy ở trên đường, ngoài cửa xe hiện lên khung cảnh hoàn toàn xa lạ. Trạ Lam im lặng ngồi ở ghế sau, trong lòng tuy tìm đập thành thịch, nhưng vẫn không hỏi gì. Cô biết dù có hỏi cũng chưa chắc nhận được câu trả lời.

Cô không thể biết trước tương lai mình như thế nào, giống như khi ở trường học, dứt khoát kiên quyết cự tuyệt Phong Thiên Tuyền, cũng không biết trước sẽ có ngày cô lại ngồi trên xe của hắn, không biết sẽ được đưa tới đâu.

Giờ phút này cô mới nhận thức được, trong cuộc sống này, thứ xuất hiện nhiều nhất chính là chuyện xấu.

Chiếc xe dừng lại ở vườn hoa của một ngôi biệt thự, Trạ Lam xuống xe, lập tức liền có người tiến đến lấy hành lý trong cốp xe cho cô.

“Anh La.” Người nọ lên tiếng.

La Ni gật đầu, rồi đi, chỉ để lại một câu: “Chăm sóc Giang tiểu thư cho tốt.”

Trạ Lam không để ý tới bọn họ liền đi thẳng vào trong biệt thự. Tuy rằng vừa ở bên ngoài cũng có thể tưởng tượng ra bên trong sẽ rất tráng lệ, nhưng đến khi bước vào vẫn không khỏi kinh ngạc.

Biệt thự được xây và trang hoàng theo phong cách châu Âu, cho dù là sofa hay bàn trà và những vật trang trí khác đều nhìn ra được giá trị xa xỉ của nó. Phòng khách rất lớn, tập trung được sự chú ý của mọi người, đối diện là một lò sưởi bằng gạch đỏ.

“Cái lò sưởi kia chỉ là đồ trang trí thôi, những thứ khác trong biệt thự đều là thật, trước đây có một năm, có mấy người bạn của Phong tiên sinh đến, đốt lửa lên chơi một chút, sau không cẩn thận lại thiêu hủy hơn phân nửa phòng khách, hủy luôn cả bức tranh mà Phong tiên sinh đã bỏ ra hơn sáu trăm ngàn để mua, từ đó về sau, Phong tiên sinh liền đổi lò sưởi trong nhà thành đồ giả.”

Trạ Lam quay đầu lại, nhìn thấy phía sau là một người đàn bà trung niên.

Người đàn bà kia cười: “Giang tiểu thư, tôi là quản gia ở đây, cô có thể gọi tôi là di Tô.”

Trạm Lam từ nhỏ cũng đã được nuôi dạy tương đối tốt, lễ phép nói: “Di Tô.”

“Giang tiểu thư đi đường chắc hẳn cũng đã mệt, tôi đã cho người chuẩn bị phòng tắm cho cô, phòng của cô ở trên tầng hai, cô nên đi ngâm mình để thư giãn một chút.”

“Cám ơn dì.” Trạm Lam xoay người muốn đi lên tầng, đi đến lưng chừng bỗng nhiên dừng lại, xoay người, di Tô vẫn còn đứng nguyên ở vị trí cũ mỉm cười với cô.

“Anh ấy...” Trạm Lam mím môi, cảm thấy có chút khó có thể mở miệng, “Đêm nay, anh ấy có về không?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Gần như vậy, xa đến thế

Tô Di nói tới nay Phong Thiên Tuyền sẽ không trở về, Trạm Lam mới nhẹ nhàng thở ra.

Cô vô thức tưởng tượng cuộc sống tương lai của mình ở nơi này, bỏ hành lý xuống, lập tức đi vào phòng tắm. Bồn tắm rất lớn, đã được chuẩn bị đầy nước ấm, hơi nước bốc lên làm mờ cả tấm gương, trong không khí tràn ngập mùi hương liệu cùng mùi hoa, đến gần mới thấy trên mặt nước những cánh hoa màu đỏ trôi lững lờ.

Trạm Lam bỗng nhớ tới từng xem những bộ phim truyền hình cổ trang, những phi tần hậu cung trước khi được hoàng đế sủng hạnh dường như đều phải tắm rửa thật kỹ như thế này, nhưng không nghĩ đến cô cũng có ngày giống như vậy, Trạm Lam cười khổ.

Bởi vì lo lắng cho Giang Tử Hành, cô rất nhanh từ phòng tắm đi ra, vừa thay quần áo mang đến, chợt nghe tiếng chuông vang lên.

Cô luôn luôn chờ tin tức của Giang Tử Hành, vừa nghe tiếng chuông liền không quan tâm việc gì khác, lập tức tìm túi da lấy điện thoại.

“Chị, là em đây. Em không sao!” Vừa có điện thoại, Giang Tử Hành lập tức gọi điện cho Trạm Lam báo tin.

Nghe được em trai vẫn bình yên vô sự, cô cảm giác như khối đá đang đè trong lòng rốt cục cũng rơi xuống, nhưng cũng có chút ngoài ý muốn. Không biết vì sao cô luôn cảm thấy người đàn ông kia sẽ không khiến cô thất vọng.

Nói chuyện với Giang Tử Hành một lúc, cô mới biết thì ra bọn bắt cóc Giang Tử hành là một bang cho vay nặng lãi. Công ty của Hạ Liên Triết gặp phải nguy cơ phá sản, ngân hàng tất nhiên sẽ không cho anh vay, không còn cách nào khác đành phải đi vay nặng lãi hơn ba trăm ngàn, nhưng chút tiền ấy cũng không đủ để lấp lỗ hổng lớn của Hạ Thanh, đã qua kì hạn, Hạ Liên Triết vẫn không trả được một phân tiền.

Những người đó không dám mạo hiểm bắt cóc Trạm Lam, đành phải bắt cóc em trai của cô, thứ nhất bắt cậu ta có vẻ dễ dàng xử lý hơn, thứ hai Trạm Lam khẳng định sẽ không ngồi yên mặc kệ em trai mình, nhất định sẽ giục Hạ Liên Triết đưa tiền, đây chính là suy nghĩ của bọn chúng.

Tuy biết được Giang Tử Hành đã an toàn nhưng Trạm Lam vẫn không khỏi lo lắng, dù sao nó chỉ mới là một đứa trẻ hơn mười tuổi, trải qua chuyện như vậy thực sự rất sợ hãi, phải có người ở bên cạnh. Quyết định như vậy nên cô cầm theo túi da đi ra ngoài.

La Ni không biết đã trở lại từ lúc nào, đang đứng ở cửa nói chuyện cùng Tô Di. Nghe tiếng bước chân, hắn ta ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trạm Lam cầm túi xách, vội vã từ trên lầu đi xuống.

“Cô đi đâu vậy?” Khi Trạm Lam đi đến bên cạnh La Ni, hắn mở miệng

“Tôi đi xem Tử Hành một chút, sẽ trở lại nhanh thôi!”

Bỗng nhiên có lực giữ cánh tay cô lại, Trạm Lam hơi đau, nhíu mày, nhìn về phía La Ni: “Làm gì vậy?”

Mặt hắn không chút thay đổi nói: “Không có sự cho phép của Phong tiên sinh, cô không thể đi ra ngoài.”

Trạm Lam giật mình, thật lâu mới tiêu hóa được lời hắn nói, “Ý của anh là tôi bị giam lỏng sao?”

La Ni lạnh giọng nhắc nhở: “Giang tiểu thư, xin đừng quên thân phận của cô.”

Trạm Lam trừng mắt, trong ánh mắt không hề có độ ấm, theo đáy lòng mãnh liệt dâng lên hận ý. La Ni xem thường cô, cô có thể cảm thấy được, bởi vì hắn dùng ánh mắt và thái độ để nhắc nhở cô, cô cũng lắm chỉ là đồ chơi của Phong Thiên Tuyền mua về thôi.

Cô cũng biết được, sau khi cùng Phong Thiên Tuyền giao dịch thì tôn nghiêm cũng như tự trọng là một thứ vô cùng xa xỉ.

“Nếu tôi nhất định muốn ra ngoài thì sao?” cô không cam lòng yếu thế, trừng mắt nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Gần như vậy, xa đến thế

La Ni nhìn chằm chằm vào Trạ Lam. Bỗng nhiên một lực lớn lôi tay cô, cô vẽ muốn kéo cô lên trên lầu.

Hắn không nể tình chút nào, Trạ lam chỉ cảm thấy xương cốt đều đã bị người đàn ông này làm dập nát. Phong Thiên Tuyền coi cô là một món đồ chơi, cho nên ngay cả người bên cạnh hắn cũng có thể ức hiếp cô, Trạ Lam cảm môi, mặc dù cổ tay có đau đến chết lặng cũng không chịu phát ra âm thanh đau đớn gì.

Mở cửa phòng của cô ra, La Ni liền quăng cô vào, Trạ Lam bị hắn làm cho ngã trên mặt đất, các đốt ngón tay bám ở trên sàn nhà cứng rắn, phát ra âm thanh vang rất lớn.

La Ni từ trên cao nhìn xuống, “Không có mệnh lệnh của Phong tiên sinh, cô không thể ra ngoài.”

Cô không trả lời, chỉ hung hăng trừng mắt với hắn cho đến khi hắn đóng cửa phòng lại.

Toàn thân đau đến phát run, ngay cả sức lực đứng lên cũng không có, Trạ Lam còn có tật xấu là dễ tụt huyết áp nên vừa mới bị như vậy, trong đầu liền có chút choáng váng.

Căn phòng cô đang ở chính là phòng dành cho khách, tuy rằng không phải là phòng cho chủ nhân của ngôi nhà ở nhưng vẫn rất sang trọng, khi ánh mặt trời chiếu vào, toàn bộ căn phòng như được phủ lên một màu vàng. Nhưng giờ phút này, Trạ Lam lại cảm thấy nơi lạnh thật lạnh lẽo, lạnh đến phát run, giống như nơi này không phải là một phòng ngủ xa hoa mà là một cái lồng sắt, một cái lồng dùng bảo thạch quý giá mà xây lên để giam hãm cô.

Đã đến giờ ăn cơm tối, di Tô vội đưa cơm đến cho Trạ Lam, nhìn thấy Trạ Lam đang ngồi ở ngoài ban công, thất hồn lạc vía.

Đặt cơm ở trên bàn, rót lấy một chén trà nóng đưa cho cô.

“Tiểu thư đừng nên tức giận, Phong tiên sinh đạt được địa vị như ngày hôm nay, kẻ địch còn nhiều hơn bạn tốt. Nay tiểu thư đã là người của Phong tiên sinh, khó tránh khỏi bọn người ngoại bang chú ý, Phong tiên sinh không thích phiền toái cho nên mới không để tiểu thư ra ngoài.”

Trạ Lam không để ý đến lời nói của di Tô, vẫn chỉ im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Di Tô than nhẹ: “Tiểu thư, nếu cô là người thông minh thì hãy nghe tôi khuyên một câu. Cho dù tiểu thư có đồng ý hay không, nhưng việc đã đến nước này cũng đã không thay đổi được gì. So với chuyện làm loạn, không bằng hãy thuận theo Phong tiên sinh, khiến cậu ấy vui vẻ. Biết tiểu thư đã thuận theo mình, tự nhiên cậu ấy đối với cô cũng thả lỏng một chút.”

Trạ Lam rốt cục cũng chậm rãi ngẩng đầu, di Tô cười với cô, cầm chén trà trong tay đưa cho cô, “Đã nghĩ thông suốt rồi, thì tiểu thư nên ăn một chút gì đi, đừng để bản thân bị đói bụng.”

...

Trừ những lúc nói chuyện điện thoại với Giang Từ Hành ra, Trạ Lam đều tự nhốt mình trong phòng.

Từ sau khi đến ở biệt thự Tri Cảnh Viên, cô chưa từng gặp Phong Thiên Tuyền. Cô đương nhiên không trông cậy rằng hắn ta chỉ có mình cô, nhưng đồng thời cô lại mâu thuẫn, sợ hãi hắn không hề xuất hiện, mà cô sẽ vĩnh viễn bị nhốt tại nơi này.

Khép lại quyển Luật Dân Sự dày cộp, Trạ Lam mới để ý giờ đã sắp rạng sáng. Cô vẫn nhìn đến nhập thần, trời tối như vậy, cô cũng chỉ bật cái đèn ngủ nhỏ ở đầu giường, ánh mắt mệt mỏi.

Đứng dậy xuống lầu, định lấy cho mình một ly sữa, còn chưa đi đến phòng bếp liền nghe được động tĩnh.

Nhìn thấy Trạ Lam, di Tô có chút giật mình: “Tiểu thư, đã khuya như vậy, sao cô còn chưa ngủ?”

“Cháu vừa mới xem sách, muốn xuống lấy một cốc sữa để uống cho dễ ngủ.” Trạ Lam nhìn đến chén bát trong bồn, “Không phải người giúp việc đã thu dọn hết rồi sao?”

“Phong tiên sinh vừa mới về, nói cảm thấy đói bụng. Vừa mới ăn xong thôi, tôi thấy cũng không có nhiều bát đĩa lắm nên tự mình thu dọn một chút.”

Câu nói tiếp theo của di Tô Trạ Lam nghe không vào, cô chỉ biết Phong Thiên Tuyền đã quay trở về.

Di Tô quay lại, nhìn tới bộ dáng thất thần của Trạm Lam, nói: “Tiểu thư, nếu không mệt, chi bằng cô đến chào hỏi Phong tiên sinh một chút.”

Trạm Lam phục hồi tinh thần, nhìn di Tô.

Ý tứ trong lời nói của di Tô, cô đương nhiên có thể hiểu được.

Giống như những vị phi tần ngày xưa, làm cho hoàng đế chú ý để được sủng ái, muốn gió có gió.

Loại quy tắc sinh tồn này, nay cô ở đây cũng áp dụng như vậy.

Trạm Lam cắn môi, hạ quyết tâm liền gật đầu với di Tô, xoay người đi lên lầu.

Rốt cục cũng đến trước cửa phòng của Phong Thiên Tuyền, cô phát hiện mình đang đổ rất nhiều mồ hôi lạnh, trong lòng cả hai bàn tay đều ẩm ướt. Cô từng mất trước cửa phòng như chuẩn bị đi vào cánh cửa dẫn đến địa ngục, trong lòng mỗi một tác đều lạnh thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Gần như vậy, xa đến thế

Đây là lần đầu tiên Trạm Lam đi vào phòng ngủ của Phong Thiên Tuyền, so với phòng ngủ của cô thì lớn hơn nhiều. Từ xa nhìn thấy chiếc giường kiểu Âu, có bốn cái cột ở đầu giường và đuôi giường, trên ga trải giường màu đen là những hoa văn tối màu không dễ nhìn ra, vô cùng xa hoa.

Phòng mở rộng mà không có lấy một bóng người.

Lúc này Trạm Lam mới nghe được có tiếng nước từ phòng tắm truyền ra. Cô cắn môi, bước từng bước một, nặng nề nhưng kiên định.

Trong phòng có đầy hơi nước, hương bạc hà thanh khiết bay trong không khí. Xuyên qua một tầng hơi nước, cô nhìn thấy người đàn ông đang đứng dưới vòi hoa sen, dáng người hoàn mỹ, cơ bắp lộ ra. Bọt nước liên tiếp rơi trên da thịt của hắn, lại thêm một tầng hơi nước, giống như là bao phủ hẳn.

Nhận thấy có tiếng động, Phong Thiên Tuyền lập tức đề phòng, quay đầu lại, nhìn thấy người đến là cô, hắn mới trở nên bình tĩnh, lông mày khẽ nhíu lên.

“Em làm sao vào được đây?”

Trạm Lam không trả lời, ánh mắt chỉ có thể dừng ở trên mặt hắn, cũng không dám lướt xuống chỗ nào khác. Tay hai bên sườn nắm chặt lại chậm rãi buông ra, đưa tay lên cởi dây đai của áo ngủ.

Hắn đứng một chỗ nhìn áo ngủ của cô từ trên người cởi ra, rơi xuống ở bên chân. Trong phòng tắm, ánh sáng tuy không rõ lắm nhưng vẫn có thể thấy được thân thể lung linh, mảnh khảnh của cô. Cô gái này vẻ mặt tuy bình tĩnh nhưng đáy mắt lại lóe lên sự sợ hãi, đó mới là cảm xúc thật của cô.

Trạm Lam đứng trước mặt Phong Thiên Tuyền, mới phát hiện người đàn ông này rất cao. Cô vòng hai tay đưa lên cổ của hắn, kiễng mũi chân, chậm rãi tới gần. Lúc mới đến gần môi của hắn, cô kinh ngạc, môi của hắn thật mềm mại.

Nụ hôn phảng phất mùi rượu, cô không có cảm giác hắn phối hợp, cô khẽ mở mắt, nhìn thấy con ngươi đen tinh táo mang theo một chút đùa cợt của hắn.

Trong nháy mắt, cảm giác lạnh như băng theo mạch máu truyền vào trong lòng, cô cảm thấy chưa bao giờ bị sỉ nhục đến như vậy.

“Thật vui, em như vậy mà cũng có lúc chủ động đến tìm tôi. Tôi đoán nhất định là di Tô đã nói cho em biết, tôi thích kiểu phụ nữ ngoan ngoãn, hiền lành.” Vừa nói xong, khóe môi hắn xuất hiện nụ cười châm chọc, “Chỉ tiếc, diễn xuất của em thật quá kém, ngay cả tôi cũng có thể nhận ra ánh mắt của em không hề tình nguyện.”

Dừng khi mới bước vào đây của Trạm Lam một khắc liền biến mất, cô thậm chí muốn lập tức thoát khỏi nơi này. Nhưng cô còn chưa có động tác gì, hắn đã nhìn ra suy nghĩ của cô. Một giây tiếp theo cô liền bị hắn áp lên tường nhà tắm. Vách tường cứng rắn đụng vào ngực của Trạm Lam, giống như lấy hết không khí trong ngực cô. Cô cảm giác được da đầu bỗng nhiên đau đớn, thì ra là hắn nắm lấy mái tóc của cô từ phía sau rồi xả nước, cô không thể kháng cự, ngửa đầu lên, nước từ vòi hoa sen không ngừng chảy xuống làm cô không thể mở được mắt. Làn da truyền đến đau đớn, cô như bị chìm trong nước, không thể hô hấp.

Phong Thiên Tuyền đem cánh tay của cô vòng ra sau lưng, nghe được cô rên lên một tiếng vì đau. Ánh mắt hắn nhìn xuống dọc theo tấm lưng trắng như tuyết của cô, dừng ở cô tay cô. Bỗng nhiên hắn cười tàn nhẫn, càng tăng thêm lực ở trên tay.

Lúc này Trạmlam đã không thể nói nên lời, trong miệng chỉ có thể kịch liệt thờ dõc.

Phong Thiên Tuyền thờ nặng nề bên tai cô, hơi thờ trải rộng bao quanh lấy thân thờ cô, “Trong trò chơi này, tôi mới là người có quyền quyết định, khi nào bắt đầu, khi nào chấm dứt, em chỉ có thờ nghe tôi. Em tốt nhất nên cận thận thu lại ý định của mình đi, đừng cố chọc tôi mất hứng, nếu không, hậu quả là gì, em tuyệt đối không thờ tưởng tượng đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Gần như vậy, xa đến thờ

Trạmlam cảm giác được tôn nghiêm của cô thờ giống như khối bùn, tùy ý thờ để cho người đàn ông này nhào nặn.

Mà Phong Thiên Tuyền, vừa nảy còn lãnh khốc như vậy, giây tiếp theo lại không thờ do dự hôn lên lưng cô.

Da thờ bị vì cọ rửa qua nước ấm nên thập phần mẫn cảm, khi hấn há mồm cắn lấy xương quai xanh tỉnh tẻ của cô, nơi đó liền truyền đến cảm giác đau đớn. Cô cuộn toàn thân lại, ra sức gẫy giữa, muốn thoát ra khỏi hấn.

Mỗi nơi bị hấn hôn qua, đều như bị khắc sâu, đau đớn theo dây thần kinh lan ra. Vách thờ phòng tắm trơn bóng không thờ bám tay, cô không biết bầu vú vào đâu. Người đàn ông này cho cô cảm giác thờ khủng hoảng. Giờ khắc này, cô tình nguyện thờ hấn tát cô một cái còn tốt hơn là tra tấn cô theo kiểu này.

Hơi nước rất nhanh đã trở nên dày đặc, Trạmlam chỉ cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn, ngay khi cô cảm giác được tỉnh táo của mình chuẩn bị bay mất thì áp lực từ phía sau lưng bỗng nhiên biến mất, không khí nháy mắt tràn vào trong phổi.

“Bây giờ em ra ngoài đi.” Hoàng hốt, cô nghe được giọng nói tỉnh táo, lạnh lùng của hấn.

Trạmlam nhanh chóng nhắt áo ngủ lên, rời khỏi phòng Phong Thiên Tuyền. Trở lại phòng ngủ, đóng cửa lại, toàn thân cô giống như không còn chút sức nào, chậm rãi men theo vách thờ ngồi xuống. Đến bây giờ cô chỉ cảm thấy rất mơ hồ, giống như chuyện vừa phát sinh chỉ là ảo giác. Cô chậm cụp mắt, nhìn xuống vết bầm ở cổ tay trắng nõn, trông thờ ghê người.

Cô cười khổ, sau đó đưa hai tay ôm lấy cơ thờ của mình, cuộn lại.

...

Liên tiếp vài ngày không thấy bóng dáng của Phong Thiên Tuyền, mà Trạmlam dường như cũng quen với cuộc sống như vậy.

Thời gian dùng cơm trưa chỉ có cô và di Tô, luôn luôn lạnh lùng.

Đột nhiên có tiếng chuông điện thờ tại ở phòng khách truyền tới, di Tô từ phòng bếp đi ra tiếp điện thờ, qua vài giây, quay vào phòng ăn nói với Trạmlam, “Tiểu thư, cô có điện thờ.”

“Điện thờ.” Cô và Giang Tử Hành đều nói chuyện qua di động, chưa bao giờ dùng qua điện thờ ở đây

Nhưng dù sao cô vẫn đi ra nghe điện thờ.

Không biết trong điện thờ nói thờ gì, sắc mặt Trạmlam càng lúc càng trở nên trắng bệch, sau đó không nói gì cả, cúp điện thờ xuống.

Ngẩng đầu nhìn di Tô với ánh mắt nghi hoặc, giải thích: “Chắc là tìm nhầm người thờ ạ.”

Không đợi di Tô trả lời, cô xoay người lên lầu.

Trạmlam hơi lạ nhà, vậy mà lại luôn ép mình đến nửa đêm mới ngủ. Trời chuyển sáng, người giúp việc lên thu dọn thờ, chỉ có tiếng động nhỏ thờ cũng có thờ đánh thức cô, đêm nay mới có chút chuyện biến tốt.

Cô ngủ mơ mơ màng màng, dường như ngủ được mùi thuốc lá bay trong không khí, Trạmlam nhú mảy, ngồi dậy, chần mòng theo động tác của cô rút xuống. Đôi mắt cô xẹt qua bóng đen ở thờ trước cửa kia, đột nhiên cả kinh. Nhanh chóng với tới công tắc đèn ngủ ở thờ trên bàn, ánh đèn mờ ảo chiếu vào ánh mắt nửa cười nửa không của Phong Thiên Tuyền, tìm cô đập mạnh một hồi lâu mới dần dần bình thờ.

Phong Thiên Tuyền dường như rất thích thú dáng vẻ của cô, nhìn cô đang chần kinh, trong mắt mới hiện lên chút tươi cười.

Thờ ra một làn khói, hấn lại lấy thờ thêm một điều, động tác tạo nhả: “Nghe nói hôm nay có người gọi điện thờ đến tìm em?”

Chương 19: Gần như vậy, xa đến thế

Trạm Lam không bắt ngờ khi Phong Thiên Tuyền biết được chuyện này. Người đàn ông này có vô số tay chân, tuy rằng biệt thự chỉ có cô và di Tô, nhưng Trạm Lam cũng không chỉ một lần nhìn thấy những người đàn ông mặc đồ đen ở hoa viên.

Nói dối Phong Thiên Tuyền ư, chỉ bằng cô cứ nói thật ra.

Cô gật đầu, “Là Hạ Liên Triết.”

“Em nói chuyện cùng hắn à?”

Cô nhẹ giọng nói, “Không có.”

“Ồ! Là không nói hay không có gì để nói?” Đôi mắt hắn đầy tà ý, hai ngón tay mang theo làn khói thuốc trắng mỏng manh.

Trạm Lam trầm mặc trong chốc lát mới nói, “Là không có chuyện gì để nói.” Quan hệ của cô và hắn, kim chủ với tình nhân, hay là chủ nhân và món đồ chơi? Dù là loại nào, cô cũng đều không có mặt mũi đi nói cho người khác.

Phong Thiên Tuyền dường như đã sớm biết rõ tâm tư của cô, cũng biết ban ngày lúc nghe điện thoại, một từ cô cũng không nói. Ánh mắt đảo qua người con gái ở trên giường, vẫn còn đáng vẻ nửa tỉnh nửa không, buồn ngủ mông lung, tóc dài rối tung ở trên lưng, nhờ vào ánh trắng có thể nhìn thấy bờ vai trắng lóa lóa, làn da trắng sáng gần như trong suốt. Ngoại trừ việc cô có hơi gầy, dường như như vẻ đẹp này không có chút tì vết nào.

Trạm Lam ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt đánh giá của Phong Thiên Tuyền, sự trầm mặc lan tràn trong không gian, cô cảm thấy thập phần xấu hổ.

“Anh có đói bụng không? Tôi đi gọi di Tô chuẩn bị đồ ăn cho anh.”

Cô xốc chăn lên, xuống giường, mũi chân chuẩn bị chạm xuống sàn nhà bỗng có một lực mạnh kéo lại, không, là ném, cả người cô bị ném lên trên giường, sau đó bị lực áp mạnh xuống.

Phong Thiên Tuyền rất nặng. Lúc hắn đè lên người cô, cô cảm giác được phía dưới giường đang lồm xồm, cô bị giam hãm dưới cơ thể hắn không chừa một khe hở nào. Hắn vừa mới hút thuốc lá, đầu ngón tay mang theo mùi hương của khói thuốc, ngón tay ấy vuốt ve cánh môi của cô, làm cô run nhè nhẹ.

Trạm Lam một lần nữa khẳng định, người đàn ông này thực sự rất thích bộ dạng kinh hoàng, thất thổ của cô. Phản ứng lúc này của cô có lẽ đã lấy lòng hắn, Phong Thiên Tuyền cười nhẹ, chất giọng trầm thấp ái muội vang lên bên tai cô: “Như vậy mới ngoan, tôi không thích người phụ nữ của tôi với bạn trai cũ dây dưa không rõ. Về sau không được gặp hắn, cũng không cho phép liên lạc với hắn, có thể chứ?”

Cô cắn môi, không trả lời ngay lập tức. Sắc mặt Phong Thiên Tuyền nhanh chóng trầm xuống, dừng lại ở đôi môi cánh hoa của cô, đưa tay lên siết chặt lấy cằm cô, khiến cho cô phải ngẩng lên nhìn hắn, cặp mắt màu đen không đáy kia híp lại, lóe ra tia nguy hiểm.

Trạm Lam gật đầu.

Phong Thiên Tuyền cười, buông tay ra, vỗ nhẹ lên hai má của cô, động tác vô cùng thân thiết, “Vậy mới ngoan.”

Người đàn ông này khi thì lãnh khốc, khi thì bá đạo, tính tình âm dương bất định, hi vọng vô thường, thế này mới thật sự đáng sợ.

“Đã tắm rồi sao?” Hắn đột nhiên hỏi.

Trạm Lam máy móc gật đầu, sau đó lại thấy hắn tươi cười, có cái gì mềm mại dừng lại trên môi của cô.

Là môi của Phong Thiên Tuyền.

Phong Thiên Tuyền hôn có phần thô bạo, đầu lưỡi vói vào trong khoang miệng của cô, giống như đang vẽ tranh. Nháy mắt, cô bị vây quanh bởi hơi thở của người đàn ông này, cứ mạnh mẽ ngang ngược như vậy. Cô chưa bao giờ có cảm giác thế này, nụ hôn mãnh liệt đến gần như hút hết toàn bộ linh hồn của cô.

Trạm Lam cảm thấy mình bắt đầu không thể thở được, ngực vì thiếu dưỡng khí mà trở nên phập phồng, đụng chạm đến quần áo của hắn, chạm lên cúc áo lạnh lẽo và mặt vải mềm mại.

Chương 20: Gần như vậy, xa đến thế

Lòng bàn tay của Phong Thiên Tuyền nóng như lửa, di chuyển trên người Trạ Lam, chỉ cách có một lớp vải dệt. Bỗng nhiên, gió lạnh xâm nhập vào phòng, nóng lạnh cùng lúc tra tấn Trạ Lam. Cô hơi giãy dụa, Phong Thiên Tuyền vươn tay cố định cổ tay cô lên đỉnh đầu, môi trượt xuống phía dưới, tóc ngắn đâm vào da thịt cô như gãi ngứa, mà càng làm cho cô khó nhịn hơn nữa là những chỗ bị hôn đều như bị đóng dấu, khiến mỗi một dây thần kinh của cô đều trở nên tê dại.

Phong Thiên Tuyền để toàn bộ sức nặng của cơ thể đặt ở trên người cô, lưng cô kề sát giường mềm mại, mồ hôi thấm ra, ướt đầm ga giường. Khoái cảm vừa xa lạ vừa bí ẩn này, cắn nuốt hết từng tác ý chí của cô, cô chỉ có thể bất lực nắm chặt ga giường.

Quần áo của Phong Thiên Tuyền đều trở nên lộn xộn, mà cô cũng không tự chủ được mơ mơ màng màng đứng dậy hòa theo hắn, hai thân thể chặt chẽ dán lấy nhau, cô bị tra tấn đến mồ hôi đầm đìa, mái tóc dài hỗn độn xòa tung trên ga trải giường màu trắng, hình ảnh đẹp rực rỡ này đánh thẳng vào thị giác của Phong Thiên Tuyền. Đôi môi căng mọng đỏ thắm giống như cánh hoa đào mới nở, kiều diễm, quyến rũ, vẻ đẹp ấy dường như không có thật.

Ánh mắt Phong Thiên Tuyền đã trở nên cuồng dã, cảm xúc ở đáy mắt dần ngưng tụ thành mưa rền gió dữ.

“Tôi.....Hôm nay có thể... không...” Trạ Lam ở trong mắt hắn đã nhìn thấy đáng sợ hoảng sợ của mình, cô nghĩ đến chuyện sẽ phát sinh mà cảm thấy bất an.

Nhưng cô còn chưa kịp nói đầy đủ ý nguyện của mình đã nghe được tiếng thở gấp gấp và giọng nói của hắn, “Đừng nói những lời làm tôi mất hứng.”

Cô không lên tiếng nữa, có lẽ lúc này làm chuyện thân mật cùng với cô không phải người yêu cho nên mới cảm thấy quá gian nan. Trạ Lam nhắm hai mắt lại, bóng tối khiến cô trở nên miễn cảm hơn, sau đó cô nghe được tiếng khóa kéo, sau đó nữa, bàn tay to lớn trượt theo khóa áo trên lưng cô.

Phong Thiên Tuyền rốt cục cũng phá tan tầng trở ngại kia, khoảnh khắc hắn tiến vào cơ thể cô, đôi mắt đen bình thường vẫn thản nhiên lúc này hiện lên kinh ngạc, từng giọt mồ hôi chảy từ trán xuống, đọng lại trên đôi mắt đang nhắm chặt của cô, lông mi cô run rẩy. Hắn cảm giác được, trong nháy mắt thân thể cô co rút, có thể là bởi vì quá đau đớn, hàng mi thanh tú nhũn nhếch vào nhau, đôi chân đang kẹp ở lưng hắn muốn khép lại, cuối cùng vẫn bị hắn dùng hai tay tách ra.

Vì không muốn phát ra âm thanh, cô cắn chặt lấy đôi môi cánh hoa, rất nhanh còn có vị tanh của máu lan tràn trong khoang miệng. Mà hình như hắn không hề để ý đến cô, động tác vô cùng kịch liệt, thô bạo.

Giờ phút này, ngoài cơn đau này ra, cô không hề cảm nhận được cái gì khác.

Tiếng thở dốc và mồ hôi tự động hòa hợp trong không gian yên tĩnh. Lần lượt rút khỏi, lần lượt xâm chiếm, đều có thể bắt cô phải rên rỉ. Hai tay giãy giụa khỏi sự giam cầm của hắn, không tự chủ được bám lên đầu vai to lớn của hắn, móng tay cắm thật sâu vào da thịt.

Thân thể cô rõ ràng cảm nhận được nơi nào đó của hắn đã căng cứng lên, nhưng trái tim cô lại giống như vừa bị móc ra, để lại một khoảng trống rỗng trong lồng ngực. Cả người cô giống như rơi vào một hang động tăm tối, từng chút từng chút một đều bị chìm ngập vào trong đó.

Hai người bọn họ đẩy đưa đến thời điểm cuối cùng, tất cả kích tình rốt cục cũng sắp bùng nổ. Lúc đạt tới đỉnh điểm, Trạ Lam đột nhiên há mồm, hung hăng cắn lên vai Phong Thiên Tuyền. Nhất thời, vị tanh tràn ngập khoang miệng. Phong Thiên Tuyền hét lớn một tiếng, sau đó trút tất cả bùng nổ của mình ở nơi sâu nhất trong người cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Gần như vậy xa đến thế

Cuối cùng hai người bọn họ đều thờ hồng hộc.

Trạ Lam không mở miệng, thân thể đau đến mức muốn cuộn tròn lại. Nghĩ rằng mình chỉ có một cơ hội duy nhất làm Phong Thiên Tuyền đau cho nên cô lại cố sức cắn mạnh hơn.

Phong Thiên Tuyền vốn đang gục người trên cơ thể cô thờ dốc, không chú ý nhiều lắm, bị cô cắn một lần, hắn lại càng thở gấp hơn. Hắn vươn tay ra bóp miệng cô, nghiêng đầu nhìn thoáng qua vết máu trên vai, sau đó cười nham hiểm: “Được đấy, rất có bản lĩnh, Giang Trạ Lam! Trên thế giới này người

đánh tôi, cắn tôi xong mà vẫn còn sống sót được chỉ có thể là em thôi.”

Phong Thiên Tuyền bóp cằm cô rất mạnh khiến cô không nhúc nhích được, cô chỉ có thể nhìn khuôn mặt hấn gần trong gang tấc cùng với đôi mắt thâm trầm đen tối kia.

Trên trán hấn vẫn còn mồ hôi, từng giọt từng giọt rơi xuống trên mặt cô.

Lúc này Trạ Lam vốn đã há miệng khỏi vai Phong Thiên Tuyền, cuối cùng dừng lại ở cổ hấn.

“Ồ, không đúng, hình như trước đây có người đã từng đánh tôi. Có điều tôi cảm thấy em nhất định không muốn biết người đó hiện tại thể thảm thế nào đâu. Thực ra tôi cũng không nhớ rõ lắm, không biết là đã chặt hai cánh tay hấn ném xuống biển làm thức ăn cho cá hay là đã bắn chết hấn?” Phong Thiên Tuyền vừa nói vừa tăng thêm lực ở tay.

Lúc đầu Trạ Lam chỉ cảm thấy cổ mình rất đau, nhưng cảm giác rất nhanh thay đổi, phổi trở nên khó chịu, cảm giác như ủng nước. Cô không muốn mở miệng cầu xin Phong Thiên Tuyền, vì vậy cô cắn chặt môi, khoang miệng đã tràn ngập mùi tanh của máu, không rõ là máu của ai. Có lẽ cũng không quá lâu, tay cô buông xuống giường, cả người vô lực như sắp hôn mê.

Nháy mắt, một luồng khí mát lạnh xộc vào, cô không kịp thích ứng, ho sặc sụa.

Trạ Lam nhìn loáng thoáng thấy được Phong Thiên Tuyền đang cười nhạo mình, hoảng hốt nghe được hình như hấn nói: “Thế nhưng chiếm được bông hoa này thì cũng đâu có tốn ít công sức. Đương nhiên không dễ dàng để cho em chết được? Chỉ ít cũng phải chơi cho đủ trước đã, sau đó em sẽ được sống tốt.”

Cho dù cảm thấy nhục nhã, nhưng ngay cả miễn cưỡng cười cô cũng không đủ sức lực, đành quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phong Thiên Tuyền dường như hiểu rõ suy nghĩ của cô, tất nhiên không để cho cô được như ý. Hấn kéo mặt cô lại, chậm rãi cúi xuống cắn lên bờ môi của cô. Một cơn đau đớn truyền đến toàn thân Trạ Lam. Hấn không để cho cô có cơ hội trì hoãn, ngay lập tức chiếm hữu cô lần thứ hai, động tác còn kịch liệt hơn lần trước, ngang ngược hơn lần trước, dường như không thể thấy được vẻ cầu xin của cô.

Trạ Lam cảm thấy các khớp xương toàn thân mình như rời ra, trong miệng, mùi máu tươi nồng nặc, bọn họ giống như đang chiến tranh.

Đáng sợ nhất là ham muốn dục vọng của Phong Thiên Tuyền quá mạnh, không hề buông tha một chút nào để người khác giữ được ý thức. Cái hấn muốn chính là cô phải toàn tâm toàn ý.

Bị Phong Thiên Tuyền dày vò đến mê man, Trạ Lam thấy hấn đang nhú mảy, vậy mà cô còn có thể cười.

Từ đầu đến cuối, cô hoàn toàn không mở miệng cầu xin hấn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Gần như vậy xa đến thế

Đêm đó mê man không bao lâu thì Trạ Lam liền tỉnh lại, cô không quen ở chung một chỗ với người khác, cũng không có thói quen hít hơi thở của người khác rồi chìm vào giấc ngủ. Lúc trước di Tô cũng đã nói cho cô biết, Phong Thiên Tuyền ở nhà thích thanh tĩnh, cho nên không thích phụ nữ qua đêm ở phòng hấn.

Cô rón ra rón rén xuống giường, trở lại phòng ngủ của mình, trên người nhóp nhép khó chịu, từ phòng Phong Thiên Tuyền về phòng mình cũng đã lấy đi chút sức lực còn lại của cô, Trạ Lam rốt cục không chống đỡ được, ngã lên trên giường, rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Niềm an ủi đáng giá nhất bây giờ là Phong Thiên Tuyền đã cho phép cô gặp Giang Tử Hành.

“Chị à! Trời nóng như vậy, chị làm gì mặc nhiều áo như thế?” Gần đây thời tiết rất nóng, bây giờ cũng rất nóng, Giang Tử Hành mặc áo phông và quần cộc mà mồ hôi vẫn không ngừng chảy ra, cho nên nhìn thấy Trạ Lam mặc áo quần dài mới cảm thấy kỳ quái.

Trạ Lam nhất thời nghẹn lời, không biết phải trả lời như thế nào.

Không chỉ là dấu hằn, trên cổ cô còn lưu lại vết cắn của người đàn ông kia, vì không muốn Giang Tử Hành lo lắng, cô chỉ có thể chọn lấy một bộ quần áo dài như thế này để mặc.

Cô liền chuyển hướng đề tài: “Hôm nay em đến gặp chị đã xin phép thầy cô giáo chưa?”

“Xin phép để làm gì chứ, em chuẩn bị chuyển trường rồi mà!”

“Cái gì?” TrạM Lam kinh ngạc.

“Chị không biết sao?” Giang Từ Hành nói: “Lúc trước không phải bạn của chị đã tới cứu em sao, nói trường học của em không được an toàn, cho nên sẽ giúp em đăng kí đến một trường khác. Người ấy nói đây là ý của chị.”

Giang Từ Hành nghi hoặc nhìn cô. TrạM Lam một câu cũng không nói được, Phong Thiên Tuyền muốn làm gì đây? Vì sao lại giúp Từ Hành chuyển trường.

Cuối cùng cô vẫn miễn cưỡng mỉm cười: “Em không nói thì chị cũng suýt quên chuyện này, là chị nhờ bạn của chị, em phải cảm ơn người ta đó!”

“Chị!” Giang Từ Hành nhìn chằm chằm vào cô, “Những lúc chị nói dối hay căng thẳng, lông mi đều giật giật như vậy kia!”

TrạM Lam mỉm môi, không nói.

Lát sau, Giang Từ Hành chợt nở nụ cười, đáng vẻ thanh xuân của thiếu niên vô tâm vô phách, “Được rồi, chị à, không cần phải lo lắng cho em đâu. Ngược lại nên để ý đến mình một chút, sao dạo này lại gầy như vậy, giống cái tăm rồi đó!”

Giang Từ Hành có hẹn ăn cơm với bạn học, vừa đưa cậu ra cửa, điện thoại ở phòng khách liền vang lên.

“Giang tiểu thư, xin cô hãy đi chuẩn bị một chút, lát nữa lái xe sẽ về đón cô, Phong tiên sinh đang ở sân gôn chờ cô.”

Giọng nói ở bên kia điện thoại vang lên không hề có độ ấm, còn mang theo chút khinh miệt.

Cô nhận ra đây là giọng của La Ni, không, nên nói là cô nhận ra thái độ của hắn. Ở trên cổ tay của cô vẫn còn dấu vết mà ngày đó hắn đối xử thô bạo với cô. Giờ phút này nghe được giọng nói của hắn, một cơn tức giận theo suy nghĩ chày thẳng lên não.

“Khốn kiếp, tôi không muốn nói chuyện với anh!” Phịch một tiếng, cô liền cắt đứt điện thoại.

La Ni cảm điện thoại hơi cách khỏi lỗ tai một chút, mấy lô ghé vip chuyên dành để nghỉ ngơi vốn yên tĩnh cho nên giọng nữ sắc nhọn trong điện thoại có vẻ đủ rõ ràng để mọi người ngồi ở đây nghe được.

Thịnh Khải hơi kinh ngạc, không rõ nên nhìn về phía Mộ Thiệu Ương bằng ánh mắt dò hỏi, người đó chắc chắn hai tiếng, lắc đầu nói: “Tĩnh tình còn hoang dã lắm!”

Thịnh Khải nghe được không hiểu ra sao, lại chuyển ánh mắt sang người đang ngồi ung dung ở sofa kia, Phong Thiên Tuyền, chỉ thấy ngón tay hắn đang cầm thuốc lá, khóe môi cong lên khó hiểu.

Thấy vậy, Thịnh Khải cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Gần như vậy, xa đến thế

Theo lái xe đến sân bóng mát khoảng một tiếng đồng hồ. Hôm nay trời có vẻ rất nắng, TrạM Lam thật sự không hiểu nổi tại sao những người này lại chọn ngày như hôm nay để chơi bóng, nhưng nếu như nói Phong Thiên Tuyền cố ý làm vậy để tra tấn cô, muốn nhìn cô bị phơi nắng đến đỏ mồm thì cũng có chút khả năng.

Từ xa đã nhìn thấy một nhóm người ăn mặc chỉnh tề đứng thành một đoàn, thật hiếm khi thấy Phong Thiên Tuyền mặc đồ bình thường như thế này, áo polo màu lam nhạt phối với quần sam, vành mũ được kéo rất thấp, trên tay cầm cây gậy đánh golf, thỉnh thoảng lại dùng ngón trỏ điểm nhẹ một chút, hẳn chỉ tùy tiện đứng ở trong đám người kia, vậy mà dường như TrạM Lam nhìn thấy hắn đầu tiên.

Hình như cảm thấy được ánh mắt của cô, Phong Thiên Tuyền quay đầu, bên môi hiện lên một nụ cười nhẹ.

TrạM Lam đi tới, có vài ánh mắt xa lạ dừng ở trên người cô, trong đó có một ánh mắt khác thường, nóng rực. Cô ngẩng đầu, trong lúc vô tình lướt qua ánh mắt phức tạp của Bạch Trọng Lăng thì không khỏi nao nao.

Thì ra đây mới là mục đích của hắn.

TrạM Lam đứng ở rất xa bọn họ nhưng Phong Thiên Tuyền lại cố tình ở phía sau trình diễn cùng với cô tiết mục tôi-anh-anh-tôi, tay không cầm gậy golf kéo thất lưng cô, khiến cô thoáng cái ngã vào trong lòng hắn. Cô nghe được giọng nói trầm âm: “Thịnh Khải, hình như cậu chưa biết cô ấy đúng không? Giang TrạM Lam.”

Phong Thiên Tuyền đơn giản giới thiệu, không nói cô là bạn gái hay người phụ nữ của hắn, nhưng động tác của hắn lúc này lại làm sáng tỏ hết thảy. Mà giờ phút này, TrạM Lam nhẹ nhàng thở ra, vừa nãy cô thực sự sợ hãi đột nhiên nói những câu kiểu như: “Đây là sủng vật của tôi, Giang TrạM Lam.”

Bởi vì người đàn ông này là Phong Thiên Tuyền nên tình huống ấy tuyệt đối có thể xảy ra.

Cô chớp nhẹ mi mắt, lo lắng phản ứng của Bạch Trọng Lăng, mà Bạch Trọng Lăng lúc này đã xoay lưng về phía cô, đang nói chuyện phiếm cùng một cô gái.

Tất cả đàn ông ở đây đều mang theo bạn gái, lay động sinh tư, phong tình vạn chủng. Những kiểu phụ nữ như thế này đều được đàn ông chiều chuộng. Bọn họ nói chuyện một lúc là đã không thể chịu được những tia từ ngoại đang chiếu lên người, cho nên liền vào bên trong khu có mái che nghỉ ngơi. TrạM Lam tuy rằng không lo mình có thể bị đen vì phơi nắng, nhưng thật ra hơn một tiếng đi trên xe vừa rồi làm đầu óc cô choáng váng, nặng nề, cho nên cũng đi vào cùng nhóm phụ nữ kia.

“Oa, Lâm Đạt, cậu có phải mới mua khuyên tai không? Có phải đồ thật không vậy?”

Nghe được tiếng kinh hô, TrạM Lam liền nhìn sang. Lâm Đạt cười rất tươi, chỉ là trên khuôn mặt cô không có lấy một chút hạnh phúc.

“Là Mộ thiếu mua cho mình đó, có thể là giả sao?”

“Cũng phải đến mấy ca-ra ấy nhỉ?”

Lâm Đạt giơ lên năm ngón tay ngọc, lại là một trận kinh hô, A Mai nói: “Mộ thiếu thực hào phóng, Lâm Đạt, cậu đi theo Mộ thiếu nhất định sẽ có phúc.”

Lâm Đạt nói: “Cậu hâm mộ mình làm gì chứ, Thịnh Khải mấy hôm trước không phải cũng đã mua cho cậu một chiếc xe mới sao?”

TrạM Lam nghe không hiểu lắm, mấy cô gái ở đây nói cái gì mà toàn kim cương với xe thể thao, một mình ngồi im lặng ở một góc sáng sủa, uống nước trái cây.

Lâm Đạt lúc này liền chú ý tới TrạM Lam, lại nói cùng với mấy cô gái: “Được được, các cậu đừng có vội hâm mộ, ai chẳng biết Phong tiên sinh với đàn bà có tiếng là hào phóng, mình thấy Giang tiểu thư cũng được không ít lễ vật đâu?”

A Mai nhìn lướt qua toàn thân TrạM Lam, không có khuyên tai, không có vòng tay, nhẫn cũng chẳng có, chỉ có cổ cô là che rất kín, hơi khả nghi, “Phong tiên sinh có phải tặng cho Giang tiểu thư vòng cổ gì đó hiếm có không, sao cô ấy lại che cổ kĩ càng như vậy nhỉ?”

TrạM Lam còn chưa phản ứng lại, A Mai đã đưa tay qua cõm bỏ nút thắt trên cổ áo cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Gần như vậy, xa đến thế

Edit: Mộc

Khi thấy dấu vết trên cổ TrạM Lam, tất cả mọi người đều ngẩn ra, Lynda là người phản ứng trước tiên, cười xấu hổ: “À, tôi đi toilet một chút.” Những người khác cũng tỉnh táo lại, lập tức kiểm soát rồi đi.

TrạM Lam cười thầm trong lòng, cúi đầu cài lại cúc áo. Cảm giác được có người đang nhìn mình, cô ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt u buồn của Bạch Trọng Lăng.

Lòng cô hơi chua chát.

Hình như Bạch Trọng Lăng chân chừ một lúc nhưng cuối cùng vẫn đi về phía cô. TrạM Lam cắn môi, đứng lên, xoay người định đi chỗ khác.

Nhưng vừa mới đi được vài bước thì đã có người nắm lấy cánh tay cô: “Giang tiểu thư, Phong tiên sinh đang tìm cô.”

Quay đầu lại, là La Ni.

TrạM Lam nhìn lướt qua vai La Ni, thấy Bạch Trọng Lăng đã dừng bước, xoay người trở về sân bóng.

“Buông tôi ra.” Cô cảm thấy một mối rã rời.

“Giang tiểu thư, Phong tiên sinh bảo cô đi qua chỗ ngài ấy.” La Ni lạnh lùng nói.

Trạm Lam cảm thấy mình sắp không khống chế nổi nữa: “Nếu không thì sao, anh định đánh tôi hay là ném xuống biển cho cá ăn? Tôi bây giờ cũng coi như là người phụ nữ của Phong Thiên Tuyền, anh dám động vào tôi sao?”

Cô giận dữ trừng mắt với hắn, qua một lúc, La Ni buông lỏng tay ra, hơi cúi đầu xuống: “Xin lỗi, Giang tiểu thư.”

Trạm Lam hừ lạnh một tiếng, đi vòng qua hắn về phía sân bóng, La Ni vội theo sau cô.

Không biết Phong Thiên Tuyền nhìn thấy được bao nhiêu, nói chung khi cô đi tới cạnh hắn, hắn hoàn toàn mang dáng vẻ đang xem kịch vui.

Trạm Lam hít sâu, mặc dù giận dữ thế nào cũng không thể phát hỏa với Phong Thiên Tuyền, nếu không thì cô sẽ càng thêm thâm.

“Có đánh không?” Hắn hỏi.

Trạm Lam thành thật lắc đầu.

“Muốn học không?”

Cô vẫn lắc đầu.

Nhưng hình như Phong Thiên Tuyền không thấy, giống như gọi con chó nhỏ, ngoắc tay, giọng nói tỏ vẻ đáng tin: “Qua đây, tôi dạy cho em.”

Ở trước mặt Phong Thiên Tuyền mà nói chuyện dân chủ gì đó thì đúng là nói nhảm.

“Khi nắm gậy thì nên thả lỏng một chút, nếu nắm chặt quá sẽ ảnh hưởng đến tốc độ.” Phong Thiên Tuyền nắm lấy tay cô từ phía sau, giúp cô cầm gậy golf, hóa ra hắn thực sự muốn dạy cô.

Áp sát vào lồng ngực của hắn, tiếng tim đập mạnh mẽ của Phong Thiên Tuyền xuyên qua da thịt, chạy thẳng vào lòng cô, thân thể Trạm Lam hơi cứng lại, quanh cô toàn là hơi thở của hắn, lúc hắn nói chuyện, không biết là vô tình hay cố ý mà đôi môi mỏng sẽ nhẹ nhàng chạm qua mái tóc của cô.

Trong lúc luống cuống, cô nghe thấy tiếng cười trầm của hắn, hắn nói bằng rất khế chỉ hai người họ nghe thấy: “Em tức giận như vậy là vì La Ni hay là vì bị Bạch Trọng Lăng thấy em theo tôi?”

Trạm Lam không nói gì.

Hắn nói: “Em nói xem liệu đêm nay thẳng nhóc kia có trốn ở trong chăn khóc lóc không?”

Cô không thể nhịn được nữa, quay đầu lại hỏi: “Dần vật Bạch Trọng Lăng, anh cảm thấy thú vị thế nào?”

“Dần vật cậu ta?” Phong Thiên Tuyền cười xùy một tiếng: “Người tôi muốn dần vật, là em.”

Hai người nhìn nhau một lúc, Trạm Lam không muốn để ý đến hắn nữa, tập trung vào cây gậy đánh golf trên tay.

Lúc vung gậy, cô hơi nghiêng người, khuỷu tay vô cùng ‘không cẩn thận’ đập vào ngực Phong Thiên Tuyền, hơn nữa còn đập rất mạnh.

Cô liếc qua thì thấy hắn cau hàng lông mày rậm lại, Trạm Lam mỉm môi, lên cong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Xa như vậy, gần đến thế

Edit: Mộc

Trong thư phòng ở biệt thự, La Ni cúi đầu đứng trước bàn đọc sách, ánh mắt không di chuyển.

«La Ni, anh đi theo anh ba cũng được một thời gian rồi, anh là người thế nào chúng tôi cũng hiểu rõ, mấy năm nay nếu không phải anh dốc lòng bảo vệ thì anh ba cũng không thể bình yên vô sự ngồi đây.» Thịnh Khải nói rõ ràng, «Nhưng anh cũng biết đấy, bao nhiêu người nhìn chăm chăm vào anh ba, chờ chúng ta sơ hở. Lần này sai sót của anh may mà không tạo thành ảnh hưởng lớn gì, nếu không làm sao đối mặt được với Phong lão gia ? »

«Tôi có lỗi, xin tùy Phong tiên sinh xử phạt.» La Ni trả lời.

Thịnh Khải vỗ vai La Ni : «Cái gì mà xử phạt với không xử phạt, mặc dù lần này suýt nữa thì anh khiến anh ba rơi vào nguy hiểm, nhưng anh ba nể tình

anh đã theo anh ấy nhiều năm như vậy, chỉ muốn để anh về chỗ của Phong lão gia thôi. »

Ngụ ý rằng Đông Thành đã không còn chỗ cho La Ni hấn dung thân.

La Ni trấn định tinh thần, khom lưng với người đàn ông đang ngồi sau bàn làm việc vẫn luôn im lặng, cúi chào xong liền gật đầu với Thịnh Khải rồi rời đi.

Trong phòng sách chỉ còn lại hai người bọn họ, Thịnh Khải mới nói : « Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, La Ni làm việc luôn cẩn thận chặt chẽ, sao có thể làm mất sủng được. »

Phong Thiên Tuyền lấy bao thuốc và bật lửa trên giá xuống, gác cặp chân dài lên, im lặng không đáp.

Lúc này, có người gõ cửa phòng, là tài xế ở biệt thự, Ngô Nghị.

« Tiên sinh, di Tô hỏi ngài tối nay có dùng cơm ở đây không ? »

Thịnh Khải nhận lời : « Đương nhiên ! Nói di Tô làm thịt kho tàu đi, mấy ngày nay ở Nhật suốt ngày ăn sashimi, trong miệng thờ ra cũng toàn mùi này. »

Ngô Nghị nhận được lệnh, vừa định rời đi liền nghe Phong Thiên Tuyền hỏi : « Ngày ấy anh đưa Giang tiểu thư đi sân bóng, nửa đường có ghé qua chỗ nào không ? »

Ngô Nghị suy nghĩ một lúc : « Đúng là có dừng lại một lần, Giang tiểu thư có vào cửa hàng xem một vòng. »

Phong Thiên Tuyền nói : « Không có chuyện gì của anh nữa, ra ngoài đi. »

Cửa phòng sách lại đóng lại, lúc này Thịnh Khải mới chột hiệu ra : « Là người phụ nữ kia giờ trò sao ?! »

Phong Thiên Tuyền liếc hần một cái, nhìn xuyên qua làn khói trắng, có vẻ thờ ơ.

Thịnh Khải tỏ vẻ như gặp kẻ địch lớn : « Người phụ nữ kia có ý đồ gì ? May mà tối qua tên họ Tạ đó không rõ chuyện bên trong của chúng ta, nếu không thì không đại loạn mới là lạ. Anh ba, anh có điều tra cô ta không ? Có phải do họ Tạ kia phái tới không ? Em thấy anh cứ đuổi cô ta đi thì hơn, để lại bên cạnh chẳng khác gì bom hẹn giờ, không biết lúc nào sẽ phát nổ. »

Phong Thiên Tuyền chỉ cười : « Tùy cô ấy đi, làm chút chuyện mờ ám cũng không ảnh hưởng đến toàn cục. »

« Không ảnh hưởng toàn cục à ? Đương nhiên là thế rồi, nếu có ảnh hưởng thì chính là mạng người đấy ! » Thịnh Khải vẫn lo lắng : « La Ni coi sủng như vợ hần vậy, cô ta có thể đánh tráo bằng đồ chơi, em thấy người phụ nữ này không đơn giản đâu. Anh ba, nếu anh không xuống tay được thì để em làm cho. »

« Người phụ nữ của tôi đương nhiên không đơn giản. » Phong Thiên Tuyền khó chịu liếc xéo hần, tỏ vẻ đáng tin nói : « Hơn nữa cậu cũng không được động tới cô ấy. »

Nghe xong, Thịnh Khải giống như nhìn thấy quỷ.

Hần không làm chứ, anh ba mà lại cười, hơn nữa dường như còn đang rất kiêu ngạo ?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Edit: Mộc

Lúc Phong Thiên Tuyền đi vào, Trầm Lam dựa vào ghế, ngồi bên cửa sổ đọc sách, ánh mặt trời buổi chiều chiếu lên người cô, thoát nhìn giống như ảo giác hư vô. Thịnh thoàng có cơn gió nhẹ lướt qua, thổi bay mái tóc dài, có lẽ cảm thấy ngứa, cô không kiên nhẫn vén tóc ra sau tai, tiếp tục đọc sách.

Nhìn từ rất xa thấy cô co lại thành một điểm nhỏ.

« Xem sách gì mà nhập tâm thế ? » Không biết từ lúc nào hần đã đi đến bên cạnh cô.

Trầm Lam còn đang chú ý trong sách, vô thức trả lời : « A Study in Scarlet. »

Không ngờ cô sẽ thích kiểu sách này, Phong Thiên Tuyền nhủ mảy : « Có hứng thú thôi hay là muốn nghiên cứu làm thế nào mới giết được người ? Hay là một ngày nào đó em muốn dùng nó để đối phó với tôi ? »

Bàn tay lật sách của Trạm Lam cứng đờ, dường như lúc này mới tỉnh táo lại.

Phong Thiên Tuyền đứng ngược sáng nên không nhìn rõ được vẻ mặt của hắn, Trạm Lam bị chiếc bóng lớn của hắn bao phủ, càng có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn.

Không đoán ra được hắn đang suy nghĩ gì, Trạm Lam không trả lời.

Phong Thiên Tuyền cũng không định kéo dài đề tài này, chỉ coi như thuận miệng hỏi vậy.

« Lấy ra đây. » Bỗng nhiên hắn nói.

Trạm Lam nghi hoặc: “Cái gì?”

« Thứ mà em đã tráo của La Ni. »

Trạm Lam mím môi, gấp sách lại, muốn đi xuống khỏi ban công, Phong Thiên Tuyền lại chặn ở đấy. Cô ngẩng đầu nhìn hắn, Phong Thiên Tuyền vô cảm nhìn cô một lúc, cuối cùng lui về sau một bước.

Trạm Lam tới bên giường, lôi ra rương hành lí mà cô mang đến, một khẩu súng lục màu đen nằm trên chồng quần áo, không hề che lấp, hình như cô vốn dĩ chưa từng nghĩ tới việc giấu nó đi.

Cô cảm nó lên, khá nặng cho nên tay cô cũng run rẩy.

Phong Thiên Tuyền liếc cô một cái, nhận lấy, thứ có thể cướp đi mạng người trong tay hắn chẳng khác gì đồ chơi, thờ ơ xoay nó, thấy Trạm Lam ở bên cạnh đang kinh hồn táng đảm, sợ hãi vật kia sẽ cướp cò, hại đến người vô tội.

« La Ni coi thứ này còn quan trọng hơn tính mạng, thế mà em lại có thể lấy được từ chỗ hắn, thần không biết quỷ không hay. Giang Trạm Lam, em luôn có cách khiến tôi kinh ngạc. » Hắn dùng tay còn lại nâng cằm cô, nhìn thẳng vào đáy mắt : « Có điều tôi tò mò nhất là khi em lấy được thứ này, liệu có từng muốn dùng nó giải quyết tôi không ? »

Cô kinh ngạc, quên cả trả lời hắn.

Về mặt Phong Thiên Tuyền không thay đổi, nhưng đôi mắt đen thì từ từ xuất hiện tia sáng nguy hiểm hung ác.

Cô bị dọa, lập tức lắc đầu.

Phong Thiên Tuyền cong môi cười, cúi người dán lên tai cô, hơi thở nóng rực lướt qua hai má Trạm Lam : « Cho dù có đi nữa thì tôi khuyên em nên làm một lần nữa, vì cơ hội tốt nhất đã lỡ mất rồi. »

Nói xong, hắn nghiêng đầu, đôi môi lạnh lẽo nhẹ nhàng dán lên môi cô, giọng nói thô ráp : « Nhớ buổi tối đến phòng tôi, ngoan. »

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Edit: Mộc

“Phong Thiên Tuyền bảo anh dẫn tôi đến chỗ này à?”

Trạm Lam nhìn biển hiệu lấp lánh ánh đèn, vô cùng kinh ngạc.

Ngô Nghị nói: “Phong tiên sinh ở khu ghề lô cá nhân chờ cô.”

Trạm Lam xuống xe, đi về phía câu lạc bộ, không ngờ vừa đến cửa đã bị người ngăn lại: “Tiểu thư, xin hãy trình thẻ hội viên.”

Cô làm gì có thẻ hội viên chứ?

Hai người mặc đồ đen trước mặt có vẻ đã không còn kiên nhẫn, lúc này Ngô Nghị mới gọi cô, vội vã chạy tới: “Đây là Giang tiểu thư, tôi tìm Phong tiên sinh.”

Người mặc đồ đen lập tức trở nên cung kính, gọi một tiếng: “anh Tiểu Ngô”, sau đó cười với Trạm Lam: “Giang tiểu thư, mời cô, hiện giờ Phong tiên sinh

đang ở ghế lô số một.”

Đây là lần đầu tiên Trạm Lam tới chỗ như thế này, không hề giống với tưởng tượng của cô về chỗ ăn chơi, ít nhất thì cũng không có những cô gái trẻ tuổi ăn mặc hở hang đi qua đi lại, cũng không có âm nhạc ồn ã như cãi nhau, trái lại hành lang rất yên tĩnh, thậm chí còn nghe được cả tiếng bước chân của bọn họ.

“Câu lạc bộ tư nhân này là do Phong tiên sinh vì bạn bè mới mở, người tới đây không phú thì quý, bởi vì phần lớn đều là người có quan hệ làm ăn với Phong tiên sinh mới tới đây, đều quen mặt cả, vậy nên bảo vệ mới không nhận ra cô.” Ngô Nghị giải thích phía sau lưng cô.

“Chính là chỗ này.” Ngô Nghị gõ cửa, sau đó đẩy cánh cửa gỗ lim nặng trĩu ra.

Trạm Lam liếc mắt một cái đã thấy Phong Thiên Tuyền, trừ hấn ra còn có người cô từng gặp vài lần như Thịnh Khải, Mộ Thiệu Ương, còn một người đàn ông trung niên khác mà cô không có ấn tượng.

“Đứng ở đây làm gì? Qua đây tôi giới thiệu vài người cho em” Phong Thiên Tuyền vẫy tay với cô.

Hấn lại có âm mưu quỷ kế gì đây?

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Trạm lam vẫn đi tới bên cạnh hấn, ngồi xuống, mùi thuốc lá lẫn với mùi cồn trên người hấn truyền đến, mùi rất nồng, có thể thấy lúc trước hấn đã uống rất nhiều rượu.

“Chú Tô, không phải chú nói phòng luật sư của chú đang thiếu thực tập sinh sao, chú thấy cô ấy thế nào, tài nữ khoa luật.” Phong Thiên Tuyền ôm vai cô, giới thiệu với người đàn ông trung niên kia.

Họ Tô, lại có văn phòng luật sư, như vậy người này chính là Tô Vi Tín, đại cổ đông của văn phòng luật Tín Uy tiếng tăm lẫy lừng sao?

Trạm Lam khó nén kinh ngạc, không dám tin Phong Thiên Tuyền lại cho phép cô ra ngoài làm việc, hơn nữa còn giới thiệu cô cho Tín Uy.

Tô Vi Tín quan sát Trạm Lam một lượt, vì uống rượu nên mắt ông ta hơi đỏ lên nhưng vẫn không che giấu được vẻ khôn khéo con buôn: “Cậu giới thiệu thì sao có thể không ổn được? Về chuẩn bị sơ yếu lí lịch cho tôi, tôi sẽ bảo phòng luật sư sắp xếp công việc.”

Văn phòng Tín Uy rất nổi tiếng tại Đông Thành, nhiều nhân vật lớn đều chọn văn phòng này để ủy thác, đương nhiên là còn khó vào hơn Thanh Dương gấp trăm lần, lúc trước khi quyết định đi thực tập, Trạm Lam không hề nghĩ tới nơi này, vì cô biết mình không thể nào vào được. Cô nhớ kỹ trong trường có một học trưởng, rất xuất sắc, về sau còn ra nước ngoài đạo tạo chuyên sâu mấy năm, làm việc trong một công ty luật quốc tế hai năm, vậy mà khi về nước còn gặp rất nhiều khó khăn mới vào được Tín Uy.

Nhưng bây giờ chỉ cần một câu nói của Phong Thiên Tuyền, cô đã dễ dàng có công việc ở đây.

Lúc này Phong Thiên Tuyền đưa cho Trạm Lam một chén rượu, cô hơi ngơ ngẩn, không hiểu gì nhìn hấn.

Phong Thiên Tuyền hơi nhíu mày: “Cô gái ngốc, chút chuyện này mà cũng không hiểu. Chú Tô giúp em việc lớn thế thì em phải kính chú ấy một chén chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Xa như vậy, gần đến thế

Edit: Mộc

Trạm Lam cắn môi, cô không uống rượu, nhưng lúc này đâm lao thì phải theo lao, huống hồ không thể làm mất mặt Phong Thiên Tuyền. Cô ngẩng đầu, mỉm cười với Tô Vi Tín: “Cảm ơn Tô tiên sinh đã cho tôi cơ hội, tôi nhất định sẽ cố gắng theo ngài học tập.”

Nói xong, cạn sạch thứ chất lỏng màu cam kia, miệng cay không chịu nổi, Trạm Lam cố nhịn cảm giác muốn nôn xuống.

Phong Thiên Tuyền cười nhẹ, không biết là cô nói gì làm hấn làm buồn cười.

Tô Vi Tín nhìn Trạm Lam với con mắt khác: “Cậu cười cái gì, nhìn con gái nhà người ta đi, rất biết phép tắc, lại hiểu chuyện, còn cậu thì sao? Nếu ba cậu biết bên cạnh cậu có một cô gái biết điều như thế thì nhất định sẽ yên tâm hơn.”

“Nghe thấy không, chú Tô khen em hiểu chuyện đấy.” Phong Thiên Tuyền cười tà nhìn cô, Trạm Lam không để ý đến hấn, nghe hấn nói với Tô Vi Tín: “Thật ra cô ấy chỉ giả vờ thôi, chú Tô không biết cô ấy hung dữ thế nào đâu, vai cháu cũng bị cô ấy cắn, đau đến mấy ngày.”

Nói xong, Phong Thiên Tuyền định cởi nút áo ở cổ, biểu diễn vết thương trước mặt mọi người.

Trạm Lam chỉ cảm thấy mặt mình như bị đốt lên, chuyện riêng tư mà hắn lại coi như chuyện cười nói cho người ngoài nghe. Hai người đang nói chuyện phiếm bên cạnh, không biết là Mộ Thiệu Ương hay Thịnh Khải không nhận được, cười thành tiếng, Trạm Lam hận không thể tìm cái lỗ mà chui xuống.

Thấy hắn đã cởi cúc áo trước ngực ra, sẽ biểu diễn vết thương. Trạm Lam vội vàng nắm lấy tay hắn, ánh mắt cầu xin.

Phong Thiên Tuyền như cười như không, chân mày khẽ nhếch lên, giống như đang chờ đợi.

Cô không chỉ tát hắn một cái, cắn hắn một lần, trước đó không lâu còn đâm hắn một cú, người đàn ông bụng dạ hẹp hòi này nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cô.

Trạm Lam âm thầm cắn răng, nhẹ giọng nói: “Xin anh đấy.”

Nụ cười trên môi Phong Thiên Tuyền cuối cùng nở ra, khiến gương mặt hắn trở nên sáng sủa bất thường, làm khu ghế lò mờ tối trong nháy mắt rạng rỡ lên.

Tô Vĩ Tín chỉ nghĩ hai người trẻ tuổi này đang đùa tình thú gì, vô cùng dung túng cười lắc đầu.

...

Trạm Lam uống một chén rượu, vẫn cảm thấy không thoải mái, cô rất ít khi uống thứ này, trong trí nhớ, lần gần nhất uống rượu là khi ăn tết cùng nhà Hạ Liên Triết, rất náo nhiệt, thường uống rượu đỏ, chỉ có điều một ngụm đã say không chống đỡ nổi, lúc đó Hạ Liên Triết vẫn thường trêu chọc từu lượng của cô...

Phát hiện ra mình này sinh tâm tư không nên có, con người Trạm Lam mờ đi. Không muốn tiếp tục ở cạnh Phong Thiên Tuyền, cô sợ thêm một giây nữa mình sẽ tan vỡ mất, nên tùy tiện lấy cớ đi ra hít thở không khí.

Câu lạc bộ có vẻ khá sáng sủa, cô dựa vào góc tường, gió thổi qua, cảm giác khó thở trở nên dịu hơn.

Lúc này, tiếng bước chân từ xa truyền đến, còn có tiếng nói quen thuộc.

Trạm Lam ngẩn người một lúc, còn tưởng mình gặp ảo giác, ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, cô thấy ở cửa lớn có mấy người mặc vest nghiêm túc đang bắt tay, mà trong đó còn có một bóng dáng cô đã quen thuộc.

Hạ Liên Triết.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Edit: Mộc

So với thời gian trước, Hạ Liên Triết gầy đi nhiều, cả người có vẻ tiêu tụy.

Sau khi đưa những người kia đi, một mình anh đứng ở sảnh lớn, nhìn những bóng dáng chỉ còn là một chấm nhỏ phía xa. Trạm Lam thấy anh xoa trán, đây là hành động mà anh thường làm khi thấy không thoải mái, trước đây mỗi khi anh tiếp khách, nói chuyện làm ăn, uống quá nhiều rượu thường đau đầu, lúc Trạm Lam còn ở bên cạnh anh, sẽ làm cho anh một chén trà giải rượu. Nhưng bây giờ ai sẽ chia sẻ với anh?

Trạm Lam đứng ở sau chiếc cột, nhìn bóng lưng Hạ Liên Triết phía xa. Cô không gọi tên anh, vì cho dù có gặp cũng chẳng biết nên nói gì.

Bỗng nhiên, tiếng giày cao gót nên lên sàn đá vang lên.

Cô gái trẻ tuổi mặc váy đỏ rực, tóc dài màu nâu nhạt, uốn cuộn sóng rất hợp mốt, cô ta đi tới bên cạnh Hạ Liên Triết, thân mật ôm tay anh.

Trạm Lam nghe thấy Hạ Liên Triết nói với cô gái kia: “Sao lâu thế, khách hàng đều đi rồi.”

“Phòng vệ sinh xa thế, sao em biết được là bọn họ không chờ em đã đi rồi. Sao, chuyện cho vay có thành không?”

“Có, mặc dù lãi hơi cao một chút nhưng cũng có thể giữ được Hạ Thanh.” Hạ Liên Triết nói: “Chuyện này còn cần cảm ơn bác trai đã bắc cầu giúp anh.”

Cô gái cười quyến rũ: “Cảm ơn gì chứ, chờ khi chúng ta kết hôn, anh bà con rể của ba em, ông cụ giúp con rể chẳng phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa

sao.”

Trạm Lam thấy Hạ Liên Triết mỉm môi, cười vẻ không tự nhiên.

Hai người họ nói gì đó, Trạm Lam không nghe được nữa, có lẽ là chuyện bí mật giữa tình nhân.

Mãi đến khi Hạ Liên Triết biến mất ở cửa lớn, Trạm Lam vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Thì ra anh đã tìm được người an ủi tốt hơn rồi.

“Khụ khụ...”

Nghe thấy tiếng ho nhẹ, Trạm Lam tỉnh táo lại, xoay người, thấy vẻ mặt không kiên nhẫn của Thịnh Khải và vẻ như cười như không của Mộ Thiệu Ương.

“Tôi đã nói rồi mà, đi ra ngoài lâu như thế nhất định là có chuyện mờ ám. Thế nào, bị tôi nói trúng rồi đúng không?” Thịnh Khải nheo mắt khiêu khích Trạm Lam: “Đó là tiểu thư Lâm Kỳ Nông, mặc dù vẻ ngoài không xinh đẹp bằng cô, nhưng người ta có tiền, bây giờ quan trọng nhất với Hạ Liên Triết là tiền. Cô nhìn hấn ta, đưa tiền 18 dặm nhưng có khi người ta đã quên cô từ lâu rồi.”

Trạm Lam vốn hơi say, vừa mới thấy Hạ Liên Triết, cảm thấy có chút khó chịu, mặc dù tất cả không phải là do Phong Thiên Tuyền, nhưng hấn lại là ngư ông đắc lợi. Thịnh Khải châm chọc, cô đương nhiên rất khó chịu. Chỉ có điều Trạm Lam không biết mình đắc tội vị đại gia này ở đâu, khiến hấn trăm phurong ngàn kể tìm nhược điểm của cô.

Thảo nào người ta nói vật hợp theo loài, người bên cạnh Phong Thiên Tuyền đều quái dị như vậy!

Trạm Lam trừng mắt với Thịnh Khải, đi qua người hấn.

Thịnh Khải bày ra bộ mặt dữ tợn, còn chưa có ai dám không thềm nhìn hấn như thế!

Nhưng chưa nói gì thì Mộ Thiệu Ương đã vỗ vai hấn, nói với Trạm Lam đã đi cách đó mấy bước: “Giang tiểu thư, cô nên thấy may mắn vì người nhìn thấy tất cả là bọn tôi, nếu là anh ba...”

Mộ Thiệu Ương ngừng lại không nói tiếp, bước chân Trạm Lam chậm lại một chút, không đáp lời, tiếp tục đi về phía khu ghé ló.

Thịnh Khải nhìn bóng lưng cô, nghiêng răng: “Họa thủy! Sớm muộn gì anh ba cũng vì cô ta mà gặp chuyện.”

Mộ Thiệu Ương cười: “Đừng lo lắng vô cớ như thế, cùng lắm thì phải người theo dõi nhiều hơn.”

Thịnh Khải thở dài: “Chỉ có thể như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Edit: Mộc

Lúc Trạm Lam trở lại ghé ló, trên bàn đã có bảy tám vỏ chai rượu lăn lóc. Cô vừa ngồi vào bên cạnh Phong Thiên Tuyền, Mộ Thiệu Ương và Thịnh Khải cũng đi vào.

« Sao đi lâu thế ? » Giọng Phong Thiên Tuyền hơi khàn, điều thuốc lá đang đốt kẹp ở ngón tay tỏa mùi nhè nhẹ.

Trạm Lam không biết có nên tìm cớ nào đó để qua chuyện không, kỹ thuật nói dối của cô không cao, mặc dù Phong Thiên Tuyền có chút men say nhưng không thể quên rằng người đàn ông này rất khôn khéo, huống chi Thịnh Khải ngồi cách đây không xa, khó đảm bảo rằng hấn ta sẽ không phá hỏng chuyện của cô.

Thịnh Khải thấy cô không nói lời nào liền cho rằng cô đuối lý, vừa mới định mở miệng liền bị Mộ Thiệu Ương cướp trước một bước, nói : « Có thể là cô Giang không ngửi quen mùi rượu và thuốc lá của chúng ta nên ra ngoài cho thoáng. »

Thịnh Khải nhú mày, Trạm Lam thờ ơ.

Nghe thế, Tô Vĩ Tín đã say khướt cười : « Người bên cạnh A Tuyền mà lại ghét mùi rượu à ? Theo tôi biết thì A Tuyền ngàn chén không say đấy, cô Giang à, cô cần phải rèn luyện đi, nếu không thì sau này có dịp A Tuyền sẽ không đưa cô theo được. »

Trạm Lam chợt mỉm cười : « Chú Tô nói đúng, sau này đi vào xã hội, luyện được tư lượng tốt mới không bị bắt nạt. » Nói xong liền nhìn về phía Phong Thiên Tuyền : « Em có thể uống không ? »

Lông mày Phong Thiên Tuyền khẽ nhếch lên : « Em muốn uống sao ? »

Trạm Lam gật đầu.

Ánh mắt hần thâm trầm nhìn cô chăm chú một lúc, mãi tới lúc cô cảm thấy mắt tự nhiên, hần liền cầm ly rượu cô từng uống lên, rót nửa chén whisky cho cô.

Đã từng uống một lần, cũng có vẻ thích ứng được với vị cay nồng, chỉ có điều vẫn cảm thấy khó chịu.

Lúc đầu Phong Thiên Tuyền chỉ cho rằng cô là cô gái nhỏ hiếu kỳ, hoàn toàn mạng dăng về xem kịch vui. Nhưng thấy cô uống hết từng ly một, dần dần cũng phát hiện ra điều gì đó, sắc mặt sầm xuống.

Cuối cùng, khi Trạm Lam lại định cạn sạch ly rượu, chiếc ly vừa tới bên môi đột nhiên bị cướp đi, vài giọt chất lỏng màu vàng văng lên mu bàn tay cô.

Phong Thiên Tuyền liền chạm vào đúng chỗ còn in lại dấu son môi của cô, ngửa đầu uống hết chỗ rượu còn lại.

Mộ Thiệu Ương giỏi nhất là nhìn mặt đoán ý, lập tức nói : « Em thấy cô Giang đã say rồi, anh Ba, hay là anh đưa cô Giang về trước đi, em sẽ tiễn chú Tô. »

Thịnh Khải lăm bầm một câu : « Mặc kệ cô ta thích đi chết đi ! »

Mộ Thiệu Ương liếc hần một cái, Thịnh Khải tựa đầu không xoay chuyển, hừ lạnh một tiếng.

Phong Thiên Tuyền nhui mày, nhìn Trạm Lam đã có vẻ say : « Vậy giao cho cậu. »

« Anh, cứ yên tâm đi. »

...

Trở về xe, Ngô Nghị nhìn xuyên qua kính chiếu hậu quan sát tình huống ở chỗ ngồi phía sau.

Cả người Trạm Lam dựa vào trong lòng Phong Thiên Tuyền, đầu cô vốn tựa lên vai hần, xóc nảy một cái, bây giờ đã xiêu xiêu vẹo vẹo dán lên ngực Phong Thiên Tuyền. Nhưng thật ra lại yên tĩnh mười phần, giống như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn dựa vào ngực hần. Mà Phong Thiên Tuyền vô cùng nghiêm túc nhắm mắt nghỉ ngơi, có lẽ sợ cô ngã xuống, một cánh tay ôm lấy hông cô.

Ngoại trừ tiếng hít thở nhẹ nhàng, trong xe cực kỳ yên tĩnh.

Xe đi được một lúc, hình như nghe được tiếng gì đấy, Ngô Nghị tưởng mình nghe nhầm nên không để ý. Thế nhưng không lâu sau lại nghe thấy.

Lúc này, Phong Thiên Tuyền mở mắt ra : « Cô ấy làm bầm cái gì thế ? »

Sau lưng Ngô Nghị toát mồ hôi lạnh nhưng vẫn phải trả lời : « Hình như cô Giang đang nói... Liên Triết... »

Chớp mắt, ánh mắt như băng giá của Phong Thiên Tuyền làm Ngô Nghị cảm thấy đứng ngồi không yên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Edit: Mộc

Xe dừng lại trước cửa lớn biệt thự, Ngô Nghị vội vàng đi vòng qua chỗ ngồi phía sau, mở cửa xe, muốn ôm Trạm Lam đã mê man vào.

Thế nhưng chưa đụng tới vạt áo Trạm Lam đã bị Phong Thiên Tuyền lên tiếng ngăn cản : « Để tôi làm, anh đi gọi di Tô mở cửa đi. »

« Tiên sinh... » Ngô Nghị hơi lo lắng, hôm nay Phong Thiên Tuyền cũng uống không ít, vừa rồi ngồi trong xe có vẻ không thoải mái, nếu lại ôm Trạm Lam, muốn đi vững vàng chắc sẽ rất tổn sức.

Nhưng lúc này Phong Thiên Tuyền đã khom người bế Trạm Lam lên, Ngô Nghị đành phải chạy nhanh đi nhấn chuông cửa.

Di Tô khoác áo ra mở cửa, nhìn thấy Trạ̣m Lam ở trong lòng Phong Thiên Tuyền thì hơi kinh ngạc.

Phong Thiên Tuyền ôm cô lên tầng, đặt trên giường lớn.

Trạ̣m Lam cũng ngủ không sâu, cau mày, mặc dù không nói mơ gì nữa nhưng vẫn nhìn ra được cô không thoải mái. Cô khó chịu lật người, ổng quần cuốn tới trên đùi, cổ áo mềm mại lệch ra, dường như có thể thấy da thịt trắng nõn sáng ngời dưới vải vóc. Giương mặt một sạch sẽ vì say rượu mà ửng hồng mê người, ngay cả mạch máu trên thái dương cũng có thể nhìn thấy được.

Phong Thiên Tuyền đứng ở bên giường nhìn cô một lúc, ánh mắt rất sâu. Một lát sau, hần cúi người kéo chăn mỏng muốn đắp cho cô, vì đến rất gần nên có thể nghe thấy cô nhỏ giọng kêu : « Liên Triết. »

Tay hần cứng đờ, đáy mắt đen như mực gần như lập tức cháy lên hai ngọn lửa không tên.

Di Tô đứng ở ngoài phòng Trạ̣m Lam có phần lo lắng, chần chừ không biết có nên gõ cửa đi vào không, còn chưa quyết định được thì tình cờ thấy Phong Thiên Tuyền đi từ phòng ngủ ra.

« Cô Giang... »

« Ngủ. » Phong Thiên Tuyền có vẻ không kiên nhẫn trả lời.

« Vậy tôi đi chuẩn bị nước tắm cho ngài. » Phong Thiên Tuyền có thói quen ở ngoài về nhất định phải tắm rửa.

« Không cần, tôi không ngủ ở đây. »

« Nhưng đã muộn thế này, nếu không thì tôi gọi điện báo Ngô Nghị lái xe trở về đưa ngài đi. »

Phong Thiên Tuyền day trán : « Được. »

Di Tô xoay người đi xuống lầu, mới bước tới bậc thang lại nghe hần nói : « Thôi, di Tô, chuẩn bị nước tắm giúp tôi. »

« À, được ạ. » Di Tô vốn lo lắng muộn thế này mà hần còn đi về, một trận hành hạ như thế nhất định sẽ không được nghỉ ngơi tốt, nghe hần nói không đi xong, sợ hần sẽ đổi ý, lập tức đi phòng ngủ của hần chuẩn bị nước.

Sau khi tắm xong, Phong Thiên Tuyền nhận được điện thoại của Mộ Thiệu Ương, hần đã đưa Tô Vĩ Tín về nhà an toàn, Phong Thiên Tuyền lạnh nhạt đáp một tiếng, nói câu vớ vẩn rồi.

Vừa mới cúp điện thoại, ngoài cửa phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng phịch. Tiếng động không lớn nhưng vẫn kinh động đến Phong Thiên Tuyền.

Hần nhíu mày, nhẹ nhàng kéo ngăn tủ đầu giường, từ trong bóng tối lấy ra một khẩu súng.

Đèn hành lang màu sắc dịu nhẹ, hần nhảy cảm cẩn thận quan sát bốn phía, lại không phát hiện thấy có gì bất thường, lúc này, tiếng phịch lại vang lên, Phong Thiên Tuyền nhìn về phía nguồn gốc của âm thanh, là phòng của Trạ̣m Lam.

Cuối cùng, hần tìm được cô trong phòng tắm, mà những âm thanh ấy cũng là cô tạo thành.

Trên mặt đất rơi mấy bình sữa tắm, hần là cô không cẩn thận đụng vào. Không rõ Trạ̣m Lam tỉnh lại khi nào, giờ này đang ghé vào bên cạnh bồn tắm, một tay còn giữ vòi nước, không nhúc nhích, không biết có phải lại ngủ rồi không.

Phong Thiên Tuyền bắt đầu không kiên nhẫn, tiện tay giắt súng vào sau lưng, đi tới kéo cô lên.

Nhưng đầu ngón tay chỉ vừa chạm vào cô, Trạ̣m Lam bỗng nhiên sợ hãi nhảy lên : « Đừng chạm vào tôi ! »

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Edit: MỘC

Cô dựa lưng vào cạnh bồn tắm, tóc dài rối tung ở phía sau, đáy mắt tràn đầy tơ máu màu hồng, càng thêm vẻ đề phòng.

Lúc đầu Phong Thiên Tuyền chỉ giật mình, rất nhanh, trên mặt xuất hiện sự tức giận : « Hơn nửa đêm, em nổi điên cái gì thế ? »

Nói xong, đi tới muốn kéo cô : « Đứng dậy ! »

Trạm Lam rút lui về phía sau, tránh được hấn, con người nhìn chăm chăm sàn nhà.

Phong Thiên Tuyền neho mắt lại, có vẻ không vui : « Giang Trạm Lam, mượn rượu giả điên cũng phải có mức độ. »

Cô cuộn mình đứng dậy, hai tay ôm lấy mình, rất lâu sau mới nói : « Anh đừng đụng vào tôi. »

Hấn nhìn chăm chăm cô một lát, phút chốc cười tà : « Chẳng lẽ em đã quên lúc trước ai là người đã van cầu tôi à ? Lúc trước bỏ qua chồng chưa cưới, xin tôi cứu em trai là ai ? Không nên chạm vào em à ? Nên chạm đã chạm, không nên chạm cũng chạm rồi, thế nào, chê tôi ô uế có phải không ? Mới chỉ thấy Hạ Liên Triết một chút, em liền biến thành trinh tiết liệt nữ à ? »

Trạm Lam ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn hấn, hấn đã biết ! Hôm nay ở câu lạc bộ cô chẳng qua chỉ nhìn thấy bóng lưng Hạ Liên Triết, thế mà hấn cũng biết. Mà suy nghĩ một chút, dường như không ai, không chuyện gì có thể thoát khỏi ánh mắt hấn, khi Mộ Thiệu Ương giải vây cho cô, hấn có vẻ suy nghĩ sâu xa, có lẽ khi đó hấn đều đã rõ ràng !

Phong Thiên Tuyền cười nói : « Có muốn tôi giúp em mở nước không, rửa suốt bảy bảy bốn chín ngày, đến khi nào em cảm giác sạch sẽ mới thôi, liệt nữ ? »

Đối mặt với sự châm chọc của hấn, Trạm Lam lựa chọn im lặng. Thật lâu sau cô mới mở miệng lần nữa, giọng nói nhẹ đến nỗi ngay cả mình cũng tưởng là ảo giác : « Lúc nào anh mới chịu buông tha tôi ? »

Phong Thiên Tuyền liếc cô một cái, bỗng nhiên đi về phía cô. Ngồi xổm trước mặt cô, cô ngửi thấy mùi sữa tắm dễ chịu trên người hấn, khác với mùi của cô, là mùi hương tràn đầy nam tính.

Hấn nắm lấy tay cô, không biết cho cái gì lên tay cô. Trạm Lam chỉ cảm thấy vật kia rất nặng, rất lạnh lẽo, cảm xúc có vẻ quen thuộc. Lòng mi chớp lên, ánh mắt dừng lại ở vật thể màu đen trong tay, trái tim khẽ run lên.

Tiếng nói của hấn trầm thấp, ái muội tựa như tình nhân : « Còn muốn chạy không ? Có thể, chỉ cần em nhẹ nhàng bóp cò, dùng nó đặt lên huyết thái dương của tôi, chỉ cần một giây, thậm chí còn ngắn hơn, em liền được như ý nguyện. »

Hấn cầm ngón trỏ của cô đặt vào khe hở không rộng lắm kia, thậm chí còn giúp cô đặt vật kia nhắm vào đầu hấn...

Trạm Lam hít một hơi lạnh, lập tức liều mạng tránh khỏi tay hấn, hấn không muốn sống nữa có phải không, vạn nhất súng cướp cò thì làm sao bây giờ ?

Cô ném xuống vật đáng sợ kia, sắc mặt tái nhợt. Phong Thiên Tuyền chỉ nhìn cử động của cô, cười khê đầy chế nhạo, dường như lúc này thứ bị uy hiếp hoàn toàn không phải mạng sống của hấn.

« Đây là lần thứ hai em buông tha cho cơ hội thoát khỏi tôi. Có điều em hấn là nên vui mừng. » Hấn nói đầy thâm ý.

Hấn thành thạo tháo khẩu súng lục, sắc mặt Trạm Lam dần trở nên trắng bệch.

Hóa ra không có đạn.

Bảo sao hấn lại trấn định như vậy, bởi vì thứ này căn bản không uy hiếp nổi hấn !

Trái tim Trạm Lam nhảy lên bang bang, cô không dám nghĩ, nếu vừa rồi cô không từ bỏ mà chọn bóp cò...

Cô thậm chí không dám tưởng tượng hậu quả.

Dường như Phong Thiên Tuyền rất hài lòng phản ứng của cô, nhẹ nhàng chụp lấy gương mặt cô : « Không cần phải gấp gáp, chờ tôi chán ngấy, em sẽ được tự do. »

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Edit: Mộc

Trạm Lam chỉnh sửa tốt sơ yếu lý lịch, gửi tới địa chỉ mà Tô Vĩ Tín đưa cho cô. Nếu nói cô gửi đi sơ yếu lý lịch còn không bằng nói cô gửi một bản tự giới thiệu, bởi vì ngoại trừ kì nghỉ cô từng đi làm thêm, căn bản chưa có bất cứ kinh nghiệm làm việc nào khác.

Khi cô gửi tin đi thì Tô Vĩ Tín còn đi công tác, tiếp cô là trợ lý Lâm của Tô Vĩ Tín.

« Tô luật sư đã sắp xếp xong xuôi, cô là sinh viên khóa mới, không có kinh nghiệm làm việc, vì thế sẽ để cô đến chỗ Cao luật sư học hỏi trước. Đúng rồi, cô chắc cũng biết Cao luật sư chứ ? »

Trạm Lam gật đầu : « Biết, là học trưởng ở trường tôi, sinh viên ưu tú nổi tiếng. »

Chị Lâm cười nói : « Đúng vậy, là anh ta. Hai năm qua Cao luật sư ở đây cũng có chút thành tích, cô đi theo anh ta có thể học được không ít kinh nghiệm, hơn nữa cô và anh ta lại từ cùng một trường ra, nhất định sẽ thân thiết hơn, Tô luật sư cũng vì lý do này mà để cô tới bên cạnh Cao luật sư. Văn phòng này còn chưa từng nhận thực tập sinh bao giờ, cô là người thứ nhất, Tô luật sư đúng là rất tốt với cô. »

Đúng là Tô Vĩ Tín dụng tâm lương khổ, Trạm Lam chỉ cười nhạt, bởi vì trong lòng biết rõ phần quan tâm này của Tô Vĩ Tín không vì cái gì khác, chỉ bởi vì cô là người mà Phong Thiên Tuyền giới thiệu mà thôi.

Từ sau cái đêm cô say rượu kia, Phong Thiên Tuyền không còn xuất hiện, Trạm Lam bắt đầu mỗi ngày đi làm, dường như lại trở về cuộc sống trước kia.

Chỉ là cô hiểu rõ, đã có thứ gì đó đang thay đổi.

Lúc nghỉ ngơi buổi trưa, Trạm Lam xin nghỉ với Cao Vĩ, mỗi ngày Ngô Nghị đều đưa đón cô đi làm, chỉ có khoảng thời gian này là cô được tự do.

Ngồi ở quán cà phê gần Tín Uy, chuông gió trước cửa kính thường phát ra tiếng vang, kèm theo tiếng nhân viên phục vụ nhiệt tình « Hoan nghênh ghé qua », trong không khí hỗn loạn có mùi thơm nhẹ của cà phê, Trạm Lam hưởng thụ thời gian nhà nhà khó có được.

« Trời nóng nực muốn chết, không gọi được xe, chờ có lâu không ? »

Nghe tiếng nói, Trạm Lam ngẩng đầu lên, Chu Hân Nhã mặc nghiêm chỉnh, tóc dài ở sau gáy, dáng vẻ phụ nữ tinh anh.

« Không sao, dù sao cũng còn sớm mà, ở chỗ này chờ một chút cũng là hưởng thụ. » Trạm Lam quấy tách cà phê.

« Cậu thật là chẳng thay đổi chút nào, luôn hiểu được cách tự vui vẻ. » Chu Hân Nhã cười, gọi nhân viên phục vụ lấy một ly cà phê đá : « Đúng rồi, mình vừa mới trở về, biết được Thanh Dương không nhận thực tập sinh nữa. Cậu làm sao bây giờ, không phải đã dốc hết sức xin thực tập sao ? »

« Ừ. »

« Ông chủ của bọn mình thật là, đã nói sẽ nhận cậu rồi, hợp đồng cũng ký, ai biết đang êm đẹp tự nhiên lại thay đổi ý kiến, không biết chạm dây thần kinh nào. » Chu Hân Nhã có chút lo lắng : « Trạm Lam, hay là cậu chờ thêm, tôi sẽ nói với ông chủ, xem có thể dàn xếp thêm hay không. »

« Không cần, Hân Nhã, mình tìm được chỗ rồi. »

« Hà ? Nhanh vậy à ? Là văn phòng luật nào thế ? »

Trạm Lam mỉm cười : « Là Tín Uy. »

“Cái gì?” Chu Hân Nhã kinh ngạc.

Về mặt Chu Hân Nhã nghi ngờ, nhưng Trạm Lam không biết nên giải thích thế nào, đành phải nói : « Cậu đừng hỏi, đến lúc thì mình sẽ kể tỉ mỉ cho cậu. »

Chu Hân Nhã biết rõ tính cách của Trạm Lam, chỉ cần là chuyện cô không muốn nói thì cho dù cạy miệng cô cũng không được : « Được rồi. Có điều mình đúng là vui thay cho cậu. »

Trạm Lam rất cảm kích sự quan tâm của Chu Hân Nhã, nghĩ tới mục đích hôm nay của mình, liền nói : « Đúng rồi, vật mà mình muốn cậu mang đến có mang theo không ? »

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Edit: Mộc

“Đương nhiên mang đến.”

Chu Hân Nhã lấy từ trong túi ra một chiếc hộp giấy lớn cỡ bàn tay màu đen, đẩy tới trước mặt Trạ Lam : « Lắp như thế nào mình đều viết trong giấy để bên trong rồi. Cậu từng học về nó rồi, hẳn là nhìn thôi cũng hiểu. »

« Được. »

Chu Hân Nhã nói : « Thứ này là mình sai người mua ở chợ đen, công nghệ tiên tiến nhất hiện giờ, người bán nói một khi mở ra có thể truyền hết toàn bộ dữ liệu đến thiết bị cuối, cho dù là hacker lợi hại nhất bây giờ cũng không phá nổi. »

Cất vật kia cẩn thận xong, Trạ Lam nói : « Cảm ơn cậu, Hân Nhã. »

« Cảm ơn cái gì, quan hệ giữa chúng ta như thế mà nói câu này mới lạ đấy. » Chu Hân Nhã do dự một chút, hỏi : « Trạ Lam, cậu muốn vật này làm gì ? Có quan hệ gì tới công việc của cậu sao ? »

Trạ Lam không nói gì.

Chu Hân Nhã than nhẹ : « Mình có thể không hỏi cậu dùng nó làm gì, nhưng mình hy vọng cậu an toàn. Trạ Lam, ngàn vạn lần không nên làm chuyện trái pháp luật, cũng không cần đặt mình vào hoàn cảnh nguy hiểm, hiểu không ? »

Trạ Lam hiểu rõ lo lắng của Chu Hân Nhã, đặt tay lên tay cô, mỉm cười : « Yên tâm đi, mình biết tự bảo vệ thế nào. »

« Vậy là tốt rồi, biết là không khuyên nổi cậu, chỉ hy vọng cậu làm chuyện gì thì nên suy nghĩ nhiều cho mình một chút, cả cho Tử Hành nữa. »

Trạ Lam hơi trầm ngâm : « Mình biết. »

...

Khi Trạ Lam trở lại văn phòng, Cao Vĩ đang định đi ra ngoài. Ở cửa thang máy nhìn thấy cô, Cao Vĩ bỗng gọi cô rất to.

« Cô Giang, bây giờ tới ở Tinh Hoa Từ Điểm có tổ chức tiệc rượu, nếu cô rảnh rồi thì có thể làm bạn gái tôi không ? »

Bây giờ cô là trợ thủ của Cao Vĩ, đi cùng anh ta tham gia mấy sự kiện xã giao cũng không có gì không ổn, nhưng thân phận của cô...

« Tôi có thể trả lời chậm một chút không ? »

Cao Vĩ gật đầu : « Có thể. Nếu quyết định đi thì nói với chị Lâm một tiếng, để chị ấy sắp xếp cho cô. »

“Được.”

Trạ Lam gọi điện về Tri Cảnh Viên, nói một tiếng với dì Tô, cũng không lâu sau dì Tô liền nói lại đáp án của Phong Thiên Tuyền — tùy cô.

Về sau cô tới chỗ chị Lâm mới biết sắp xếp trong miệng Cao Vĩ là có ý gì.

Trong văn phòng luật có một phòng nhỏ, bên trong bày rất nhiều lễ phục, nam nữ đều có, nhiều chiếc còn nguyên mác. Chị Lâm thấy thân hình Trạ Lam cân xứng, lấy một chiếc váy dài màu bạc đưa cho cô : « Lúc trước Tô luật sư giúp một nhà thiết kế thắng kiện nên được cảm ơn, toàn thể giới chỉ có một chiếc này thôi. Có điều số đo của bộ lễ phục này quá nhỏ, phụ nữ ở văn phòng này toàn thực nữ, không ai mặc vừa, hôm nay vận khí của cô tốt, mặc thử đi, nhất định phải khiến cho đám đàn ông kia chấn động, làm bọn họ xấu hổ vì từng cười nhạo văn phòng ta không có mỹ nữ. »

Trạ Lam cầm bộ lễ phục có chút do dự, hờ nhiều thế này...

Chị Lâm không kiên nhẫn đẩy cô : « Ngơ ngẩn cái gì, cô bé lọ lem, hôm nay vì chúng tôi rửa nhục đi, giao cả cho cô đấy ! »

Nghe thế, Trạ Lam dờ khóc dờ cười.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Edit: Mọc

Hôm nay, Vinh gia của của kiểm sát viên nổi tiếng nhất Đông Thành là Vinh Phong tổ chức tiệc, hai giới chính trị và thương gia đều được mời, toàn là nhân vật có lai lịch không nhỏ.

Trạm Lam xuất hiện cùng Cao Vĩ ở hội trường làm không ít người chú ý. Cao Vĩ đã quen mặt những người này, nhưng Trạm Lam mới tới lại chiếm được nhiều ánh mắt kinh điển.

« Tôi biết mà, giao cô cho chị Lâm nhất định là không sai. » Nhìn khắp bốn phía, Cao Vĩ nói nhỏ bên tai cô.

Trạm Lam cười khỏ. Từ buổi trưa Cao Vĩ rời đi, cô cũng không có việc gì làm, chị Lâm muốn cô rửa sạch nỗi nhục cho văn phòng, liền ép cô lăn qua lăn lại. Một hồi làm tóc, một hồi trang điểm, loay hoay đến mức cô thấy buồn ngủ.

Có điều vẫn phải thừa nhận, chị Lâm đúng là có một đôi tay thần kỳ.

Chiếc váy dài mặc bạc mặc trên người Trạm Lam giống như dành riêng cho cô, ánh sáng từ đèn thủy tinh xa hoa trên đầu tán mát ra ánh sáng rực rỡ, toàn thân Trạm Lam dường như được phủ một tầng sáng. Lúc đầu chị Lâm còn búi tóc cho cô, nhưng cuối cùng Trạm Lam cảm thấy nếu không thả tóc ra thì sẽ quá hờ hang nên thôi, bây giờ tóc cô xõa trên vai, như có như không che chắn cơ thể, vẫn lộ ra đường cong duyên dáng.

Vốn dĩ đường nét của Trạm Lam đã rất tinh xảo, trang điểm nhẹ nhàng cũng khiến cả người trở nên lộng lẫy.

« Đi nào, tôi giới thiệu Vinh kiểm sát cho cô. »

Địa vị của Vinh Phong ở Đông Thành rất quan trọng, mười lăm năm trước, vụ án lớn về Tần Thị náo động cả tỉnh là do Vinh Phong một tay thực hiện, lúc đó giành được sự tôn trọng và công nhận, ở trong quan trường một bước lên mây. Cao Vĩ đại diện cho Tín Uy thường xuyên tiếp xúc với viện kiểm sát, vì thế hai người rất quen mặt.

Mặc dù Vinh Phong đã ở tuổi trung niên, nhưng có lẽ vì đường làm quan thông thuận, thoát nhìn rất trẻ trung. Thấy Cao Vĩ liền nhiệt tình bắt tay hân : « Tôi còn vừa hỏi Vinh Dung sao luật sư Cao còn chưa tới. »

Cô gái trẻ bên cạnh nói đùa : « Thế nào, ba, con nói không sai chứ, luật sư Cao là Tào Tháo mà, vừa nhắc tới anh ấy liền xuất hiện. »

Lời nói này làm Cao Vĩ rất vui vẻ, hân cười toe toét.

Lúc này, ánh mắt Vinh Phong rơi vào người Trạm Lam : « Cô gái xinh đẹp này là ai thế ? »

Cao Vĩ giới thiệu : « Trạm Lam, đây là Vinh kiểm, đây là con gái của Vinh kiểm, cô Vinh Dung, đây là học muội kiêm trợ lý của tôi, Giang Trạm Lam. »

Trạm Lam lễ phép mỉm cười : « Xin chào Vinh kiểm, chào Vinh tiểu thư. »

Vinh Phong cũng cười thân thiện, Vinh Dung nói : « Tôi còn tưởng rằng Cao luật sư chỉ biết đến tòa án đã thay đổi, có thể kết thân với bạn gái xinh đẹp, ai ngờ thì ra là tôi lại suy nghĩ nhiều rồi, Cao luật sư vẫn là Cao luật sư thôi. »

Vinh Phong nghe thế cười lớn, Cao Vĩ có chút xấu hổ vò mái tóc ngắn : « Vinh tiểu thư lại trêu chọc tôi rồi. »

Lại là một trận cười vang, Trạm Lam cũng cố cong môi lên cười nhạt.

Bên trong buổi tiệc, Trạm Lam và Cao Vĩ gặp xã giao rất nhiều quan lớn và thương gia, cười đến mặt đều cứng lại. Cao Vĩ cũng coi như quan tâm, khi hân nói chuyện với một vị quản lý cao cấp liền cho cô đi ăn, nghỉ ngơi một chút.

Có lẽ là đói quá nên Trạm Lam cũng không muốn ăn nữa, gọi nhân viên phục vụ xin một ly nước chanh, đi một mình đến ban công hóng gió.

Gió nhẹ thổi qua còn mang theo mùi cỏ xanh tươi mát xông vào mũi, xua bớt mệt mỏi, Trạm Lam nhớ tới mình từng đọc trong tiểu thuyết rằng ban công là địa điểm tốt nhất để tình cờ gặp gỡ hoàng tử, có điều ở đây lại rất yên tĩnh, có thể thấy rằng cô không có loại vận may này.

Cô tự giễu mỉm cười, bỗng nhiên sau cô vang lên tiếng nói trầm ấm đầy nam tính : « Trạm Lam ? »

Cô ngẩn ra, sẽ không khéo như vậy chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Edit: MỘC

Trạm Lam chậm rãi quay người lại, khi nhìn thấy người đàn ông đối diện, đáy mắt xẹt qua tia kinh ngạc.

« Không ngờ đúng là em. » Vừa nãy hắn chỉ thấy được một bóng lưng, cảm thấy có vẻ quen thuộc, nhưng lại không nghĩ ra là ai. Ánh mắt quan sát khắp người Trạm Lam, đêm nay cô đẹp đến mức làm người ta không dời được ánh mắt, trách sao trong một lúc hắn không nhận ra được.

Cô giấu vẻ kinh ngạc, mỉm cười nói : « Đã lâu không gặp, Bạch tiên sinh. »

Bạch Trọng Nhiên đi về phía trước hai bước, giơ lên một ly sâm panh trong tay, chất lỏng màu vàng trong suốt dưới ánh trăng càng thêm sáng rực : « Đúng là đã lâu lắm rồi. Gần đây em có khỏe không ? »

Trạm Lam tự nhiên gật đầu : « Tôi rất tốt. »

Bạch Trọng Nhiên nhìn cô trong chốc lát, lắc đầu cười nhẹ ra tiếng : « Em vẫn như vậy, lòng đề phòng quá cao. »

Trạm Lam không ngờ hắn sẽ nói thế, run sợ một chút mới chậm rãi mở miệng : « Tôi chỉ không biết ngoại trừ ‘rất tốt’ thì còn có thể nói gì với anh. »

Nụ cười biếng nhác trên môi Bạch Trọng Nhiên khi nghe những lời này liền biến mất, có lẽ không muốn tiếp tục đề tài này, hắn nói : « Gần đây em có thấy Trọng Lăng không ? »

« Có. Trước đây không lâu từng gặp mặt một lần. »

Bạch Trọng Nhiên than nhẹ một tiếng.

Trạm Lam nhíu mày, hỏi: “Anh ấy thế nào?”

« Không tốt lắm. » Nhắc tới em trai duy nhất, Bạch Trọng Nhiên cũng tỏ ra mấy phần bất lực : « Có điều vẫn tiếp tục như thế cũng không phải cách, tôi đã làm thủ tục đi Anh cho cậu ấy, chỉ hy vọng khi cậu ấy đến đây thì có thể trưởng thành một chút. »

« Anh ấy đồng ý không ? » Trạm Lam lo lắng hỏi.

« Sao có thể đồng ý chứ. » Bạch Trọng Nhiên cười khổ : « Nhưng ít ra là cậu ấy suốt ngày nghe tôi khuyên đi khuyên lại, rồi sẽ gật đầu thôi. »

Trạm Lam cũng không biết nên nói gì, Bạch Trọng Nhiên và Bạch Trọng Lăng là hai anh em sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm rất tốt, bởi vì Bạch Trọng Lăng cũng là người thân duy nhất của Bạch Trọng Nhiên, còn là em trai, Bạch Trọng Nhiên vẫn rất chiều chuộng hắn. Nhưng hôm nay lại vì cô mà ném Bạch Trọng Lăng ở bên kia đại dương, nhất định Bạch Trọng Nhiên rất khó chịu.

« Xin lỗi. » Cuối cùng, cô ấp úng mở miệng.

Bạch Trọng Nhiên xua tay : « Đây vốn không phải lỗi của em, em cũng không cần nói xin lỗi. Chuyện đã như thế rồi, tôi chỉ hy vọng sự hy sinh của tôi sẽ không uổng phí. »

Trạm Lam rũ mi mắt, trầm mặc không nói.

Lúc này, Bạch Trọng Nhiên bỗng nhiên tiến lên mấy bước, cái bóng cao lớn bao phủ quanh cô, dựa vào rất gần.

Trạm Lam nghi hoặc ngẩng đầu: “Bạch tiên sinh?”

Bạch Trọng Nhiên đặt ngón trỏ lên môi cô : « Xuyt, đừng nói chuyện. Hắn đến. »

Trạm Lam không hiểu ra sao, nháy mắt, ánh mắt lướt qua bờ vai Bạch Trọng Nhiên, nhìn về phía trong hội trường, giờ mới hiểu vì sao Bạch Trọng Nhiên bất ngờ thay đổi.

Trong hội trường, Phong Thiên Tuyền trở thành tiêu điểm duy nhất.

Hắn mặc comple màu đen, sơ mi cũng cùng màu, cổ áo thêu hoa văn phức tạp, hai chiếc cúc ở trên cổ ra, bên trong là vòng cổ hình chữ S treo ngược như ẩn như hiện. Dáng người hắn rất cao, vì thế những người xung quanh đều có vẻ cung kính.

Phong thái ung dung ngạo mạn, ưu nhã trầm ổn, có lẽ là tự bản thân quá mức chói mắt nên người xung quanh đều có vẻ bé nhỏ hèn mọn.

Lúc này Phong Thiên Tuyền hơi khép mắt, nói chuyện với một quan chức, phía sau vẫn là Thịnh Khải và một người đàn ông khác cô chưa từng thấy, ngày càng có vẻ cao cao tại thượng.

Có lẽ cảm giác được mình bị quan sát kỹ, hắn nghiêng mặt nhìn về phía cô, đối diện với ánh mắt của Trạm Lam không hề báo trước, mặc dù biết bọn họ cách nhau rất xa, vị trí cô đứng lại mờ tối không rõ, nhưng ánh mắt sắc bén rõ ràng của hắn dường như có thể nhìn thấy tất cả.

Lòng cô kinh hãi, lập tức cup mắt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37

Edit: Mộc

Mặc dù chỉ nhìn thoáng qua nhưng TrạM Lam vẫn thấy được người phụ nữ khoác tay Phong Thiên Tuyền.

Không cần phải nói, người phụ nữ kia vô cùng xinh đẹp, cao gầy, dáng người như người mẫu, mặc chiếc váy màu tím nhạt gợi cảm, lộ ra rất nhiều da thịt màu mật ong, có một vẻ phong vị khác. Hai người bọn họ cao tương xứng nhau, nhìn rất xứng đôi.

Sau một lúc lâu, TrạM Lam lại ngẩng đầu nhìn về phía bên kia. Quan chức nói chuyện với Phong Thiên Tuyền lúc trước đã rời đi, đổi lại là nữ chủ nhân của buổi tiệc hôm nay, Vinh Dung.

Vinh Dung cười chờ mong, không biết Phong Thiên Tuyền nói nhỏ cái gì bên tai cô ta, hai gò má nhanh chóng đỏ ửng lên, trong ánh mắt tràn đầy thiện cảm không hề che giấu.

Bạn gái bên cạnh Phong Thiên Tuyền mặc dù luôn mỉm cười, nhưng trên trán đã lộ ra mấy phần không vui.

« Hắn vẫn luôn khiến phụ nữ thích như vậy. »

Giọng nói của Bạch Trọng Nhiên làm TrạM Lam lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện dường như mình đã chú ý đến người đàn ông kia quá lâu. Sau đêm đó hắn liền biến mất, cô đương nhiên cũng hiểu rõ bên cạnh hắn không chỉ có một mình cô, đúng như Phong Thiên Tuyền vẫn nói, phụ nữ với hắn chỉ là đồ chơi để giết thời gian lúc nhàn hạ mà thôi. Bạn gái của hắn cũng hiểu rõ điều này nên mới có thể kiềm chế khi Vinh Dung tiếp cận hắn gần như thế.

« Em đã từng nghe nói chưa ? »

« Nghe nói cái gì ? » Ánh mắt cô vẫn dừng lại ở một chỗ, vô ý hỏi.

« Đã từng có phụ nữ tự sát vì hắn. »

TrạM Lam nhìn về phía Bạch Trọng Nhiên, trên mặt tỏ vẻ kinh ngạc : « Thật sao ? »

Bạch Trọng Nhiên nói : « Đương nhiên. Mặc dù chuyện này bị Phong gia đè xuống, nhưng tôi coi như cũng là bạn bè với hắn, có nghe được đôi chút. Nhà gái cũng là thiên kim tiểu thư trong xã hội thượng lưu, một lần tụ họp liền biết Phong Thiên Tuyền, sau đó điên cuồng yêu hắn. Theo dõi, quấy nhiễu, viết thư đe dọa, dùng bất cứ thủ đoạn kinh khủng nào, có điều Phong Thiên Tuyền là ai chứ, nếu hắn không có hứng thú thì không ai ép buộc hắn được. Nhà gái cũng nhờ Phong Thiên Tuyền, nhờ hắn thừa chấp nhận cô ta, cho dù chỉ diễn kịch tạm thời thôi, nhưng bị Phong Thiên Tuyền từ chối, không lâu sau có tin cô gái kia đã tự sát chết. »

« Trời ạ... » TrạM Lam kinh ngạc che miệng.

« Em cũng nên biết thái độ với phụ nữ của hắn, cho dù có vì hắn mà chết thì hắn cũng chẳng để trong lòng đâu. Nhưng em lại là người đầu tiên có thể khiến hắn lo lắng như vậy. »

TrạM Lam vốn dĩ không tin lời hắn : « Ý của anh là trong mắt hắn tôi rất đặc biệt à ? »

Bạch Trọng Nhiên bỗng nhiên cười : « Đặc biệt hay không, thử một lần sẽ biết. »

TrạM Lam còn chưa kịp hỏi thử thế nào, Bạch Trọng Nhiên đã cúi người, hôn lên trán cô.

Cô ngẩn ra.

Gần như ngay lập tức, cô cảm nhận được ánh mắt nóng rực, dính chặt trên người mình, cô thậm chí không có dũng khí ngẩng đầu lên nhìn vào chủ nhân của ánh mắt kia.

TrạM Lam trừng mắt, Bạch Trọng Nhiên khẽ vuốt gương mặt cô, người bên ngoài nhìn vào thì có vẻ vô cùng thân thiết, nhưng chỉ có cô hiểu rõ hắn vô cùng vui sướng khi người gặp họa.

« Tiện tay hành động thôi, không cần cảm ơn. » Hắn tự ra vẻ nói.

TrạM Lam tức giận vô cùng, biểu lộ nào của cô cho hắn thấy cô muốn cảm ơn hắn ?

Muốn giết hắn thì có !

Chương 38

Edit: Mộc

Bạch Trọng Nhiên đúng là sợ thiên hạ không loạn, gây họa xong liền chạy ngay lập tức.

Trạm Lam cẩn thận từng chút một mở mắt ra, nhìn thấy Phong Thiên Tuyền còn đang nói chuyện với Vinh Dung, dường như chưa từng chú ý tới đây, mà ánh mắt kia cũng chỉ là ảo giác của cô.

Nhưng bất kể thế nào cũng không thể ngờ ngẩn ở đây nữa.

Trạm Lam quay trở về hội trường, không thấy Cao Vĩ đâu, cố gắng đi khỏi đây mà không làm người khác chú ý, bỗng nhiên bị một người nắm chặt lấy cánh tay, Trạm Lam nhú mày, còn gì nữa đây ?

Quay đầu lại liền ngầy ngẩn cả người.

Chỉ thấy người trước mắt nói : « Trạm Lam, chúng ta nói chuyện đi. »

...

Vườn hoa đối diện Tinh Hoa tửu điểm, phong cảnh buổi tối càng thêm mê người, những bóng đèn nê ông nhỏ trang trí xung quanh cây cối giống như ánh sáng ngọc từ ngân hà, bên trái đài phun nước là hai chiếc xích đu, Trạm Lam ngồi trên một chiếc, hai tay nắm dây thừng, chậm rãi đu đưa.

Hạ Liên Triết cũng ngồi vào xích đu bên cạnh cô, trong lúc này, ngoại trừ tiếng sần sạt của gió lướt qua lá cây, không ai lên tiếng.

Anh quay đầu lại nhìn cô, ánh trăng chiếu lên người Trạm Lam, đẹp không gì sánh nổi, cô ngồi trên xích đu giống như mỹ nhân ngư trong nước, đáng vẻ xinh đẹp tuyệt mỹ, đôi mắt đen trầm tĩnh, nhưng không biết vì sao anh lại cảm thấy Trạm Lam trước mắt còn đẹp hơn Trạm Lam quá khứ.

Không phải vẻ ngoài mà là phong thái phụ nữ phát ra từ con người cô, vô cùng đặc biệt.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt anh lưu luyến trên người mình, Trạm Lam quay sang nhìn, bắt gặp ánh mắt si mê của Hạ Liên Triết.

Trong đầu anh hiện lên cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy cô : « Em biết không, có người muốn nhìn rõ trái tim mình thật cẩn thận, hoặc là chờ tới khi mất đi mới biết đối phương có vị trí quan trọng với mình. Nhưng lần đầu tiên anh nhìn thấy em, anh tự nói với mình, cô gái này chính là người mình muốn. »

Trạm Lam cup môi, trầm mặc nhìn bãi cỏ dưới chân.

« Sau này khi hiểu rõ em, anh càng cảm giác được mình không yêu sai người. Trạm Lam, có chuyện gì em cũng luôn luôn để trong lòng, nhưng thỉnh thoảng giao hoạt và cố chấp, càng làm anh thêm mê muội. Em chỉ là nhìn qua thì tưởng thông minh, thật ra là kẻ ngốc nhất, em có thể trả giá vì mỗi người bên cạnh, không so đo được mất, chính sự ngốc nghếch của em làm anh không cách gì từ bỏ được... »

Trạm Lam lên tiếng cắt ngang : « Liên Triết, em đã không còn là Trạm Lam lúc trước nữa. »

Trong mắt Hạ Liên Triết xẹt qua vẻ u buồn và tự trách : « Anh biết, anh đều biết... Mẹ anh nói với anh, nếu không phải do anh, Từ Hành sẽ không bị bắt cóc, em cũng sẽ không đến với người đàn ông kia... »

Hạ Liên Triết ôm lấy đầu, tràn đầy hối hận.

Trạm Lam thờ dãi rất nhẹ, đứng lên khỏi bàn đu, đưa lưng về phía anh, nói : « Liên Triết, anh có từng nghĩ rằng có lẽ cho tới giờ em cũng không phải là Trạm Lam mà anh biết, có lẽ anh thật sự yêu sai người rồi. »

Hạ Liên Triết chỉ cho là Trạm Lam muốn anh chết tâm nên mới nói ra như vậy, kích động đứng lên, nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô : « Không, em của Trạm Lam của anh, vẫn luôn là vậy ! Mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh đều yêu em. Trạm Lam, Em chờ anh một chút, chờ anh qua được cửa ải khó khăn này, chờ anh một thời gian, anh nhất định sẽ trang trọng đưa em qua cửa lớn Hạ gia. »

Cô không trả lời, nhắm chặt mắt, đi về hướng hội trường.

Hạ Liên Triết hét lớn về phía cô rồi đi : « Trạm Lam, anh sẽ không buông tay ! Em hãy đợi anh ! »

Đối với lời của anh, Trạm Lam làm như không nghe thấy, đi vào hội trường vẫn là cảnh ca múa thái bình.

Cô tìm một góc, chậm rãi tựa vào tường, bình tĩnh nhìn những đôi nam nữ đang nhảy trên sàn, dường như là người của một thế giới khác.

Bỗng nhiên, bên chân của cô xuất hiện đôi giày da sáng loáng, Trạm Lam tỉnh táo lại, sợ cản đường người ta, vội tránh qua một bên, nhưng còn chưa đi được hai bước, liền bị kéo vào trong một căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Edit: Mộc

Trạm Lam bị hung hăng đẩy trên cánh cửa, cô mặc lễ phục là váy hở lưng, chạm lên mặt gỗ lạnh lẽo.

Đây là phòng giữ đồ, tránh xa tất cả, ngoài trừ tiếng nhạc phảng phất truyền đến từ hội trường, chỉ có tiếng hô hấp của hai người bọn họ.

Mặc dù ánh sáng trong phòng rất yếu, nhưng Trạm Lam lại biết người đàn ông đang giam cầm cô là ai.

Mùi thuốc lá mà cô quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, cô chỉ từng ngửi thấy trên thân thể một người đàn ông.

« Phong Thiên Tuyền, anh muốn làm gì ? » Cô hơi giãy dụa, lại không tránh thoát được.

Lúc này Phong Thiên Tuyền mới áp sát cô, để cô nhìn rõ mặt hắn. Đôi con ngươi đen lóe ra ánh sáng u ám, sâu thẳm không nhìn thấy đáy.

« Thế nào, mới mấy ngày không thấy đã không chịu nổi tịch mịch à ? » Hắn khẽ mở miệng, tiếng nói trầm thấp vang vọng trong phòng giống như tiếng đàn cello.

Mấy lần tiếp xúc ngắn ngủi, đối với sự châm chọc của hắn cô đã luyện được một thân sắt thép : « Anh đừng nói lung tung, hơn nữa, hôm nay tôi tới dự tiệc đã được anh đồng ý rồi. »

« À, hóa ra đây mới là kế hoạch của em. » Hắn làm ra vẻ bưng bình đại ngộ : « Đầu tiên là xin phép tôi đồng ý, sau đó quang minh chính đại đi cùng mấy gã đó, nếu bị phát hiện thì lại biến thành lỗi của tôi. Có phải thế không ? »

« Xin đừng suy bụng ta ra bụng người. » Cô nhỏ giọng xuống, thì thào : « Tôi và Cao luật sư xuất hiện ở đây là vì công việc, tôi cũng không biểu diễn tình chàng ý thiếp với người mẫu trước mặt mọi người. »

Phong Thiên Tuyền nhú mày: “Ghen tị?”

Trạm Lam nhú mày, sau đó ngẩng đầu nhìn thẳng vào mặt hắn: “Tôi tự biết thân phận mình, loại chuyện ghen tị này còn chưa đến lượt tôi.”

Hắn dùng đầu ngón tay đẩy cằm cô, nhìn sâu vào ánh mắt cô, giống như muốn đánh giá thật giả trong lời nói. Trạm Lam cũng không né tránh, nhìn thẳng hắn. Ngược lại là đôi mắt hắn lại che giấu tất cả, không rõ vui buồn.

Trạm Lam bị hắn nhìn đến mức có chút căng thẳng, lời nói vừa rồi của cô đúng là có hơi quá đáng, cô là vật sở hữu của hắn, mà hắn lại không thuộc về cô, vốn dĩ cô không có tư cách oán giận hắn và người phụ nữ khác thân thiết.

Ngay lúc Trạm Lam do dự có nên cúi đầu trước không, Phong Thiên Tuyền bỗng bật cười: “Yên tâm, em đánh giá quá cao thể lực của tôi rồi. Một mình em tôi đã không ứng phó được, làm gì có sức đi tìm người phụ nữ khác. Hơn nữa, dấu vết em để lại trên vai tôi, bất kể thế nào tôi cũng không thể để người thứ ba nhìn thấy.”

Trạm Lam sùng sột, lúc này mới nhớ tới vết thương trên bả vai hắn. Đêm đó cô dồn hết sức lực cắn hắn, qua rất nhiều ngày rồi vẫn có thể thấy dấu răng nho nhỏ trên vai hắn. Đúng là loại đàn ông như hắn sẽ không để người khác nhìn thấy chỗ không hay ho trên người mình.

Có điều suy nghĩ một chút vẫn rất tốt, chí ít hắn cũng coi như cô ở đây khó chịu.

Hơn nữa, còn không chỉ một lần.

Thấy ánh mắt Trạm Lam không kìm được ý cười, Phong Thiên Tuyền nhú mày: “Lão Lục nói đúng, em vẫn quá hoang dã.”

Trạm Lam không biết hắn có ý gì, chỉ cảm thấy cảm đau xót, mặt bị ép ngẩng lên, Phong Thiên Tuyền cúi đầu, chuẩn xác chạm lên môi cô.

Chương 40

Edit: Mộc

Một tay Phong Thiên Tuyền trượt xuống hông Trạ Lam, giữ chặt hông cô khiến cô không thể cử động được. Một tay khác thì giữ gáy cô, ngón tay quần lấy sợi tóc, dùng nụ hôn giam giữ cô. Thân hình hần cao lớn cũng áp lên, lồng ngực đè nặng cô, Trạ Lam chỉ thấy toàn mùi hương nam tính của hần.

Nụ hôn này quá bất ngờ, cũng quá kịch liệt. Trong một chớp mắt, cô không biết phải làm sao.

Phong Thiên Tuyền thành thạo ép cô mở đôi môi, đầu lưỡi dò xét đi vào, lập tức khiến cô run rẩy. Trời sinh hần cường thế, không cho phép người khác chống đối, Trạ Lam biết không có cách nào, đành chấp nhận nụ hôn thô bạo của hần.

Cô bắt đầu ôm hần, hơn nữa cũng trực tiếp đáp lại, hai tay quần lên bả vai rộng lớn của hần, đầu ngón tay đảo qua nơi cô từng để lại dấu ấn, chỉ cảm thấy hần càng hôn mãnh liệt hơn, giống như muốn nuốt cô vào bụng.

Bên trong phòng mờ tối không nhìn rõ, thính giác càng thêm nhạy cảm. Tiếng nhạc bên ngoài không biết đã đổi thành tiếng đàn dương cầm du dương, hòa với tiếng thở gấp gấp của bọn họ, vang vọng trong không gian chật hẹp.

Bỗng nhiên lúc này có người gõ cửa.

Trạ Lam còn chưa hoàn toàn khôi phục lý trí, còn trong tích tắc đó Phong Thiên Tuyền banh thẳng người, như đang đề phòng, lại giống như đã thú đang chờ thời cơ.

Dường như không cần suy nghĩ, cô vòng tay lên lưng hần, vỗ nhẹ, làm như trấn an một đứa bé đang sợ hãi.

“Anh Ba, Vinh kiếm đang tìm anh.” Giọng nói của Thịnh Khải vang lên rõ ràng sau cánh cửa.

Nghe thế Phong Thiên Tuyền mới khôi phục dáng vẻ bình thường.

Có điều ánh mắt nhìn cô lại có thêm một chút suy ngẫm.

“Tôi sẽ ra ngay.”

Tiếng bước chân của Thịnh Khải ngày càng xa, cho đến khi không còn nghe thấy.

Phong Thiên Tuyền ghé vào tai cô, khàn giọng nói: “Sau khi tan tiệc thì lên xe tôi, rõ chưa?”

Trạ Lam vẫn còn thờ đốc, như vừa mới vận động mạnh, không nói được tiếng nào, đành phải gật đầu.

Hần lại nhìn cô thêm một cái, khóe miệng khẽ nhếch lên, định mở cửa ra ngoài. Vừa mới chạm đến tay nắm cửa, Trạ Lam bỗng nhiên kéo áo hần, ngón tay yếu ớt.

Nhưng Phong Thiên Tuyền lại dừng lại, nhú mày không hiểu nhìn về phía cô, Trạ Lam chỉ chần chừ chốc lát liền vươn ngón tay, đầu ngón tay mát lạnh chạm lên đôi môi hồng mềm mại, bỗng nhiên căng thẳng.

Phong Thiên Tuyền túm được tay cô, cô ngẩng đầu nhìn thẳng hần, lại nhanh chóng bị hút vào đôi mắt đen sâu thẳm, từ nơi sâu nhất nhìn thấy một ngọn lửa bùng lên.

Trạ Lam biết đó là biểu hiện của điều gì, đành lên tiếng giải thích: “Ngoài miệng anh có son môi của tôi.”

Hần không nói gì, lại chậm rãi buông cô tay cô ra. Ánh mắt hần quá đen lại quá sáng, khiến người ta không cách gì nhìn rõ được, Trạ Lam cup mí mắt, tránh ánh mắt hần, ngón tay dịu dàng lau đi màu son trên môi hần.

Mà trong mắt Phong Thiên Tuyền, cô gái trước mặt da thịt nõn nà, đôi môi đỏ tươi như máu, trong mắt còn chưa tan hết kích tình và e lệ, cho dù đụng chạm lên môi hần không có chút dục vọng nào, chớp mắt cũng không cách gì chống đối được cảm dỗ.

Chương 41

Edit: Mộc

Phong Thiên Tuyền lại giữ chặt cổ tay cô, kéo hai tay lên đỉnh đầu, một tay xoa gương mặt cô, môi ấm áp lướt trên da thịt hờ bên ngoài váy của cô, một tay khác lại dò xét xuống dưới váy.

Hắn dùng đầu gối chen vào giữa hai chân cô, hàm răng sắc nhọn cắn lên da thịt ở gáy.

Trong đầu Tràm Lam trống rỗng, chỉ có thể mặc hắn đốt lửa cháy hừng hực trên người mình. Lúc này không biết người nào đi qua ở ngoài, tiếng giày cao gót gĩa lên nền nhà cẩm thạch bỗng nhiên kéo lý trí của cô về.

Tràm Lam lập tức nắm lấy tay hắn ở trước ngực mình đang làm càn, lắc đầu, dường như còn có vẻ làm nũng: “Không nên ở đây...”

Phong Thiên Tuyền dừng lại, nhìn cô chăm chú, hàm răng âu yếm dái tai cô: “Thật không muốn cứ buông tha em thế này.” Nói xong, hít sâu, ngăn chặn sự kích động trong cơ thể rồi mới chậm rãi buông cô ra, lùi lại một bước.

Được tự do rồi, toàn thân cô mệt mỏi tựa trên cánh cửa.

Hắn điều chỉnh rất mau, tùy tiện cào lại mái tóc hơi rối, mở cửa, trước khi đi không quên quay đầu lại, cười tà nói với cô: “Trở lại sẽ cho em một bài học.”

Hai gò má Tràm Lam vốn đỏ ửng, lúc này lại bị đốt càng nóng lên.

Sau khi Phong Thiên Tuyền rời đi một lúc, Tràm Lam mới đi vào hội trường lần nữa. Nhìn thấy cô, Cao Vĩ thờ phào nhẹ nhõm: “Tìm được cô rồi, nếu cô còn chưa xuất hiện chắc tôi phải gọi điện báo cảnh sát mất.”

Tràm Lam nói: “Xin lỗi, lần đầu tiên tham gia nên tôi chưa quen lắm, vì thế ra vườn hoa đi dạo một lúc.”

“Ừ, không sao đâu, chỉ cần cô không chạy mất là được rồi.” Lúc này Cao Vĩ mới để ý tới môi cô: “Này, Tràm Lam, miệng cô bị làm sao vậy?”

Sắc mặt cô ửng đỏ, xấu hổ nói: “Bị muỗi đốt ấy mà.”

Nói xong, cô cảm thấy có người nhìn mình, ngược mắt lên lại bắt gặp Phong Thiên Tuyền.

Hắn cách cô không xa, đáy mắt ẩn chứa ý cười tà ác, không biết hắn có nghe được cô và Cao Vĩ nói chuyện không.

Cao Vĩ không biết nên thành thật gật đầu: “Đúng rồi, gần đây thời tiết nóng nực, trong vườn hoa rất nhiều muỗi.”

Dường như Tràm Lam nghe thấy tiếng cười khế của Phong Thiên Tuyền, cô rù nấp xuống, cố nhịn xúc động muốn chặn miệng Cao Vĩ lại.

Buổi tiệc kết thúc, Cao Vĩ nói muốn đưa cô về nhà, Tràm Lam khéo léo từ chối. Cô tùy tiện lấy cớ, nói vừa gặp được người quen, đợi một lúc về cùng nhau, Cao Vĩ không nghi ngờ nên về trước.

Tới khi mọi người về gần hết, Tràm Lam mới ra khỏi nhà hàng.

Phía bên kia đường, Phong Thiên Tuyền dựa vào cửa xe hút thuốc.

Đèn đường làm bóng hắn kéo rất dài, khói thuốc lượn lờ, ngũ quan của hắn lẫn trong làn khói cũng trở nên mơ hồ hiền lành.

Tràm Lam đến gần hắn, Phong Thiên Tuyền ngẩng đầu nhìn cô một cái, vút điếu thuốc còn một nửa xuống đất, giẫm tàn, sau đó vươn tay về phía cô.

Cô dừng lại một lúc, bàn tay nắm chặt lại buông ra, chậm rãi đưa về phía hắn.

Lúc sắp chạm đến, dường như nghe thấy tiếng động cơ ầm ầm.

Một giây sau, không biết người nào hô to: “Cẩn thận!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 42

Edit: Mộc

Bởi vì sự việc quá bất ngờ, Trạm Lam hoàn toàn không có phản ứng, ngơ ngẩn đứng tại chỗ.

Đột nhiên, cánh tay đau đớn, một lực rất mạnh kéo cô vào lòng.

Mũi Trạm Lam va vào lồng ngực cứng rắn như đá, đầu cũng choáng váng, chỉ cảm thấy một cơn gió mạnh thoáng qua lưng mình rồi biến mất.

“Anh ba!”

Nghe thấy giọng nói lo lắng của Thịnh Khải, Trạm Lam mới ngẩng đầu lên từ trong lòng Phong Thiên Tuyền.

Hắn vẫn thông dong bình tĩnh, chỉ nhìn về phía chiếc xe kia biến mất, cặp mắt đen lóe lên ánh sáng nguy hiểm khó lường, cảm hắn nghiêng lại, nắm tay nàng rất chặt, Trạm Lam đau đến nhủu mày.

Lúc này, ngoại trừ Thịnh Khải, các vệ sĩ khác cũng vây xung quanh: “Phong tiên sinh!”

Cô nhận ra tư thế hiện giờ của mình và Phong Thiên Tuyền quá ái muội, muốn đẩy tay hắn ra, Phong Thiên Tuyền lại chau mày, Trạm Lam giật mình, lòng bàn tay cô ướt đầm.

Thịnh Khải cũng nhìn thấy lòng tay đầy máu của cô, vẻ mặt tức giận: “Khốn kiếp! Em đi thật bọn chúng!”

Người đàn ông xa lạ lúc này cũng đi tới, kéo Thịnh Khải đang định chạy đi: “Đừng gây chuyện vội, đưa anh Ba đi viện trước đã.”

Thịnh Khải cắn răng nhẫn nhịn, hiếm khi nào lại chịu nghe lời khuyên bảo như thế.

Phong Thiên Tuyền lại vô cùng bình tĩnh nói: “Không cần đâu, gọi bác sĩ Từ đến Tri Cảnh Viên là được.”

Thịnh Khải không đồng ý: “Anh ba, Tri Cảnh Viên cách đây rất xa, anh còn chảy máu...”

Phong Thiên Tuyền không kiên nhẫn xua tay: “Đừng nói nhảm, lên xe đi.”

Nói xong, hắn xoay người, vệ sĩ lập tức mở cửa xe, Phong Thiên Tuyền ngồi xuống.

Trạm Lam cũng đi lên theo, chợt nghe Thịnh Khải nhỏ giọng mắng: “Họa thủy!”

Bước chân cô ngừng lại một chút, cũng không quay người lại, khom lưng ngồi vào bên cạnh Phong Thiên Tuyền.

...

Trên đường đi, trong xe rất yên lặng.

Nửa đường, vệ sĩ ngồi bên cạnh tài xế nhận được một cuộc điện thoại, sau đó nói với Phong Thiên Tuyền ngồi đằng sau: “Phong tiên sinh, bác sĩ Từ đã chờ ở Tri Cảnh Viên rồi.”

Một lúc sau, Phong Thiên Tuyền khàn khàn đáp lại: “Ừ.”

Trạm Lam trầm mặc nhìn bóng Phong Thiên Tuyền trên cửa sổ xe, hắn tựa người vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, dáng vẻ tự nhiên, hoàn toàn không giống như bị thương.

Không biết có phải nhận ra cô đang quan sát hay không, hắn vẫn nhắm mắt nhưng lại mở miệng ra lệnh: “Qua đây.”

Trạm Lam quay đầu lại, nhìn hắn một cái, ngoan ngoãn dịch đến bên cạnh hắn nhưng vẫn cách một khoảng. Dường như Phong Thiên Tuyền rất không hài lòng, mở mắt ra, vươn tay kéo cô lại bị cô tránh được.

Trong mắt hắn không vui, Trạm Lam nhắc nhở hắn: “Anh bị thương, đừng lộn xộn.”

Hắn lạnh lùng nói: “Vật nhỏ không có lương tâm.”

Trạm Lam nhìn gương mặt tái nhợt không chút máu của hắn, thở nhẹ một tiếng, chậm rãi tới gần.

Vừa đến bên cạnh hắn, hắn liền giơ tay không bị thương kéo cô vào trong lòng.

Cô ngoan ngoãn dựa vào trong ngực hắn, bên tai vang lên tiếng tim đập nhịp nhàng.

Vì sợ hắn mất máu quá nhiều, ảnh hưởng không tốt, tài xế lái xe rất nhanh, thỉnh thoảng đến đoạn đường không bằng phẳng, xe sẽ xóc nảy một chút, cô chợt nhận ra thân thể Phong Thiên Tuyền cũng căng thẳng.

“Đau không?” Cô không nhịn được hỏi.

“Cái gì?”

“Vết thương. Có đau hay không?”

“Không đau.” Giọng nói của hắn vẫn như bình thường.

Trạm Lam không nói nữa, hai tay chủ động quần lên thắt lưng hắn, mặt dán vào lồng ngực hắn, cọ vài cái.

Thân thể Phong Thiên Tuyền cứng đờ, một lúc sau, kéo cánh tay kia của cô, chậm rãi nắm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Edit: Mộc

Nhận được mệnh lệnh, Ngô Nghị đã đưa bác sĩ Từ đến Tri Cảnh Viên từ lâu.

Trong biệt thự, một đám người mặc đồ đen sắc mặt không tốt. Thịnh Khải sợ quấy rầy đến Phong Thiên Tuyền, vì thế để bọn họ chờ ở phòng khách.

Phong Thiên Tuyền cởi áo vest, chỉ mặc sơ mi đen ngồi dựa trên giường, đáng vẻ bình thản, ngoại trừ sắc mặt hơi tái. Bác sĩ Từ đeo găng tay, không vội kiểm tra vết thương ngay, hỏi: “Sao lại bị thương?”

Thịnh Khải mắng một câu ‘Mẹ nó’, nói: “Là một tên khốn lao xe tới, anh Ba dùng tay đỡ người, xe đi sát qua đằng sau.”

Nói xong, không quên trừng mắt với ‘đầu sỏ gây nên’ là Trạm Lam.

Bác sĩ Từ nói: “Máu chảy rất nhiều, có điều cũng ngừng rồi, di Tô, di đi mang một chậu nước sạch tới. Tôi sẽ tiêm thuốc tê, nếu không lúc nữa vết thương sẽ rất đau.”

“Vâng, tôi đi ngay đây.”

“Không cần dùng thuốc.” Phong Thiên Tuyền đột nhiên mở miệng.

“Nhưng mà...” Bác sĩ Từ còn định nói gì.

Phong Thiên Tuyền cười xùy một tiếng: “Đầu phải phụ nữ, chút thương tích ấy tôi còn chịu được. Còn nữa, Thịnh Khải, bảo người ở dưới tầng rút về đi, không cần kinh động nhiều thế.”

Thịnh Khải gật đầu.

Di Tô cầm kéo lên, bác sĩ Từ cắt bỏ tay áo của Phong Thiên Tuyền, đương sự không phản ứng nhiều lắm, những người trong phòng lại hít khí lạnh.

“Không sao, chỉ bị thương ngoài da, có điều máu chảy hơi nhiều, nhìn có vẻ đáng sợ, thật ra chỉ cần nghỉ vài ngày là được.” Kiểm tra xong, bác sĩ Từ kết luận.

Bác sĩ Từ lau máu trên vết thương của Phong Thiên Tuyền, trong không khí tràn ngập mùi tanh. Trạm Lam đứng trong góc, nhìn từ xa, sắc mặt càng lúc càng nhợt nhạt.

Phong Thiên Tuyền chợt nhìn về phía cô, khẽ cau mày: “Trạm Lam, đi lấy một ly rượu cho tôi.”

“Lúc này còn uống rượu gì chứ...” Bác sĩ Từ không đồng ý, ngẩng đầu, nhìn theo tầm mắt Phong Thiên Tuyền về phía Trạm Lam, nhận ra sắc mặt cô rất tệ, bác sĩ Từ liền hiểu Phong Thiên Tuyền chỉ muốn cô ra ngoài mà thôi nên không nói gì nữa.

Trạm Lam thất thần gật đầu, quay người đi ra phòng ngủ.

Thịnh Khải giải quyết công việc xong, vừa quay lại thì gặp Trâm Lam ở hành lang. Đẩy cửa lớn phòng ngủ, bác sĩ Từ đang băng bó cho Phong Thiên Tuyền, hần nói: “Sao sắc mặt cô ta như quý thể, người khác không biết còn tưởng cô ta mới bị thương đây.”

Trì Hạo đứng bên cửa sổ cười nhẹ một tiếng: “Thịnh Khải!”

Phong Thiên Tuyền liếc xéo hần một cái, Thịnh Khải liền ngậm miệng.

Trì Hạo hỏi: “Điều tra ra sao?”

“Còn điều tra cái gì, ngoại trừ tên khốn Tạ Minh Lăng kia thì còn có thể là ai chứ.” Cứ nhắc tới là trong mắt Thịnh Khải tràn đầy lửa giận.

Bác sĩ Từ xử lý vết thương xong, dặn thêm mấy câu, không được đụng vào nước hay dùng nhiều sức, sau đó thì đi về.

Trong phòng ngủ chỉ còn lại ba người, Phong Thiên Tuyền lấy một điều thuốc trong áo khoác vắt bên giường ra, tay còn lại bị thương nên có hơi bất tiện, Thịnh Khải thấy vậy liền lấy bật lửa ra châm thuốc giúp hần, hỏi: “Anh Ba, xử lý tên họ Tạ thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Edit: Mộc

Trì Hạo mở miệng: “Tạ Minh Lăng rất ngu ngốc, không thể gây nguy hiểm gì cho chúng ta, nhưng nếu động vào hần thì cũng phải kiêng dè cha hần.”

Thịnh Khải chẳng hề để ý nói: “Kể cả Tạ Phạm đi nữa thì cũng không dám chạm vào anh Ba, Tạ Minh Lăng vừa mới tiếp nhận công việc làm ăn của cha hần đã tự cho là mình thành lão đại, lại dám leo lên đầu anh Ba, dù chúng ta có cho hần một trận thì Tạ Phạm cũng chẳng nói được gì.”

Trì Hạo nhú mày: “Cậu đừng nên manh động, Tạ Phạm ở Đông Thành cũng có chút thế lực, bây giờ không thể làm căng quá được.”

“Manh động à? So với kẻ sợ đầu sợ đuôi như cậu cũng tốt hơn! Theo tôi, cứ mang theo vài người, giết thẳng khốn kia, tránh để họa sau này!”

Trì Hạo liếc hần một cái, đúng là tú tài gặp quan binh.

Phong Thiên Tuyền chậm rãi mở miệng: “Cứ nghe theo Trì Hạo đi, tạm để hần lại đã.”

Thịnh Khải không cam lòng: “Anh Ba!”

Phong Thiên Tuyền nhú mày: “Thế nào, cậu có ý kiến à? Đúng rồi, vừa nãy cậu gọi Giang Trâm Lam là cái gì?”

“Là họa... ừm ừm...”

Trì Hạo che miệng Thịnh Khải, cười với Phong Thiên Tuyền: « Anh Ba, anh cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, bọn em đi trước. »

Phong Thiên Tuyền liếc Thịnh Khải một cái, lạnh nhạt đáp một tiếng, lại nói: « Một lúc nữa gọi Giang Trâm Lam tới chăm sóc cho tôi. »

« Vâng, anh Ba. » Trì Hạo đáp.

Vừa ra khỏi phòng ngủ, Thịnh Khải vội vã đẩy tay che miệng mình ra, hít vài hơi: « Cậu bị điên à, sao lại che miệng tôi ? »

Trì Hạo tròn mắt: “Nếu cậu muốn chết sớm thì nói trước một tiếng, tôi sẽ tránh xa cậu, tránh để lúc anh Ba cho cậu một trận làm cả người tôi bị dính máu theo.”

“Trì Hạo, tổ sư cậu! Cậu coi thường tôi!” Thịnh Khải tức giận nói.

Trì Hạo lạnh nhạt: “Tôi nói sai à, cậu đánh thắng được anh Ba không?”

Kiều ngạo của Thịnh Khải liền bị dập tắt, ai không biết trong số mấy anh em họ, võ thuật của anh Ba là tốt nhất chứ?

“Ý của tôi là, anh Ba sẽ không vì một người phụ nữ mà trở mặt với anh em.”

Trì Hạo lườm hần một cái: “Nhưng cậu cũng không thể nhõ râu cộp được. Hiện giờ cô Giang đã là người phụ nữ của anh Ba, cậu cứ gọi họa thủy họa

thủy thì còn ra sao nữa.”

Thịnh Khải nhếch môi, nhưng cũng không phản bác.

...

Trạm Lam vừa tắm rửa xong, tóc còn chưa kịp lau đã nghe tiếng gõ cửa, liền ra mở cửa.

Ngoài cửa là người đàn ông trẻ tuổi từng gặp cô vài lần, hắn cũng mặc áo vest, có điều sau một đêm căng thẳng có hơi lộn xộn, dáng người cao gầy, có vẻ như một doanh nhân ưu tú.

Hắn cười nói: “Cô Giang, tôi là cấp dưới của anh Ba, Trì Hạo. Thật ngại quá, muộn rồi còn đến làm phiền cô, nhưng tay của anh Ba đang không tiện, cần cô chăm sóc...”

Hắn còn chưa nói xong, Trạm Lam đã gạt đầu: “Tôi biết, tôi sẽ qua đó ngay.”

“Vậy xin nhờ cô Giang.”

Cô nhìn Trì Hạo đi về phía Thịnh Khải đang hút thuốc ở cầu thang, Thịnh Khải cũng nhìn lại cô, vừa chạm vào mắt nhau, hắn hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng quay đi, đi với Trì Hạo xuống lầu. Mặc dù Trì Hạo luôn biểu hiện nho nhã lịch sự, nhưng Trạm Lam cũng hiểu rõ người này không thích cô.

Về phần tại sao thì cô không biết, cũng không muốn biết, dù sao thì cô cũng không cần tất cả mọi người thích mình, tốt nhất ngay cả Phong Thiên Tuyền cũng mất hứng thú với cô là tốt nhất.

Nghĩ đến người đàn ông kia, Trạm Lam nhũn mảy, thở dài một tiếng, đi đến phòng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Edit: Mộc

Trạm Lam vừa vào phòng ngủ của Phong Thiên Tuyền đã nghe thấy tiếng động trong phòng tắm, cô đẩy cửa ra, nhìn thấy người đàn ông chỉ mặc quần tây, thân trên để trần, áo sơ mi màu đen dính máu bị ném vào thùng rác bên cạnh bồn rửa tay.

Mặc dù không phải là lần đầu tiên nhìn thấy thân thể Phong Thiên Tuyền nhưng cô vẫn đỏ mặt. Có lẽ là do nghề nghiệp của hắn nên thân thể Phong Thiên Tuyền rất rắn chắc, làn da và cơ bắp đều có vẻ khỏe khoắn, đường cong trên vai rất đẹp, khiến đàn ông cũng phải ghen tị, còn phụ nữ thì sẽ hâm mộ vô cùng. Nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy có vài vết sẹo đã mờ nhưng lại không ảnh hưởng đến vẻ đẹp chút nào, thậm chí còn tỏa ra phong thái của người đàn ông cuồng dã mạnh mẽ.

Trạm Lam ép mình không nhìn hắn nữa, thấy hắn cúi người kiểm tra nhiệt độ nước trong bồn, hỏi: “Anh muốn làm gì?”

“Lấy nước thì ngoại trừ tắm còn có thể làm gì?” Phong Thiên Tuyền quay đầu lại liếc cô một cái, ánh mắt dường như đang chế nhạo rằng cô vừa hỏi một vấn đề vớ vẩn.

Trạm Lam không hề suy nghĩ, tiến lên một bước kéo hắn ra xa bồn tắm, Phong Thiên Tuyền không ngờ cô sẽ làm vậy, vì thế cũng bị cô kéo ra thật.

Trạm Lam khóa vòi nước, nói: “Bác sĩ Từ đã dặn rằng miệng vết thương của anh không thể thấm nước được.”

Phong Thiên Tuyền nhũn mảy: “Trên người toàn là mồ hôi, tôi không ngủ được.”

Cô thở dài một tiếng, quay đầu hỏi: “Nhịn một đêm không được sao?”

“Không được.” Hắn nói như đinh đóng cột.

Trong mắt hắn không chấp nhận phản bác, Trạm Lam suy nghĩ, nói: “Vậy anh chờ một chút, tôi chuẩn bị nước cho anh, anh tắm qua một chút thôi, nếu không máu sẽ tuần hoàn quá nhanh làm vỡ miệng vết thương.”

Không đợi cô nói xong, Phong Thiên Tuyền đã mất kiên nhẫn gạt đầu: “Biết rồi, bà cô già.”

Cô liếc hắn một cái, đúng là làm người tốt mà không được báo đáp.

Rất nhanh sau đó Trạm Lam đã chuẩn bị nước ấm xong, vừa xoay người lại liền thấy Phong Thiên Tuyền cúi nôt vật che chắn cuối cùng trên người hắn, cô hoảng hốt kêu lên một tiếng, vội vàng nhắm mắt lại, bên tai truyền đến tiếng cười trầm thấp mạnh mẽ của hắn, sau đó là tiếng nước.

Cô đợi một lúc, không nghe thấy tiếng động gì nữa, chắc hắn đã không cần cô ở đây, định nói một tiếng rồi ra ngoài trước, bỗng nhiên có một cái khăn mặt ném lên đầu cô.

“Qua đây giúp.” Hắn ra lệnh.

Cô cố nén xúc động muốn ném cái khăn trở lại, tự nhủ trong lòng rằng hắn bị thương là vì cô thì mới dễ chịu hơn một chút. Đi tới bên cạnh bồn tắm, cô cố không lóa mắt, Phong Thiên Tuyền rất xa xỉ, bồn tắm của hắn đẹp không kém gì ở những spa, cho nên cô nhúng khăn mặt vào nước cũng sẽ không chạm vào chỗ bí ẩn nào của hắn.

Mỗi động tác của cô đều bị Phong Thiên Tuyền nhìn hết, hắn còn hơi lo lắng liệu một giây sau cô có bốc cháy không.

Hắn cười khê, nâng cằm cô lên: “Xấu hổ sao?”

Thấy vẻ mặt treu tức của hắn, Trạm Lam nhú mày, không kiên nhẫn gì mà đẩy tay hắn ra, mà Phong Thiên Tuyền cũng không tức giận.

Không thèm để ý đến hắn, chỉ muốn nhanh chóng tắm rửa cho hắn để được giải thoát.

Ánh mắt cô vô tình đảo qua cánh tay trên thành bồn của hắn, băng vải trắng thấm ra một vết màu đỏ tươi, vừa nhìn đã giật mình.

Mà cô lại nhìn chằm chằm vết đỏ đó, không chuyển ánh mắt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Edit: Mộc

Phong Thiên Tuyền bỗng nhiên xoay mặt cô lại: “Đang suy nghĩ gì?”

Trạm Lam lấy lại tinh thần, chậm rãi nhìn mặt hắn, một lát sau mới nói: “Nếu không phải là tôi, anh sẽ không bị thương.” Có lẽ lúc này cô cũng không ở đây mà nằm trong bệnh viện.

Phong Thiên Tuyền buông cô ra: “Nếu tính toán như thế thì chẳng phải em mới là người vô tội sao? Những người đó là vì tôi mà đến, không liên quan đến em.”

Cô sùng sốt một chút, sau đó mới hiểu rõ ý hắn, ngược mắt lên nhìn hắn, trong mắt xuất hiện ý cười.

Người đàn ông này thật là...

Phong Thiên Tuyền bỗng nhiên cười: “Con mèo hoang nhỏ hóa ra cũng có lúc thu móng vuốt về, cái kiểu diễn xuất xuân thương thu buồn của Lâm muội muội chẳng giống em chút nào.”

Cô trừng hắn, quả nhiên vẫn không thể tử tế với hắn được.

Ném khăn mặt vào trong nước: “Bảo ca, tự mình rửa đi.”

Nói xong, cô đứng lên, lúc này tay bỗng nhiên bị nắm lại, Trạm Lam hét lên một tiếng, bắt ngờ bị hắn kéo vào trong nước.

Mặc dù bồn tắm không sâu nhưng lại rất trơn, Trạm Lam bị ngã một lúc lâu mới dậy được, lập tức giận dữ với hắn: “Phong Thiên Tuyền! Anh khiến tôi uống phải nước tắm của anh rồi... Ừm.”

Còn chưa nói xong liền bị hắn ấn vào trong nước. Chỉ là lần này có khác, môi hắn cũng dán lên theo.

Trạm Lam muốn phản kháng nhưng tay vừa chạm tới cánh tay hắn, chợt nhớ ra hắn bị thương liền không dám nhúc nhích nữa. Phong Thiên Tuyền được một tác lại muốn tiến một thước, cạy mở hàm răng cô, giống như muốn hút hết tất cả không khí trong phổi cô, Trạm Lam vịn hai vai hắn giống như bám vào tấm gỗ cứu mạng nhưng cũng không quên tránh chỗ bị thương.

Chờ khi chấm dứt, cô cực kỳ chật vật, áo ngủ ướt sũng, tóc cũng ướt sũng dính lên người, không ngừng nhỏ nước. Trái lại, đầu sỏ gây nên hết sức nhàn nhã thoải mái, còn cả dáng vẻ ‘phù dung xuất thủy’.

Trạm Lam về phòng mình thay áo xong mới trở lại, Phong Thiên Tuyền đã lau khô người, đổi một chiếc quần sạch, ngồi bên giường hút thuốc, nhìn thấy cô trong mắt vẫn mang ý cười xấu xa.

Cô lờm hẩn một cái, cầm hộp thuốc đến, tháo băng vải đã dính nước của hẩn.

Cẩn thận thay băng cho hẩn, không thể tránh được nhìn vết thương, hai tay Trạm Lam khẽ run lên.

Phong Thiên Tuyền nhìn cô, phát hiện ra một việc: “Thế nào? Nhìn thấy máu là choáng phải không?”

Trạm Lam cup mũi, nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng.

Phong Thiên Tuyền phun ra một ngụm khói trắng cuối cùng, dụi đầu thuốc lá vào gạt tàn ở đầu giường cho tắt hẩn, nói: “Người phụ nữ của tôi mà lại thấy máu liền choáng sao được? Hôm nào bảo Trịnh Khải nghĩ cách giúp em chữa chứng bệnh này đi.”

“Tôi không phải y tá, cũng không phải bác sĩ, đâu đến mức ngày nào cũng thấy máu.”

“Vậy cũng phải chữa.” Hẩn lại quay về thái độ bá đạo: “Vạn nhất ngày nào đó tôi bị thương, cần đến em, em lại sợ sệt thế này thì làm sao?”

Trạm Lam nhúm mày: “Mau nhỏ đi!”

“Cái gì?” Hẩn ngăn ra.

Cô nói: “Nào có ai nguyên rủa mình bị thương chứ? Lời nói không tốt sẽ bay đi, mau nhỏ đi!”

Phong Thiên Tuyền chỉ nhìn cô, không nói gì cả, con ngươi sâu thẳm, đen không thấy đáy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Dịch: Thanh Dạ

“Có lúc, tôi thực sự không hiểu nổi em.” Giọng nói của hẩn rất nhẹ nhàng.

Trạm Lam nghe không rõ: “Hà?”

Hẩn nhún vai cười, giống như cái gì cũng không có nói, ngược lại rất vâng lời ‘ừ’ một tiếng.

Cô cũng không thềm dây dưa thêm, cúi thấp đầu chăm chú giúp hẩn băng vết thương lại. Cô rất ít khi tiếp xúc với những thứ này, bởi vì từ lúc nhỏ cô đã rất ngoan, gần như chưa từng bị thương, thêm vào đó cô rất miễn cảm với những đồ có màu đỏ tươi, cũng không có quá nhiều cơ hội phục vụ như vai trò của một y tá. Động tác của cô trúc trắc, cũng không biết có làm hẩn đau không. Nhưng cô cũng không hậu đậu đến như vậy, dù sao người đàn ông này là thịt chó, da thô thịt dày, sẽ không cảm thấy đau.

Đột nhiên, có một luồng gió mát từ dưới gấu áo thổi vào.

Hạ lông mi xuống, cô đánh vào bàn tay lớn đang thò vào trong váy ngủ, trừng hẩn: “Bị thương thành như vậy, vẫn còn không chịu ngoan ngoãn.”

Phong Thiên Tuyền chà xát bàn tay bị cô đánh, nháy mắt cười xấu xa: “Vết thương này thì nhầm nhò gì? Hơn nữa, cho dù chỉ còn một tay tôi cũng có thể làm rất nhiều chuyện, ví như, yêu em.”

Cô ngay cả cơ hội thét lên cũng không có, liền bị hẩn ném xuống chiếc giường lớn ở sau lưng, tiếp theo đó, cơ thể kim nén lửa nóng cũng theo đó dè lên. Hẩn dùng răng cắn cắn và cơ của cô, đôi môi mỏng chậm chậm di chuyển lên trên, cuối cùng dừng lại ở môi cô, xấu xa treu chọc hàm răng đang đóng chặt của cô.

Trạm Lam nói không thành lời, bởi vì chỉ cần cô mở miệng, hẩn nhất định sẽ đưa lưỡi vào. Nghĩ vậy, đành phải hung hăng cắn hẩn, nhưng không biết có phải hẩn đã nhìn thấu ý đồ của cô, ngay lúc cô vừa mở nhẹ hàm răng, còn chưa kịp khép lại, hẩn đột nhiên dùng một tay bóp chặt cằm cô, buộc cô phải mở miệng, âm thanh va chạm giữa răng lưỡi vang lên, lồng ngực của hẩn run rẩy, phát ra tiếng cười nho nhỏ, đôi mắt đầy đắc ý nhìn cô sau khi thành công.

Hẩn cuối cùng cũng chuyển hướng sang tấn công, cô mới được nghỉ ngơi, vừa ngăn cản hẩn vừa nói: “Đừng như vậy, vết thương của anh.”

Nụ hôn nóng bỏng rơi xuống vùng da thịt mẫn cảm ở phía sau tai cô, hần nói không mấy rõ ràng: “Điều quan trọng nhất lúc này không phải là vết thương của tôi.”

“Không. không được!” Cảm nhận được một bàn tay đang giữ chặt lấy eo cô, cô vội vàng nói: “Cái kia của tôi đến rồi!”

Đột nhiên, hần dừng lại. Ngẩng đầu lên, hai đôi mắt vẫn còn mang ngọn lửa đục vọng mãnh liệt, sâu thẳm như muốn hút người khác vào trong đó.

Cô nhìn thẳng hần, cắn môi: “Là thật đó, vừa phát hiện ra lúc thay quần áo.”

Phong Thiên Tuyền lại nhìn chăm cô một lúc, mới bật ra khỏi người cô, ngồi một bên, Trạ Lam thờ phào nhẹ nhõm, bật dậy khỏi giường, chỉnh sửa lại quần áo bị hần làm lộn xộn.

Xem giờ, nên uống thuốc rồi. Trạ Lam xuống giường rót một ly nước, lấy thuốc bác sĩ kê đơn đưa đến trước mặt hần: “Uống đi, thuốc kháng viêm đó.”

Hần nhin may, nhưng vẫn nuốt xuống cùng với nước. Trạ Lam nhận lấy chiếc ly không vừa xoay người, nghe hần nói: “Phụ nữ các cô lúc tới tháng cái kia cũng là máu, sao tôi không thấy cô chóng mặt hử?”

Bùm một tiếng, cô cảm thấy nhiệt độ của hai bên má tăng lên, người đàn này thực sự cái gì cũng dám nói!

Nhìn thấy cô như vậy, Phong Thiên Tuyền mới phát hiện lửa chưa được dập của bộ phận nào đó hơi giảm đi chút ít. Nhếch môi, dập tắt điều thuốc, làm lơ ánh mắt gay gắt của cô, bình tĩnh quay người lại, nằm ngay ngắn quay lưng về phía cô, không quên ra lệnh: “Tôi nay chăm sóc tôi, không cho phép đi bất cứ nơi nào.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Dịch: Thanh Dạ

Cho dù hần không nói vậy, tối nay Trạ Lam cũng quyết định phải chăm sóc hần. Bác sĩ Từ đã dặn trước, tối nay hần có thể sẽ phát sốt, hơn nữa miệng vết thương lúc này còn bị dính nước, nếu bị nhiễm trùng sẽ rất nghiêm trọng. Nhưng cơ thể người đàn ông này giống như sắt thép, đến nửa đêm nhiệt độ của cơ thể cũng không tăng cao.

Ban đêm, ngoài tiếng hô hấp nhịp nhàng của hần ra, chỉ còn lại những cơn gió thổi thoảng qua mang theo tiếng động xào xạc của rèm cửa. Một vài tia sáng từ khe hở len lỏi vào, vừa hay chiếu xuống gò má của hần, giống như ‘ánh sáng chiều rơi’ trong một cuốn tiểu thuyết nào đó từng miêu tả, trong chốc lát miêu tả người đàn ông xấu xa này trở thành trong sạch không chút tì vết.

Nhưng mà, đây cũng chỉ là vẻ bên ngoài thôi.

Ngay cả trong mơ, lông mày của Phong Thiên Tuyền vẫn không giãn ra, cả người ngập tràn cảnh giác, trước đây khi cô dùng tay sờ trán của hần để kiểm tra nhiệt độ, trong giây phút vừa đụng vào hần sẽ lập tức tỉnh dậy, nắm lấy tay cô. Mới đầu cô còn bị hoảng hốt một phen, trải qua vài lần cô cũng quen, hơn nữa có lẽ hần cũng biết người ở bên cạnh là cô, cũng không trừng mắt nữa, nhưng Trạ Lam biết, hần vẫn không thể ngủ yên.

Cô đột nhiên hiểu rõ những lời đi Tô nói với cô lúc trước, nguyên nhân vì sao Phong Thiên Tuyền trước giờ không để cho phụ nữ ở qua đêm với hần.

Tình cảnh giác của con người lúc ngủ là thấp nhất, lỡ người bên gối hần là người của kẻ thù phái đến, ngay cả khi hần cẩn thận như thế nào, cũng không nhất định có thể chống lại người có lòng muốn làm hại. Cũng không biết lúc nào sẽ cho hần một dao, hoặc cho hần một phát súng, cho dù cơ thể có cứng rắn sắt thép đến cỡ nào cũng sẽ mất mạng.

Người đàn ông đẹp đến như vậy, địa vị và thân phận nổi bật như vậy, có biết bao nhiêu người ngưỡng mộ còn ngưỡng mộ không kịp. Nhưng nào có ai biết được, người đàn ông này ngay cả một giấc ngủ ngon cũng là thứ xa xỉ.

Đây không lẽ giống như những gì người xưa đã từng nói, có được tất có mất sao?

Có khoảnh khắc này, hoặc so với khoảnh khắc này thời gian càng ngắn hơn, cô đồng tình với hần.

Buổi sáng ngày hôm sau, Ngô Nghị đón bác sĩ Từ đến khu vườn Trí Cảnh.

Thịnh Khải và Trì Hạo cũng lo lắng cho vết thương của Phong Thiên Tuyền, trời vừa sáng đã mau chóng chạy đến.

Bác sĩ Từ mở băng gạc ra, vừa nhìn thấy miệng vết thương của hần thì nhíu mày lại: “Cậu là bệnh nhân không phối hợp nhất mà tôi từng thấy qua, tôi đã căn dặn cậu hai việc, thứ nhất không được để miệng vết thương dính nước, thứ hai là không được dùng sức, cậu hay rồi, toàn bộ đều làm ngược lại hết.”

Bác sĩ Từ hẳn là người Phong Thiên Tuyền vô cùng tín nhiệm, ông nói như vậy, cũng không có ai ngăn lại, ngay cả người tôn thờ Phong Thiên Tuyền muốn chết như Thịnh Khải cũng vâng lời bác sĩ Từ.

Phong Thiên Tuyền lúc này híp mắt lại, cười như không cười nhìn Trạ Lam.

Tiếp theo đó, những người còn lại trong phòng cũng đồng thời nhìn qua đó, cứ như cô là động vật quý hiếm vậy.

Bác sĩ Từ lắc đầu, than nhẹ: “Thanh niên các anh, tràn đầy năng lượng, không biết kiềm chế chút nào.”

Nghe vậy, Trì Hạo lúng túng thở dài một tiếng, Thịnh Khải bày ra ánh mắt ‘Quả nhiên hồng nhan họa thủy’ trừng Trạ Lam, còn Phong Thiên Tuyền không nhìn được cong đôi môi mỏng lên cười trộm.

Trạ Lam ngây thơ nhất, tối hôm qua rõ ràng không hề xảy ra chuyện gì, bây giờ lại phải gánh tội lỗi đáng xấu hổ này.

Có khổ không thể nói ra, đành phải hung hăng trừng mắt nhìn người đàn ông vô cùng nhân nhả ngồi trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Beta: Thanh Dạ

Phong Thiên Tuyền sau khi bị thương vẫn ở lại Trì Cảnh viên dưỡng bệnh, di Tô vô cùng vui vẻ, mỗi ngày đều đổi các loại món ăn khác nhau cho hắn. Thịnh Khải thích nhất tay nghề của di Tô, mỗi ngày đều quần quýt lấy di Tô để đi làm món thịt viên kho tàu, Trì Hạo cũng theo đến dùng cơm, mấy ngày này, trong biệt thự thường xuyên xuất hiện bóng dáng của vài người đàn ông.

Trạ Lam sau khi tan ca trở về, liền nhìn thấy ba người đàn ông ngồi trong phòng khách. Phong Thiên Tuyền và Trì Hạo thì không tới, chủ yếu là Thịnh Khải, cô cùng hắn đều vừa nhìn đã ghét nhau, Trạ Lam dứt khoát đi thẳng vào phòng bếp.

Di Tô đang thu dọn ở trong bếp, nhìn thấy cô vừa bước vào liền mở tủ lạnh, cười nói: “Đừng uống nước đá, lạnh quá không tốt cho phụ nữ, tôi làm cho cô ly nước ép trái cây nhé.”

Trạ Lam ngượng ngùng gật đầu: “Vây làm phiền di Tô.”

Hứng thú lớn nhất của Di Tô chính là ở trong phòng bếp làm ra món này món kia, lúc này ngay cả cắt quả cam cũng vô cùng chú ý, Trạ Lam thực sự rất muốn nói cho di biết, dù sao cũng phải cho vào trong máy xay sinh tố ép thành nước, cắt đại bỏ vỏ là được rồi, nhưng nhìn Tô đi cắt vỏ trái cây cực kì vui vẻ, liền nhịn xuống không mở miệng, đành phải kiên nhẫn đứng chờ ở một bên.

Lúc này, Thịnh Khải xuất hiện ở cửa phòng bếp, đột nhiên đem một bao đồ ném tới, Trạ Lam theo bản năng đưa tay tiếp lấy, nhú mắt nhìn về phía hắn.

Stịnh Khải không đếm xỉa trong mắt cô có ngọn lửa nhỏ, không nể nang phân phó: “Đây là trà Đại Hồng Bào do bạn của tôi đặc biệt đưa tới, pha mấy chén cho tôi với anh Ba nếm thử, nhanh lên chút, đừng có đứng đó mà lè mề.”

Trạ Lam trừng mắt nhìn theo bóng lưng Thịnh Khải, di Tô lúc này đem nước trái cây đã ép xong đặt vào trong tay nàng, nói: “Thịnh tiên sinh miệng lưỡi tuy có hơi ác độc, con người thực ra không xấu, cô Giang đừng chấp nhặt với cậu ấy.”

Trạ Lam nhếch mép: “Tôi mới không thèm để ý đến anh ta.”

Di Tô cầm lấy trà Đại Hồng Bào trong tay cô: “Này để tôi pha cho, Phong tiên sinh rất chú ý những thứ này, pha không đúng cách khi ngải ấy uống lại nổi giận”.

“Vâng”. Trạ Lam nói: “Cái kia đợi lát nữa tôi bưng ra cho.”

Uống hết ly nước trái cây giải nhiệt nhanh chóng, cũng vừa đúng lúc di Tô đem trà đi pha, Trạ Lam bưng đến phòng khách, có ý ở trước mặt Phong Thiên Tuyền và Trì Hạo để mỗi người một chén. Thịnh Khải chờ đợi, lâu quá không thấy chén của hắn, liền hỏi: “Này, kẻ gây tai họa, của tôi đâu hả?”

Trạ Lam không để ý tới hắn, giống như là mình không có nghe thấy hắn gọi, Thịnh Khải trong lòng tức giận, vừa muốn phát cáu, bỗng nhiên dưới lòng bàn chân bị đập một cái.

Hắn tức giận hướng về Trì Hạo: “Cậu lại bị động kinh à, khi không đập tôi để làm chi?”

Trì Hạo nhìn về phía Phong thiên khuyến bữu mội, Thịnh Khải lúc này mới nhìn sang, Phong Thiên Tuyền nhưng mảy, cười như không cười nhìn hấn, Thịnh Khải bị nhìn như vậy cảm thấy sau lưng bắt đầu toát mồ hôi lạnh, cười hi hi nói : “Anh Ba, anh xem bạn của em còn tặng thuốc lá cho em, em ném thử thấy không tòi, anh cũng thử xem, nếu như cảm thấy ngon em lại bảo hấn mang cho anh mấy hộp qua đây”.

Stịnh Khải một mực cung kính lấy thuốc lá ra, hai tay dâng lên, Phong Thiên Tuyền liếc xéo hấn một cái, rõ ràng là lười chấp nhậ với hấn, tiếp theo đó liền cầm lấy một điếu thuốc.

Mới vừa đề điếu thuốc ngậm trong miệng, bỗng nhiên một bàn tay lấy điếu thuốc từ trong miệng Phong Thiên Tuyền ra.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Beta: Thanh Dạ

Mọi người sùng sốt trong chốc lát, ngẩng đầu lên nhìn, là Trạm Lam.

“Anh bị thương còn chưa khỏi hấn, hút thuốc không tốt cho miệng vết thương.” Cô nói xong liền đem điếu thuốc trong miệng Phong Thiên Tuyền ném vào thùng rác.

Thấy vậy, lần đầu tiên Thịnh Khải không nổi giận, ngược lại còn bày ra thái độ đang xem kịch vui. Phen này Trạm Lam chết chắc, anh Ba thích nhất là thuốc lá của hấn.

Nhưng ai dè, Phong Thiên Tuyền chỉ nói: “Miệng nhậ rất khó chịu”

Trạm Lam nói: “Tôi lấy một quả chanh cho anh ngậm được không?”

Phong Thiên Tuyền suy nghĩ một lát, gật đầu: “Đi đi, lấy cho tôi cái gì ngọt ngọt.”

Trạm Lam vào bếp lấy chanh, Thịnh Khải với Trì Hạo nhìn nhau như thề vừa gặp quý.

Sau đó Thịnh Khải yếu ớt cất giọng: “Anh Ba?”

“Gi?” Phong Thiên Tuyền miễn cưỡng liếc mắt nhìn hấn.

“Kẻ gây.....”

Còn chưa nói xong chữ ‘họa’ trong mắt Phong Thiên Tuyền nhất thời ánh lên tia nguy hiểm, Thịnh Khải vội vàng ngậm miệng lại.

Kỳ thật, hấn muốn hỏi xem kẻ gây họa rốt cuộc kia đã cho anh Ba uống thứ thuốc mê gì?

Stịnh Khải nói, gần đây ở Hồng Đình Hiên có vị đầu bếp mới có sở trường món thịt viên kho tàu là ngon nhất nên đề nghị mọi người cùng đi ném thử. Phong Thiên Tuyền bị thương cũng sắp lành nên không phản đối.

Trạm Lam vốn không muốn đi, chỉ hận mấy người họ không đi nhanh lên cho cô được yên tĩnh. Nhưng vừa nghĩ đến Thịnh Khải liền không muốn hấn được vui vẻ bên đi theo. Dĩ nhiên là Thịnh Khải giận điên lên.

Stịnh Khải gọi vài món mình thích nhất, Trì Hạo cũng vậy, Phong Thiên Tuyền dường như không đặc biệt thích món nào, chỉ cần hai chữ ‘tinh tế’ là được.

Cố ý vì hấn dọn ra một hàng ghế rất lớn, ở giữa là một cái bàn tròn thật to. Phong Thiên Tuyền ngồi xuống trước, bên trái là Thịnh Khải cùng Trì Hạo, Trạm Lam ngồi bên phải.

Các món ăn được bung lên, Thịnh Khải mặc kệ mọi người liền ngay lập tức tấn công món thịt viên kho tàu, nhưng mà vừa mới ăn một miếng liền nhúu mảy lại, phun hết đồ ăn ra đất.

Trì Hạo đánh hấn một cái: “Văn minh một chút đi, khiếp quá!”

Stịnh Khải uống nhanh mấy ngụm nước rồi nói: “Cậu thôi tha, cũng đã cùng ăn cùng ngủ với tôi nhiều năm như vậy, còn chê tôi buồn nôn?”

Lời này rất nhiều nghĩa, nhưng mọi người đều hiểu được, Trì Hạo nghe xong thì hai bên tai đều đỏ lên, chỉ có Thịnh Khải vẫn đang hăng say mắg chửi

đầu bếp.

Trạm Lam nhìn cười, ăn thêm vài miếng, quả là ngon thật. Quay đầu nhìn Phong Thiên Tuyền, hắn vẫn ngồi ngay ngắn không thèm để ý đến Thịnh Khải vẫn đang phàn nàn bên cạnh, chỉ cau mày nhìn chăm chăm, điệu bộ rất nghiêm túc nhìn thứ gì đó ở trước mắt.

Trạm lam tò mò nhìn theo tầm mắt hắn, là một viên thịt tròn tròn lăn xuống.

Hắn bị thương tay trái, nếu là người khác thì cũng không bị ảnh hưởng gì, chẳng qua là Phong Thiên Tuyền thuận tay trái nên mấy ngày nay ăn cơm đều phải dùng tay phải. Tuy là vẫn linh hoạt nhưng khi cần gấp một thứ gì đó thì rất tốn sức.

Trạm Lam do dự một chút liền cầm đôi đũa sạch bên cạnh gấp một viên thịt kho tàu bỏ vào trong bát của Phong Thiên Tuyền

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Edit: Mộc

Rõ ràng Phong Thiên Tuyền sững sốt một chút, ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt đang cười của Trạm Lam.

Cô nhẹ giọng hỏi : « Nếu không thì bảo nhân viên phục vụ lấy cái đĩa đến, như vậy anh sẽ tiện dùng hơn. »

Hắn lắc đầu, có vẻ rất chán ghét nhũn mỳ : « Không phải tàn phế, dùng đĩa làm gì. »

Nói xong, hắn lại cúi đầu, tập trung dùng tay phải không thuận gấp lấy viên thịt trong bát.

Trạm Lam bất đắc dĩ lắc đầu, người đàn ông này thật cố chấp, từ những chuyện nhỏ nhặt này là có thể nhận ra, chỉ cần hắn quyết định việc gì thì nhất định phải làm thật hoàn mỹ, hơn nữa còn không cho người khác nhúng tay vào.

Thịnh Khải từ bỏ món hắn thích nhất, nhắm vào món khác, ăn nhiệt tình, Trì Hạo vẫn giữ dáng vẻ nho nhã lễ độ, ăn cơm cũng vô cùng lịch sự, thấy ánh mắt Trạm Lam nhìn mình, hắn sẽ gật đầu mỉm cười với cô.

Mọi người đang ăn vui vẻ, bỗng nhiên cửa phòng bị người ta mở ra, tiếng động rất lớn.

Trạm Lam cũng nghe được, quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang ở cửa, đi theo sau còn có hai vệ sĩ.

« À, đều ở đây ăn cơm sao cả ! » Người đàn ông kia không cao lắm, nụ cười cũng có vẻ lưu manh, trên cổ còn đeo một sợi dây chuyền vàng, nhìn khá thô tục chói mắt.

Thịnh Khải nheo mắt lại, cười lạnh nhìn người tới : « Ồ, tôi cứ tưởng là ai, cửa nhà người ta mà đá đến sắp hỏng. Tôi nghĩ mãi cũng không biết mình có quen ai không có mắt như thế không, thì ra là Tiểu Tạ. »

Trì hạo phụ họa cười hai tiếng.

Mặc dù Trạm Lam chưa từng gặp người này, nhưng nghe giọng điệu của Thịnh Khải cũng biết quan hệ với nhau không tốt. Khi người kia xông vào, Thịnh Khải và Trì Hạo đều buông đũa xuống, mặc dù không đứng lên nhưng bầu không khí trong phòng lập tức trở nên căng thẳng.

« Anh Thịnh nói thế là châm chọc tôi sao, tôi hiểu như vậy đây. » Gã họ Tạ cười hai tiếng, không có ý tốt nhìn về phía Phong Thiên Tuyền : « Anh ba Phong hôm nay hăng hái thật, hay là tôi giới thiệu cho anh vài món ngon nhé ? Ở đây có món thịt bò hầm là hạng nhất đấy, anh ba Phong ăn không ? À, không được, xem đầu óc tôi này, anh ba bị thương ở tay, thịt bò và dê không được ăn. »

Trạm Lam nhìn Tạ Minh Lăng, lại quay đầu nhìn Phong Thiên Tuyền.

Phong Thiên Tuyền vẫn ngồi im lặng chiến đấu với viên thịt, cũng không ngẩng đầu lên, coi như không nghe thấy Tạ Minh Lăng nói gì.

Sắc mặt Tạ Minh Lăng thì có vẻ đã không nhìn được, âm trầm, vừa cười vừa nói : « Nghe nói anh ba bị người ta đâm phải, tôi còn chưa tin, ai to gan mà lại dám động thủ với anh ba chứ ? Có điều thấy băng trên tay anh ba... ha ha, anh ba, thế nào rồi, có đau không ? »

Thịnh Khải vỗ bàn, tức giận nói : « Ông nội mày ! »

Trì Hạo bên cạnh phản ứng rất nhanh, vội vàng kéo Thịnh Khải lại.

Tạ Minh Lăng neho mắt, có vẻ cười cợt : « Ấy, anh Thịnh động cái là tức giận gì đấy ? »

Lúc này Phong Thiên Tuyền mới ngẩng đầu, liếc nhìn Thịnh Khải, lại đưa mắt về phía Tạ Minh Lăng, tùy tiện cười : « Không đau. Chỉ ít cũng không đâm vào người của tôi. »

Tạ Minh Lăng cười gương, âm tình bất định : « Cũng phải, gã tài xế kia bị chặt tay, bây giờ còn nằm trong bệnh viện. Anh ba đúng là làm rất sạch sẽ gọn gàng, ngay cả cảnh sát cũng không tìm ra chứng cứ gì. »

Phong Thiên Tuyền chỉ mỉm cười ưu nhã, không nói gì.

Tạ Minh Lăng cô ý muốn Phong Thiên Tuyền trả lời, chỉ tiếc rằng Phong Thiên Tuyền khôn khéo như thế hần sao có thể so được.

Lúc này, Trạ Lam bỗng nhiên đặt đĩa xuống, đứng dậy đi tới chỗ Phong Thiên Tuyền. Dưới cái nhìn soi mói của mọi người, ngồi lên đùi Phong Thiên Tuyền.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Edit: Mộc

Trạ Lam ôm cổ Phong Thiên Tuyền, dùng giọng điệu nũng nịu gắt lên : « Người ta hôm nay mãi mới có hứng ăn, đột nhiên có con chó điên chạy tới sủa bậy, mất cả hứng. »

Phong Thiên Tuyền nhướn mày, lúc đầu trong mắt đầy hứng thú, nghe thấy lời cô thì ý cười bên môi càng rõ, nhéo chóp mũi cô : « Vậy là lỗi của tôi rồi. Nói đi, em muốn thế nào ? »

« Đuổi hần đi, để tai em yên tĩnh. » Ngón tay mảnh khảnh của Trạ Lam đùa bỡn trước ngực Phong Thiên Tuyền, thân phận cô là tình nhân của hần, như vậy sẽ sẫm vai này thật tốt. Mà đúng là Tạ Minh Lăng ảnh hưởng đến bữa ăn của cô, nếu tiếp tục gây chuyện như vậy, không nói đến Phong Thiên Tuyền, chỉ riêng tính tình nóng nảy của Thịnh Khải thì khi nổi điên lên, cô đừng mơ có thể ăn xong một bữa yên lành.

Đột nhiên có hơi hổi hần đi ăn cơm cùng bọn họ, đúng là tự hành xác.

Phong Thiên Tuyền cầm bàn tay đang quấy phá trước ngực của cô, ngược mắt nói với Tạ Minh Lăng : « Tạ tiên sinh chắc cũng nghe thấy rồi, người phụ nữ của tôi thích yên tĩnh, không có chuyện gì thì mới đi đi. »

« Các người... » Thấy bọn họ kẻ xướng người họa, Tạ Minh Lăng nhin một bụng tức lại không thể phát tác.

Thịnh Khải nghe thấy Phong Thiên Tuyền nói vậy, cười hi hi : « Mời đi cho, Tiểu Tạ tiên sinh. »

Cuối cùng Tạ Minh Lăng trừng mắt với Trạ Lam, hừ lạnh một tiếng liền đi.

Thịnh Khải ‘tiền bước’ Tạ Minh Lăng, không giữ vẻ tươi cười nữa, hằm hừ nói : « Thăng khôn kia ăn tim hổ gan báo à, dám chạy tới đây ra oai ! Không thịt nó, tôi không nuốt trôi cục tức này ! »

Tri Hạo không để ý tới hần, mà do dự một chút, nói thẳng với Phong Thiên Tuyền : « Anh ba, Tạ Minh Lăng là một kẻ nhỏ mọn. Chúng ta ở ngoài sáng, hần ở trong tối... »

Không đợi hần nói xong, Phong Thiên Tuyền đã hiểu rõ ý hần, gật đầu nói : « Ăn xong chúng ta sẽ về. »

Tạ Minh Lăng đi rồi, chẳng cần phải diễn gì nữa, Trạ Lam đứng lên, nhưng đứng chưa vững thì bên hông đã bị giữ lại, Phong Thiên Tuyền kéo cô vào trong lòng.

Hần tà tà nhìn cô, môi mỏng gần trong gang tấc cười xấu xa : « Hôm nay diễn còn tốt hơn em Lâm, tôi thích. »

Trạ Lam trừng hần một cái, trong lòng lại hoảng sợ.

Hần nói như vậy là vô tình hay có thâm ý nào khác ? Hần đã phát hiện những gì ?

...

Dạo này Cao Vi thường xuyên đi công tác, Trạ Lam ở Tín Uy vốn rất nhàn, gần đây càng chán đến phát sợ.

Hôm nay tan làm sớm, Phong Thiên Tuyền và Thịnh Khải đi có việc còn chưa về, Trạ Lam không biết làm gì liền đi dạo siêu thị để giết thời gian với di Tô.

Đây là lần đầu Trạ Lam đi mua đồ với di Tô, mới biết hóa ra di Tô cũng là người hay nói chuyện, món ăn từ nam tới bắc đều nói đến, cái trắng ăn rất tốt, thịt gì sẽ tươi ngon, cô nghe đến văng cả đầu. Người tính tiền rất đông, di Tô sợ Trạ Lam đứng lâu sẽ mệt nên bảo cô chờ ở cửa lớn.

Điều hòa siêu thị làm cô không thoải mái, Trạ Lam liền đi ra ngoài, vừa đứng lại bỗng nhiên vang lên tiếng gọi lỗ mãng : « Ô, thật là khéo quá, đây không phải là cô Giang được Phong tiên sinh yêu thương sao ? »

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Trạ Lam quay đầu lại, là Tạ Minh Lăng.

Cô nhú mảy, không nói gì lùi lại một bước nhưng Tạ Minh Lăng đã chú ý tới : « Ấy, hôm trước không phải cô Giang rất thẳng thắn nói tôi là chó dữ sao, bây giờ sợ cái gì chứ ? »

Trạ Lam nhìn thẳng vào mắt hắn, cười khẽ : « Sợ sao ? Chỉ cần tôi kêu một tiếng, vệ sĩ Phong Thiên Tuyền phải bên cạnh tôi sẽ xuất hiện ngay, hơn nữa ban ngày ban mặt, anh Tạ có thể ép buộc được tôi sao ? »

Tạ Minh Lăng nghe thế thì cười to : « Bảo sao Phong tiên sinh lại yêu thương cô Giang như thế, đúng là người có bản lĩnh, cô và người giúp việc đi mua đồ, chỉ dẫn theo một tài xế, làm gì có vệ sĩ nào, cô Giang cho rằng như thế có thể dọa được tôi sao ? Có điều cô Giang cũng nói đúng một chút, tôi sẽ không ép buộc cô, chuyện không có lợi thì tôi không làm »

« Đã vậy thì tôi sẽ không làm anh Tạ mất nhiều thời gian nữa. »

Trạ Lam xoay người, hai vệ sĩ bên cạnh Tạ Minh Lăng đột nhiên chắn đường cô, phía sau vang lên tiếng của Tạ Minh Lăng : « Tôi đã nói rồi, chuyện không có lợi thì tôi không làm. Hôm nay tới tìm cô Giang đương nhiên là có nguyên nhân. Thế nào, không muốn nghe sao ? »

Trạ Lam không xoay người, vẫn đứng im tại chỗ.

Tạ Minh Lăng lại nói : « Theo như tôi biết, cô Giang và Phong Thiên Tuyền ở bên nhau cũng không phải là vì thật lòng đúng không ? Lúc trước hắn dùng an toàn của em trai cô làm điều kiện trao đổi mới khiến cô Giang phải cúi đầu. Lúc ấy bên cạnh cô Giang cũng đã có một vị hôn phu giàu có đúng không ? Haiz, thật đáng tiếc, chia rẽ đôi kim đồng ngọc nữ người ta thôi không nói, nhưng còn cố đuổi tận giết tuyệt, chuyện như vậy cũng chỉ có kẻ thủ đoạn độc ác như Phong Thiên Tuyền mới có thể làm được. »

Trạ Lam quay đầu nhìn hắn : « Anh muốn nói gì ? »

Tạ Minh Lăng giả vờ giật mình : « Ấy, cô Giang còn không biết sao ? Công ty bất động sản Hạ Thanh đã tuyên bố phá sản, Hạ Liên Triết bị phát hiện thâm ô công quỹ, làm giả sổ sách, trốn thuế, chuyện lớn như thế mà Phong tam công cũng có thể giấu được cô Giang, đúng là tổn nhiều công sức. »

“Vậy thì thế nào?”

Tạ Minh Lăng nói : « Cô Giang thông minh như vậy sẽ không nghĩ ra ai ở sau sai khiến mọi việc chứ ? »

« Cứ cho là Phong Thiên Tuyền thì tôi có thể làm thế nào đây ? Anh Tạ nói cho tôi biết chắc không phải hi vọng tôi đi giết Phong Thiên Tuyền chứ ? » Trạ Lam lạnh nhạt nhếch môi : « Nếu thế thì anh Tạ đúng là đánh giá cao tôi rồi, thứ nhất là tôi không có bản lĩnh, thứ hai là không có can đảm. »

« Cô Giang thật bình tĩnh. Có điều cô yên tâm, mấy cái tình tiết giết người kia chỉ có trong phim truyền hình thôi, ý tôi là muốn cô Giang hợp tác với tôi, làm cơ sở ngầm cho tôi, chúng ta có thể hợp tác lật đổ Phong Thiên Tuyền. Như vậy cô Giang không những có thể thoát khỏi Phong Thiên Tuyền, còn có thể báo thù cho Hạ Liên Triết, sao lại không làm chứ ? »

Trạ Lam mỉm môi, không trả lời, lúc này Tạ Minh Lăng nhìn ra lối đi một cái, nói : « Cô Giang cứ suy nghĩ một chút, không cần phải trả lời ngay đâu. »

Tạ Minh Lăng và hai vệ sĩ của hắn vừa đi, di Tô đã đi từ chỗ tính tiền ra, bên người bà còn có Thịnh Khải.

« Anh ba vừa hết bận, nghe nói hai người đi dạo siêu thị liền đến đón hai người, đi thôi, anh ba còn đang chờ trong xe. » Thịnh Khải xách bóp đồ trong tay đi Tô.

Trạ Lam đi theo sau họ, Thịnh Khải cũng dừng bước, đi sát bên Trạ Lam, bỗng nhiên hắn hỏi : « Lúc này cô nói chuyện với ai ? »

Chương 54

Edit: Mộc

Trạm Lam bình tĩnh nhìn Thịnh Khải, trả lời : « Không biết, hỏi đường thôi. »

Thịnh Khải nhíu mày nhưng cũng không nói gì.

Di Tô đi lên chiếc xe họ dùng để tới siêu thị, còn Trạm Lam thì ngồi vào xe của Phong Thiên Tuyền. Trong xe thoang thoang mùi thuốc lá, là từ trên người hắn tỏa ra, rất nhạt lại có chút tươi mát. Thật kì lạ, có lúc hắn hút thuốc rất nhiều nhưng không hề có mùi hôi khó chịu, mọi người đều nói người hay hút thuốc đầu ngón tay sẽ bị vàng, nhưng mười ngón của Phong Thiên Tuyền vô cùng sạch sẽ, móng tay đẹp như ngọc trắng, ngoại trừ ngón cái và ngón trỏ bị chai chứng tỏ hắn thường dùng súng, còn lại đôi tay đều đẹp như phụ nữ.

Trạm Lam ngồi trong xe có hơi lo lắng, Phong Thiên Tuyền cũng cúi đầu cầm tài liệu, chân mày hơi nhíu lại.

Lúc này, Thịnh Khải ngồi ở ghế kế bên tài xế đột nhiên hỏi : « Anh ba, sinh nhật lần này anh định thế nào ? Các anh em khác chắc sẽ đến chúc mừng anh đấy, hay là chúng ta làm lớn một chút ? »

Trạm Lam không nhìn ra ngoài cửa sổ nữa mà quay về phía Phong Thiên Tuyền, kinh ngạc hỏi : « Sắp đến sinh nhật anh sao ? »

Phong Thiên Tuyền day mi tâm, liếc cô một cái, cong môi hỏi : « Thế nào, muốn tặng gì cho tôi ? »

Trạm Lam mỉm môi : « Tôi không có tiền, thứ tôi có thể tặng cho anh chắc anh cũng chẳng hiếm lạ gì. »

« Cũng chưa chắc, còn phải xem em muốn tặng cái gì đã. » Phong Thiên Tuyền lạnh nhạt nói, ánh mắt lại quan sát cô.

Trạm Lam bị hắn nhìn đến mất tự nhiên, ánh mắt kia của hắn, không cần đoán cô cũng biết hắn đang nghĩ gì. Mặt Trạm Lam đỏ lên.

Lúc này Phong Thiên Tuyền ghé đến tai cô, hơi nóng thổi ra vuốt qua da tai, nhỏ giọng hỏi : « Bà con của em đã đi chưa ? »

« Bà con ? » Cô ngạc nhiên hỏi.

Thấy trong mắt hắn càng đầy ý cười, ánh sáng dịu dàng di động, Trạm Lam bừng tỉnh đại ngộ, mặt càng hồng hơn, lấy cùi chỏ chọc vào ngực hắn, nhỏ giọng trách mắng : « Sắc lang ! »

Rõ ràng là hành động này của cô đã lấy lòng hắn, Phong Thiên Tuyền cười khẽ, ngay cả Thịnh Khải ngồi bên cạnh tài xế cũng hiếu kỳ nhìn qua kính chiếu hậu.

« Sinh nhật anh là lúc nào ? » Cuối cùng cô vẫn không nhịn được mở miệng hỏi.

« Đại khái là mười ngày nữa. » Hắn nói xong, hỏi cô : « Thực sự định chuẩn bị lễ vật cho tôi sao ? »

Trạm Lam nhìn hắn một cái, không nói chuyện, Phong Thiên Tuyền cười, lắc đầu một cái rồi lại tập trung vào tập tài liệu.

...

Sau khi vết thương của Phong Thiên Tuyền ổn định, người bà con của cô cũng đi được vài ngày. Buổi tối hắn liền giữ cô lại phòng ngủ của hắn.

Khi tâm trạng của hắn tốt, ở phương diện này sẽ kiên trì đến đáng sợ, bước dạo đầu làm rất nghiêm túc, mỗi lần hắn còn chưa tiến vào, Trạm Lam đã bị lần qua lần lại đến mức mồ hôi chảy ròng ròng, toàn thân không còn sức lực, giống như người chết. Khi hắn thỏa mãn rồi, cô sẽ lại phải trở về phòng ngủ một mình, cũng không qua đêm cạnh hắn. Dùng nước ấm tắm rửa, những chỗ bị hắn hôn đều trở nên đau nhói, cô mới cảm giác được mình còn sống.

Giống như cô nói với hắn, cô thực sự rất nghèo, tiền lương của Tín Uy ngoại trừ dùng cho các khoản chi tiêu thông thường, còn phải tiết kiệm để chuẩn bị học phí cho kì sau của Giang Tử Hành, cô không muốn dùng tiền của Phong Thiên Tuyền, cũng không phải là muốn khác mọi người, chẳng qua một khi đã quen dựa dẫm người khác thì không bao giờ có thể độc lập được nữa.

Không có tiền mua quà tặng quý giá cho hắn, nghĩ mãi, Trạm Lam quyết định tự mình làm bánh sinh nhật cho hắn.

Chương 55

Về khoản làm bánh, Trạm Lam cũng không khéo tay lắm, may mà có dì Tô trợ giúp, cô vào thư phòng Phong Thiên Tuyền, dùng máy vi tính của hấn, tải xuống hình ảnh một cái bánh ngọt có vẻ đơn giản để làm mẫu, lại đi mua thêm nguyên liệu và công cụ, vất vả một buổi chiều mới có thể làm ra một cái bánh coi như tạm được.

Khi Trạm Lam và dì Tô ở trong bếp làm đến bước cuối cùng liền nghe thấy tiếng động từ cửa lớn biệt thự truyền vào, nghe tiếng bước chân thì có rất nhiều người tới, cô nhớ lần trước Thịnh Khải nói sẽ có nhiều người tới chúc mừng sinh nhật Phong Thiên Tuyền.

« Có thể là Phong tiên sinh đã về, nếu như tiên sinh thấy bánh ngọt cô tự tay làm cho tiên sinh, nhất định sẽ rất vui. »

Dì Tô nháy mắt với Trạm Lam, Trạm Lam cười nhẹ. Cô cũng không mong hấn tỏ ra nhiệt tình lắm, chỉ cần đừng chê cô làm bánh xấu là được, dù sao cô cũng mất nhiều công sức chuẩn bị.

Đưa bánh ngọt cho dì Tô, Trạm Lam rửa tay, đi ra phòng bếp. Phong Thiên Tuyền, Trì Hạo và Thịnh Khải đều ở trong phòng khách, còn có rất nhiều người mặc vest đen mà cô chưa từng gặp.

Không biết Phong Thiên Tuyền có chú tới cô không, tiện tay cởi áo vest vứt một bên ghế, sắc mặt Thịnh Khải và Trì Hạo cũng không tốt, hết sức nghiêm túc, khiến cho cô định hỏi đêm nay sẽ có bao nhiêu người tham gia cũng nuốt trở về.

« Anh ba, bây giờ nên làm thế nào ? » Thịnh Khải hỏi.

Miệng Phong Thiên Tuyền mím chặt một lát, lạnh lùng nói : « Cậu dẫn người đi lục soát trên kia. »

“Vâng.”

Stịnh Khải lập tức dẫn những người này lên tầng. Phong Thiên Tuyền đi tới cửa sổ sát đất, rút một điều thuốc ra ngậm trong miệng, cái bật lửa phát ra một tiếng giòn vang, hấn hơi nghiêng đầu đốt điều thuốc, ánh mắt quét qua Trạm Lam đang đứng ở cửa phòng ăn, lạnh lùng.

Rất nhanh sau đó Thịnh Khải đã đi xuống tầng.

« Anh ba, tìm thấy rồi. Thứ này đặt trong phòng ngủ của anh. » Vừa nói vừa đưa cho Phong Thiên Tuyền một vật đen thùi lùì : « Đã kiểm tra rồi, là sản phẩm mới nhất, kết hợp cả nghe lén và quay video. »

Phong Thiên Tuyền phun ra một ngụm khói trắng, không nhìn thứ trong tay Thịnh Khải, bình tĩnh nói : « Dựa vào mã số trên đây, tìm người kiểm tra xem thứ này đã qua tay ai. »

Stịnh Khải không cử động mà chỉ chậm rãi quay đầu lại nhìn Trạm Lam. Những người ở Trì Cảnh Viên đều có thể tin tưởng, hơn nữa đã đi theo Phong Thiên Tuyền nhiều năm, không thể có ai phản bội hấn.

Ngay cả Thịnh Khải đều đoán được, người có cơ hội lắp camera ở phòng ngủ của Phong Thiên Tuyền chỉ có một, không có lý gì mà Phong Thiên Tuyền lại không nghĩ ra.

Trước khi Thịnh Khải định mở miệng, Trì Hạo kéo hấn lại, nói với Phong Thiên Tuyền : « Anh ba, bọn em đi kiểm tra ngay. »

Phong Thiên Tuyền vẫn đứng ở phía trước cửa sổ, không nhúc nhích.

Trì Hạo kéo Thịnh Khải không cam lòng đi ra ngoài, Trạm Lam rất lâu không lên tiếng bỗng nhiên mở miệng : « Không cần điều tra đâu. »

Dứt lời, Trì Hạo và Thịnh Khải dừng bước, quay đầu nhìn cô.

Trong nháy mắt, bầu không khí trong phòng khách căng thẳng làm người ta không thở nổi.

Trạm Lam chỉ nhìn bóng lưng Phong Thiên Tuyền, nói rất nhẹ : « Là tôi đặt trong phòng ngủ của anh. »

Lúc này, cô chẳng quan tâm đến những người khác nữa.

Cô nhìn Phong Thiên Tuyền chậm rãi quay đầu lại nhìn mình, ánh mắt rất bình tĩnh, thậm chí không có một tia gợn sóng, con ngươi của hấn che giấu rất sâu, khiến người ta không nhìn được tình cảm bên trong.

Nhưng Trạm Lam lại nhìn ra được sự lạnh lẽo trong ánh mắt hấn, thân thể lạnh, tim càng lạnh hơn.

Nhìn thẳng hần từ xa, cô chỉ duy trì biểu hiện im lặng, người đàn ông này có khả năng chỉ dùng ánh mắt cũng có thể phá hủy một người !

Cuối cùng, giữa lúc giằng co trong im lặng, cô nghe thấy hần trầm giọng, hỏi rõ từng chữ : « Giang TrạM Lam, thật ra thì cô là ai ? »

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Cạch một tiếng, cửa phòng TrạM Lam bị khóa lại.

Cuối cùng thì Thịnh Khải cũng giống như con mèo bắt được cá, trong mắt đầy vui sướng.

« Video được truyền tới đâu ? Nói địa chỉ cho tôi. Tôi không kiên nhẫn như anh ba đâu, nhìn những người bên cạnh tôi đi, bọn họ không quen dẫn vật phụ nữ đâu, nặng nề thế nào họ đều không rõ, thông minh một chút thì nói ra đi, đỡ phải chịu khổ. »

Nghe thế, TrạM Lam lắc đầu cười khê : «Roi vào tay anh rồi, anh sẽ dễ dàng buông tha tôi sao ? »

Cô cũng khâm phục mình có thể bật cười vào lúc này.

Thịnh Khải nghe cô nói vậy cũng không giận, cười lại : « Cũng đúng thế. Có điều là ý nghĩ hồi trước thôi, anh ba đối xử với cô không giống với những phụ nữ khác, tôi còn tưởng anh ba thích cô. Thật ra nếu anh ba có người trong lòng thì tôi cũng vui thay cho anh ấy, chỉ có điều người đó là cô, nói trắng ra thì cô là người mà anh ba dùng thủ đoạn mới có được, không một lòng với chúng tôi, để cô bên cạnh chẳng khác nào quả bom hẹn giờ, ai biết sẽ phát nổ lúc nào, khiến bọn tôi chết không toàn thây chứ ? »

TrạM Lam hiểu rõ ý của hần, Phong Thiên Tuyền càng yêu chiều cô thì Thịnh Khải càng lo lắng. Chỉ là bây giờ đã không còn cần nữa, Phong Thiên Tuyền chịu giao cô cho hần cũng đã chứng tỏ cô không có địa vị gì trong lòng hần, hần rõ ràng đã biết Thịnh Khải rất ghét cô nhưng vẫn giao cô cho Thịnh Khải, có thể nói rằng hần đã chấp hành triệt để năm chữ ‘phụ nữ như đồ chơi’.

« Nói đi, cho cô một cơ hội cuối cùng, nói xem thứ đó ở đâu. Tôi cũng không rộng lượng lắm đâu, cô suy nghĩ cho kỹ đi. »

« Không cần, tôi sẽ không nói. » TrạM Lam nhẹ nhàng trả lời.

Thịnh Khải chột nhứ mày : « Đúng là có cốt khí, không biết chừng một lúc nữa cô cũng không nói được như thế nữa đâu. »

Nói xong, hần ngoắc ngón trỏ, hai tên phía sau liền tiến lên.

« Lần trước dự tiệc ở chỗ Vinh Phong, Tạ Minh Lăng cho người đâm anh ba. Anh ba không bị thương nặng gì nên bọn tôi cũng chỉ lấy cánh tay của mấy người kia thôi. Về phần cô, bọn tôi chắc chắn sẽ dịu dàng hơn một chút. » Một người đàn ông đưa dao cho Thịnh Khải, hần nói tiếp : « Ngón út thế nào, tôi cũng rất biết điều phải không ? Sẽ không ảnh hưởng đến sinh hoạt hằng ngày của cô, tương lai nếu cô kết hôn thì vẫn còn ngón tay đeo nhẫn cưới mà. »

Thịnh Khải nháy mắt ra hiệu, hai người kia lập tức đi tới cạnh TrạM Lam, một trái một phải giữ cô lại, một người kéo tay trái của cô ra, để lộ ngón tay nhỏ bé.

Toàn thân TrạM Lam lạnh run, thứ trong tay Thịnh Khải rất lớn, giống như một cái kìm, còn chưa chạm vào mà cô thậm chí có thể tưởng tượng tới loại đau đớn cắt da cắt thịt này.

Hơi thở của cô cũng trở nên dồn dập, TrạM Lam trừng hần : « Làm sao anh dám ?! Phong Thiên Tuyền sẽ không để anh làm vậy ! »

« Anh ba đã giao cô cho tôi thì cũng biết tôi sẽ làm gì. »

Chính xác, không có Phong Thiên Tuyền ngầm đồng ý, làm sao Thịnh Khải dám chạm tới một sợi tóc của cô ?

Thịnh Khải ngắm nhìn đồ vật kia, giống như đang nghịch một món đồ chơi, toàn thân TrạM Lam căng thẳng, nhìn chăm chăm, không hề chớp mắt.

Bỗng nhiên hần « A » một tiếng, cười hi hi nói với cô : « Tôi còn nhớ anh ba đã nói với tôi là cô thấy máu sẽ bị choáng đúng không ? Máu của mình cô có sợ không ? Nếu một lúc nữa máu chảy, còn chưa bị thương mà cô đã lăn ra ngất trước thì không vui cho lắm. »

Nếu hiện giờ là Trì Hạo, TrạM Lam còn có thể nắm được mấy phần rằng mình sẽ bình yên vô sự, nhưng người trước mắt lại là Thịnh Khải, Thịnh Khải luôn căm ghét cô.

Vật kim loại kia cuối cùng cũng động tới da thịt cô, cảm giác lạnh lẽo, hơi thở của cô không ổn định, thậm chí còn cảm thấy khó thở. Cô không dám nhìn, vì thế nhắm mắt lại, cắn chặt môi.

Hắn còn chưa làm gì mà cô đã ngủi thấy mùi máu tươi rồi.

« Thật sự không nói sao ? » Thịnh Khải hỏi cô một lần cuối cùng.

Cô im lặng, không nói một lời, không thêm quan tâm đến hắn.

Nếu muốn cầu xin tha thứ thì khi đối mặt với Phong Thiên Tuyền cô đã làm rồi. Huống hồ đây lại là Thịnh Khải, cho dù sợ hãi cô cũng không xin một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Nhập cuộc yêu

Edit: Mộc

Thấy cô như vậy, Thịnh Khải cười lạnh một tiếng, lắc đầu : « Đúng là ngang tàng, về điểm này thì cô rất giống anh ba. »

Nói xong, hắn thông thả bấm vật kia, giống như muốn làm cô tận hưởng tất cả đau đớn.

Đau như cắt thịt truyền từ ngón tay đến, người ta đều nói tay đứt ruột xót, nhưng cũng chỉ khi lưỡi dao cắt lên làn da, cô mới cảm thấy đau đớn không nói nên lời, còn sau đó không còn cảm thấy gì nữa.

Trạm Lam cảm giác được chất lỏng dính dính ẩm ướt chảy từ ngón tay tới mu bàn tay, là máu của cô.

Thịnh Khải thấy sắc mặt cô trắng bệch, môi bị cắn nát nhưng vẫn nhắm mắt, không nói tiếng nào.

Cô cố chấp như thế lại khiến hắn khó nghĩ.

Anh ba chỉ nói muốn dọa cô, xem cô có chịu nói ra chỗ cất video khoong, dù sao Giang Trạm Lam cũng chỉ là một phụ nữ. Có thể thấy là bọn họ đều đánh giá thấp khả năng chịu đựng của cô ta.

Tên đã lên dây, bắn hay không bắn đây ?

Đang do dự, bỗng nhiên Ngô Nghị đập cửa vào.

Thịnh Khải bị giật mình, tay run một cái, lưỡi dao liền đâm sâu thêm mấy phần, Trạm Lam đau đến nhúu chặt mày.

« Mẹ nó, anh không biết gõ cửa à, hù chết người đấy ! » Suýt nữa thì lỡ tay cắt đứt ngón út của Trạm Lam, Thịnh Khải cũng sợ toát mồ hôi lạnh, tức giận quát Ngô Nghị.

Ngô Nghị thở không ra hơi, nói : « Anh Thịnh, Phong tiên sinh gọi anh xuống tầng, xảy ra chuyện rồi ! »

Thịnh Khải biến sắc: “Đã xảy ra chuyện? !”

Lập tức không quan tâm ném thứ trong tay xuống, da thịt trên tay Trạm Lam bị hắn đứt ra như thế, vô cùng đau đớn, cô kêu lên một tiếng.

Thịnh Khải bức bối xoa tay, ra lệnh cho hai người đang giữ Trạm Lam : « Đi xem một chút, có chuyện rồi, mặc kệ ở đây. »

Bọn họ buông Trạm Lam ra, đi theo Thịnh Khải.

Ngô Nghị đi tới, liếc nhìn Trạm Lam đang tựa trên vách tường, sắc mặt trắng như giấy, cẩn thận hỏi : « Cô Giang, cô không sao chứ ? »

Mồ hôi lạnh chảy từ trên trán xuống, Trạm Lam miễn cưỡng nhếch môi, nhưng quên mất môi cũng bị cắn nát, lại thấy đau đớn.

Cô lắc đầu, thờ dốc nói : « Có thể lấy giúp tôi một cái khăn mặt không ? »

Ngô Nghị vội vàng gật đầu : « À, được, tôi đi lấy ngay ! »

Ngô Nghị vào phòng tắm lấy một cái khăn mặt ướt ra, đưa cho Trạm Lam. Dùng khăn lạnh áp lên vết thương sẽ thoải mái hơn một chút. Lúc này sắc

mặt Trạm Lam mới tốt hơn.

Ngô Nghị lo lắng nhìn Trạm Lam, Trạm Lam chợt nhớ ra hỏi : « Dưới tầng đã xảy ra chuyện gì ? »

« À ? Có tin báo rằng Tạ Minh Lăng chết rồi. » Ngô Nghị bổ sung : « Bị người ta đánh chết. »

Trạm Lam hít một hơi lạnh, ngẩn người.

Thịnh Khải dẫn người xuống tầng, nhìn thấy Trì Hạo trong phòng khách thì kinh ngạc : « Sao cậu lại ở đây ? Không phải cậu đi... »

« Lại quay về rồi. Mới nhận được tin Tạ Minh Lăng bị người ta đánh chết ở nhà, chết đã mấy ngày rồi, vừa mới bị phát hiện. » Trì Hạo giải thích.

Thịnh Khải nghe xong liền sững sốt : « Thằng khốn kia chết rồi ? Bị ai đánh chết ? »

Trì Hạo lắc đầu, vẻ mặt khó chịu : « Còn chưa rõ ràng. Có điều khắp thành phố đều lan truyền rằng do anh ba làm. Mâu thuẫn giữa chúng ta và Tạ Minh Lăng không phải mới ngày một ngày hai, hơn nữa Tạ Minh Lăng lại sai người đâm anh ba, mỗi một chuyện tích vào, xếp thành một dãy thì chúng ta bị nghi ngờ nhiều nhất. »

Chết một người không sao cả, hiện giờ mỗi ngày đều có người chết, vấn đề ở chỗ người chết là ai. Tạ Minh Lăng là con một của Tạ Phạm, Tạ gia lại độc đinh, cho dù Tạ Minh Lăng ngang ngược ở bên ngoài không ai bằng thì Tạ Phạm cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, hiện giờ Tạ Minh Lăng bị người ta đánh chết trong nhà, hơn nữa còn mấy ngày sau mới phát hiện ra xác, cái xác chắc chắn không dễ nhìn, chỉ sợ lần này Tạ Phạm sẽ gây ồn ào.

Thịnh Khải quay đầu đi, nhìn Phong Thiên Tuyền đang ngồi hút thuốc trên sofa : « Anh ba, bây giờ nên làm thế nào ? »

Phong Thiên Tuyền hít một hơi, ra lệnh đơn giản : « Trì Hạo đi thăm dò Tạ Minh Lăng bị hại vào ngày nào, trước hết phải xóa bỏ hiềm nghi của chúng ta. Còn lại là chuyện cảnh sát phải làm, người không phải tôi giết, Tạ Phạm gây chuyện thế nào cũng không thể đổ lên đầu chúng ta được. »

Trì Hạo gật đầu : « Em đi ngay đây. »

Trì Hạo đi tới cửa lớn, vừa mở cửa đã thấy vài cảnh sát đứng trước mặt.

Người đi đầu cười với Trì Hạo : « Tiểu Trì, vội vàng đi đâu thế ? »

Trì Hạo phản ứng rất nhanh, cũng cười nói : « Đây không phải là cục phó Trương sao ? Sao, hôm nay ông cũng rảnh rồi tới đây à ? »

« Được rồi được rồi, đừng đùa tôi nữa, tôi tới tìm anh ba của các cậu, Phong tiên sinh có ở đây không ? »

Trì Hạo nhìn những người đi sau Trương Bình Nhiên, xem ra họ chắc chắn rằng sẽ tìm được Phong Thiên Tuyền ở đây nên mới tới.

« Có đấy, đang chờ ông, mời vào. » Trì Hạo lùi ra sau một bước.

Thịnh Khải không khôn khéo như Trì Hạo, nhìn thấy những người đi sau Trương Bình Nhiên thì lập tức nhíu mày : « Ấy, cục phó Trương, sao đến làm khách mà lại mang nhiều trẻ con theo thế ? Định dọa người sao ? »

Trương Bình Nhiên biết rõ tính cách Thịnh Khải, liếc hần một cái, không thèm chấp.

Phong Thiên Tuyền đứng dậy, bước tới, quần áo rất chỉnh tề, không có vẻ lúng túng.

« Sao cục phó Trương lại tự mình tới đây thế ? » Hần cười hỏi, một tay vươn ra bắt tay với Trương Bình Nhiên, thái độ không kiêu căng, thậm chí có vẻ rất khiêm tốn, nhưng Trương Bình Nhiên lại tỏ ra cung kính.

« Chắc Phong tiên sinh cũng đã nghe tin rồi, là chuyện của Tạ Minh Lăng, có người nói nhìn thấy ngài và Tạ Minh Lăng tranh chấp, vì vậy mời ngài tới đồn cảnh sát hỏi một chút. Cục trưởng lo Phong tiên sinh suy nghĩ nhiều, cũng để ý tới suy nghĩ các anh em khác của ngài nên cố ý bảo tôi tới. » Trương Bình Nhiên cười nói.

Phong Thiên Tuyền hiểu ý cười : « Đã có chuyện cần hỏi thì tôi sẽ phối hợp, huống hồ cục phó Trương còn tự mình tới đây, tôi đương nhiên phải nể mặt rồi. »

« Đúng thế, vẫn là Phong tiên sinh hiểu lý lẽ. Vậy... mời Phong tiên sinh. »

Phong Thiên Tuyền gật đầu, di Tò đưa áo khoác cho hần, lúc này một cảnh sát đằng sau Trương Bình Nhiên cầm còng tay đi tới.

Thịnh Khải cười lạnh mở miệng : “Có ý gì đây hả cục phó Trương, không phải ‘mời’ anh ba tôi đi sao, người này có ý gì thế?”

Phong Thiên Tuyền chỉ hơi nhần mày, đứng im tại chỗ, Trương Bình Nhiên chảy mồ hôi ròng ròng.

Quay đầu quát lớn : “Sao không suy nghĩ hả, chúng ta đồng người như thế sao Phong tiên sinh có thể chạy được, cắt còng tay ngay!”

Trương Bình Nhiên cười ha ha giải thích với Phong Thiên Tuyền: “Đều là cảnh sát trẻ mới tới, chưa quen việc nên cũng không biết Phong tiên sinh, ngài đừng chấp nhậ với bọn họ.”

Phong Thiên Tuyền cũng cười: “Không sao, đây là thủ tục, tôi hiểu rõ. Nếu không thì cứ để tôi đeo đi?”

Trương Bình Nhiên kinh ngạc thốt lên: “Đừng đừng đừng, tôi tin ngài mà.”

Phong Thiên Tuyền khẽ cong môi, trong mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo.

Phong Thiên Tuyền bị đưa đi tra hỏi, không lâu sau lại có cảnh sát tới Tri Cảnh Viên. Hình như ngày Tạ Minh Lăng chết, Phong Thiên Tuyền cũng ở Tri Cảnh Viên, cảnh sát liền gọi người trong biệt thự đến để hỏi.

Nhìn thấy máu trên tay Trạm Lam, cảnh sát trẻ hơi kinh ngạc.

Trạm Lam nói mình không cẩn thận nên cắt vào tay, cảnh sát cũng nửa tin nửa ngờ.

“Tôi sẽ xin chỉ thị của cấp trên, cô bị thương như thế có thể dẫn tới bệnh uốn ván sẽ không tốt, tôi hỏi xem có thể để cô đi bệnh viện kiểm tra một chút không.”

Trạm Lam gật đầu.

Rất anh, anh ta đã xin được chỉ thị, anh ta sẽ đưa Trạm Lam đi bệnh viện.

Cảnh sát trẻ mở cửa xe cảnh sát đưa Trạm Lam đi, trên đường còn rất nhiệt tình giới thiệu: “Tôi là Hường Huy, vừa mới làm việc chưa lâu, cô thì sao, cô và người bị tình nghi có quan hệ gì?”

Trạm Lam quay đầu nhìn Hường Huy, rất trẻ tuổi, khi cười lên rực rỡ như ánh nắng, thật ra anh ta không nói thì cô cũng có thể đoán được thời gian anh ta làm cảnh sát chưa lâu, vì sự nhiệt tình và chân thành trên người anh ta chỉ có thể là do chưa làm công việc này nhiều.

Cô không biết nên trả lời thế nào, đành nói cho có lệ: “Chỉ là bạn bè thôi.”

“Bạn bè sao? Vậy sao tay cô bị thương mà họ không đưa cô đi bệnh viện. Đừng coi thường vết thương nhỏ, nguy hiểm rất lớn đấy, trước kia tôi từng bắt một người bị tình nghi, ở trong tù người đó bị đinh sắt đâm một cái, không lâu sau bị nhiễm trùng, hiện giờ ở bệnh viện chờ cắt bỏ.”

Trạm Lam nhủ mảy, Hường Huy cũng nghĩ rằng lời này không nên nói, vội lắc đầu: “Xin lỗi nhé, tôi không có ý dọa cô đâu, chỉ muốn cho cô biết sự quan trọng của vấn đề thôi, không thể không quan tâm bản thân được.”

Anh ta quay đầu lại, thấy Trạm Lam nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, nghi hoặc hỏi: “Sao thế, tôi lại nói gì sai à?”

Trạm Lam lắc đầu, nhẹ nhàng cười: “Chỉ là lâu rồi chưa nghe ai lái nhai như thế, thật là hoài niệm thôi.”

Tới bệnh viện, bác sĩ nhìn vết thương của Trạm Lam thì nhăn mày, băng bó xong nói gì đó với Hường Huy.

Trên đường trở về đồn cảnh sát, Hường Huy muốn nói lại thôi, Trạm Lam biết anh ta muốn hỏi gì.

Bác sĩ quan sát vết thương cũng biết là tay cô bị vật gì cắt, nhất định sẽ nói cho Hường Huy.

Cô không lo lắng việc Hường Huy hỏi gì, chỉ cần cô chắc chắn rằng mình không cẩn thận cắt vào tay là được, thật ra cô chỉ thấy khó xử vì không muốn nói dối Hường Huy mà thôi.

May là trên đường đi Hường Huy cũng không nói gì với cô.

Tới đồn cảnh sát đã có người đưa cô đi để điều tra, ở hành lang, cô nhìn thấy Thịnh Khải và Tri Hạo.

Trạm Lam đi sau Hường Huy, đi qua bên cạnh bọn họ, Thịnh Khải quay đầu lại đứng lúc thấy cô.

Bỗng nhiên nắm lấy cổ tay cô.

Hắn kéo đứng vào ngón tay Trạm Lam bị thương, đột nhiên bị chạm vào, Trạm Lam kêu lên một tiếng đau đớn.

Hường Huy đi phía trước, nghe thấy thì lập tức quay lại, nhìn thấy Thịnh Khải đang siết chặt tay bị Trạm Lam

“Này, anh đang làm gì thế, đây là đồn cảnh sát, anh không được làm vậy!” Hường Huy kéo tay Trạm Lam khỏi Thịnh Khải.

Thịnh Khải cười lạnh, kéo Trạm Lam về phía mình: “Từ bao giờ mà cảnh sát lại quan tâm nhiều chuyện thế, tôi nói chuyện với người phụ nữ của tôi, anh quản được sao?”

Hường Huy kinh ngạc nhìn Trạm Lam.

Cảnh sát có kinh nghiệm bên cạnh kéo Hường Huy sang một bên: “Là bạn gái của anh Thịnh, cậu đừng chõ mồm vào.”

Thịnh Khải hừ một tiếng, kéo Trạ Lam đến trong góc, âm hiểm hỏi: “Mới không lâu mà tên cảnh sát kia cũng bị cô bắt làm tù binh rồi, thật có năng lực, không phụ danh hiệu ‘họa thủy’ tôi tặng cô!”

Trạ Lam mặc kệ hắn, nhưng hắn lại cố ý siết bàn tay kia của cô.

“Cô đã nói gì với tên cảnh sát kia?” Thịnh Khải tức giận hỏi.

Trạ Lam hần học hừ lạnh, ngẩng đầu lên, như cười như không nói: “Còn có thể nói gì? Nói thật chứ sao! Tay tôi là anh dùng kim cắt, Tạ Minh Lăng bị Phong Thiên Tuyên tự tay giết chết!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Edit: Mộc

Thịnh Khải trừng hai con mắt, cắn răng: “Cô dám? !”

“Sao tôi không dám chứ, nếu anh lại chọc tức tôi, tôi sẽ nói thể với cảnh sát đấy!” Trạ Lam quát trở lại.

Thịnh Khải nghe thể thì đoán cô cũng không nói vậy với cảnh sát, mới yên lòng, lúc đối diện với Trạ Lam, ánh mắt vô cùng tức giận, chỉ hận không thể bóp chết cô ở đây.

Lúc này Trì Hạo cũng tới, vỗ vai Thịnh Khải: “Đây là đồn cảnh sát, đừng làm thái quá. Hơn nữa, tôi nghĩ cô Giang thông minh như vậy, nói gì làm gì cũng có chừng mực.”

Ánh mắt Trì Hạo nhìn Trạ Lam rõ ràng có vài phần uy hiếp.

Thịnh Khải đè cơn giận xuống, cuối cùng cũng buông tay cô.

Trạ Lam hung hăng trừng mắt với hắn một cái, đi theo Hường Huy vào một phòng hỏi.

Trì Hạo thấy xung quanh không có ai mới nói với Thịnh Khải: “Cậu đừng có hồ hởi là dọa dẫm cô ta, người phụ nữ này có móng vuốt đấy, cậu cứ chọc cô ta tức giận thì sớm hay muộn cậu cũng phải chịu khổ.”

“Một người phụ nữ thì có thể làm gì chứ? Tôi chỉ sợ cô ta mượn cơ hội này gây bất lợi cho anh ba, chúng ta còn chưa hiểu rõ cô ta, tôi thật sự không yên lòng giao cô ta cho cảnh sát.” Thịnh Khải nhíu mày.

Trì Hạo cũng thở dài: “Thuận theo tự nhiên đi, hiện giờ quan trọng nhất là đưa anh ba ra.”

Thịnh Khải cũng hiểu đây mới là việc quan trọng nhất, gật đầu: “Ừ, tôi biết.”

Mặc dù Trạ Lam còn chưa có giấy phép hành nghề luật sư, nhưng cũng biết quyền lợi của mình, cô gọi điện cho Chu Hân Nhã tới đón, cũng chỉ trả lời cẩn thận với cảnh sát.

Sau khi kết thúc, làm thủ tục xong, Trạ Lam và Chu Hân Nhã cùng ra khỏi đồn cảnh sát, không ngờ Trì Hạo và Thịnh Khải vẫn chưa đi, đang đứng ở cửa.

Trạ Lam coi như không thấy bọn họ, nhưng Thịnh Khải làm sao lại tốt thể chứ?

“Áy, nhanh như vậy đã tìm được chỗ dựa vững chắc rồi, cô đúng là có trăm cách biến hóa đấy, Giang Trạ Lam.” Thịnh Khải khoanh tay trước ngực, tùy tiện dùng xe ở cửa đồn cảnh sát, cả người dựa lên cửa xe, mặc dù ấn tượng của Trạ Lam với người này tệ đến vô cùng, nhưng không thể phủ nhận trông anh ta rất ưa nhìn.

Trạ Lam không thèm để ý đến lời nói mát của Thịnh Khải, lúc này Trì Hạo đi tới, hỏi: “Cô Giang, xe đã chuẩn bị xong rồi, anh ba nói cô hãy về Trì Cảnh Viên đi.”

Trạ Lam mỉm môi, trầm mặc chống lại, Chu Hân Nhã bên cạnh biết ý ra mặt, chắn trước mặt Trạ Lam và Trì Hạo: “Theo tôi được biết thì bạn tôi có quyền tự do cá nhân chứ? Cô ấy muốn đi đâu thì đi đấy, ‘anh ba’ trong miệng các anh không có quyền can thiệp.”

Tri Hạo nhíu mày, lúc này mới chú ý tới Chu Hân Nhã, Thịnh Khải đã có vẻ không kiên nhẫn, định chạy qua: “Quyền lợi? Cô ta chỉ có quyền duy nhất là chọn lên xe của tôi quay về hoặc tự đi bộ về!”

Chu Hân Nhã vào nghề đã lâu, vô cùng ghê gớm, người có quyền thế đã gặp không ít, đương nhiên không bị Thịnh Khải dọa dễ dàng, cô cười: “Trạm Lam sẽ không chọn loại nào hết, hơn nữa thứ lỗi cho tôi nhắc nhở, vị tiền sinh này, đây là đồn cảnh sát, nếu anh cảm thấy cơm tù ăn ngon thì có thể động tay chân bắt người đấy.”

“Cô!” Chu Hân Nhã là người sống bằng mồm mép, Thịnh Khải làm sao đấu lại được?

Thế là hần nhìn Trạm Lam một cách hung bạo: “Cô có theo tôi về hay không? Đừng tưởng bây giờ anh ba không quản lý cô thì cô thích gì làm nấy, cô còn chưa nói chỗ để video thì đừng nghĩ đi!”

Trạm Lam không thèm nhìn Thịnh Khải, quay đầu nói với Chu Hân Nhã: “Hân Nhã, chúng ta đi thôi.”

“Giang Trạm Lam, nếu cô dám đi thêm một bước, tôi đánh cô đấy, cô tin không?!” Thịnh Khải quát Trạm Lam.

Chu Hân Nhã quay đầu lại, tức giận nhíu mày: “Này anh, nếu anh không cầm miệng lại, tôi sẽ tố cáo anh tội đe dọa người khác!”

Thịnh Khải sắp xông lên, may mà Tri Hạo kéo hần lại đúng lúc: “Được rồi, đã nói đừng có gây ồn ào, cậu không thể bình tĩnh một chút sao!”

“Tôi bình tĩnh hả? Sao cậu không nói cô ta vong ơn phụ nghĩa!” Thịnh Khải nhìn về phía Trạm Lam: “Ngoại trừ lúc đầu dùng chút thủ đoạn, anh ba có chỗ nào không tốt với cô? Tri Cảnh Viên xa như vậy, lúc trước anh ba không ở được vài lần, nhưng đợt này bị thương anh ấy đều ở lại đây nghỉ ngơi, ngay cả buổi tối cũng chỉ muốn cô chăm sóc...”

Hần còn chưa nói xong, Trạm Lam cũng xoay người, nhếch miệng chế nhạo: “Vậy tôi nên cảm ơn, tạ chủ long ân sao? Tôi tận bây giờ tôi cũng không muốn ở cùng với anh ta, càng không cần anh ta yêu chiều gì! Tôi không thấy quý báu gì cả, hiểu không? Tôi không quý báu gì anh ta hết!”

“Anh ba nói không sai, lòng của cô đúng là làm bằng thép!” Thịnh Khải cắn răng: “Cũng vì lúc đầu là do anh ba ép buộc cô nên cô mới thông đồng với Tạ Minh Lăng sao? Hay là Tạ Phạm? Cô làm vậy có lợi gì chứ, đặc tội với anh ba, toàn bộ Đông Thành này đều sẽ không tha cho cô! Cô có biết người từng phản bội anh ba có kết quả gì không? Nhưng lần này anh ba lại không cho tôi động tới cô, thậm chí biết cô và Tạ Minh Lăng qua lại cũng chỉ bảo tôi tìm người dọa cô một chút. Bọn tôi không đánh phụ nữ và trẻ con, cô nghĩ rằng tôi thật sự muốn cắt đứt ngón tay cô sao?”

Trạm Lam cup mắt xuống, không nói chuyện.

Thịnh Khải nói: “Nếu vào lúc này cô bỏ rơi anh ba, tôi sẽ coi thường cô!”

Chu Hân Nhã nhíu mày, dù không biết Trạm Lam gặp phải chuyện gì nhưng cô vô cùng không thích cách người đàn ông này đối xử với Trạm Lam, cô ôm vai Trạm Lam: “Trạm Lam, đừng để người ngoài quấy rầy, cậu muốn đi đâu thì cứ tự lựa chọn.”

Trạm Lam ngẩng đầu nhìn Chu Hân Nhã, lại nhìn Thịnh Khải và Tri Hạo ở đối diện, hai người đàn ông đều rất nghiêm túc nhìn cô.

Giây lát, cô mím môi nói với Chu Hân Nhã: “Mình đi cùng cậu.”

“Được.”

Đi cùng Chu Hân Nhã vài bước, cô nghe thấy Thịnh Khải gào lên phía sau: “Giang Trạm Lam, cô hãy cầu khẩn rằng sau này không xuất hiện trên địa bàn của tôi, nếu không tôi chắc chắn sẽ phá bỏ nguyên tắc không đánh phụ nữ!”

Trạm Lam định trở lại căn phòng mình thuê trước đây, vì lúc đó cô vẫn không nghĩ sẽ ở cạnh Phong Thiên Tuyền lâu dài nên vẫn thuê nhà tiếp, nhưng Chu Hân Nhã không yên tâm lắm, sợ Thịnh Khải sẽ dẫn người tới tìm, Trạm Lam đành theo Chu Hân Nhã đến nhà cô ấy.

Nghe tin tức từ phía Chu Hân Nhã thì lần này có lẽ Phong Thiên Tuyền sẽ không dễ dàng thoát khỏi nghi ngờ, dường như có người cố ý vu oan cho hần, hiện trường Tạ Minh Lăng bị hại có cả vân tay và DNA của hần, bao gồm cả hung khí ném ở hiện trường, có dấu vân tay của hần rất rõ trên đó.

Mà Trạm Lam chắc rằng Phong Thiên Tuyền bị vu oan là vì đêm Tạ Minh Lăng bị giết, Phong Thiên Tuyền ở cùng cô.

Cảnh sát cũng dò hỏi rằng cô có thấy Phong Thiên Tuyền hôm đó không, nhưng cô không thể trả lời chính xác được, vì mỗi lần Phong Thiên Tuyền thỏa mãn xong, Trạm Lam sẽ về phòng ngủ của mình, vì thế Phong Thiên Tuyền có rời khỏi Tri Cảnh Viên hay không, cô không thể cho cảnh sát đáp án chính xác.

Sở dĩ cô cảm thấy không phải do Phong Thiên Tuyền làm là vì người đàn ông này vô cùng kiêu ngạo, chính hần cũng đã nói chưa từng coi Tạ Minh Lăng là đối thủ, đã thế thì sao hần lại để máu của người như thế làm bẩn tay mình chứ?

Chu Hân Nhã sắp xếp phòng cho khách xong, quay lại đã thấy Trạm Lam ngồi ngơ ngẩn trên sofa.

Đi tới, ngồi đối diện với cô, hỏi: « Nghĩ gì thế? Còn đang suy nghĩ về vụ án của Phong Thiên Tuyền à? »

Trạm Lam ôm một cái gối, cả người rúc trong góc sofa, nghe thấy tiếng gọi thì ngẩng đầu nhìn Chu Hân Nhã, một lúc sau mới gật đầu : « Lần này có phải sẽ rất phiền phức không ? »

« Có một chút. » Chu Hân Nhã nói : « Ở Đông Thành này, Phong Thiên Tuyền cũng coi như có thể hô mưa gọi gió, nhưng mà Tạ Phạm đâu phải kẻ ăn chay, huống hồ lần này còn liên lụy đến đứa con duy nhất của ông ta. Phong Thiên Tuyền bị dính vào án mạng, dù cho hắn lợi hại thế nào ở Đông Thành đi nữa thì chỉ cần Tạ Phạm cắn riết không tha, hắn cũng không dễ dàng thoát được. »

« Nhưng chắc chắn không phải do hắn làm »

« Mình cũng nghĩ không có khả năng là hắn, dù sao người như Phong Thiên Tuyền... » Chu Hân Nhã lắc đầu cười, nói tiếp : « Cứ cho là hắn muốn mạng của Tạ Minh Lăng thì gọi bừa tên tay chân nào là được, không đáng để tự mình động thủ. Có điều hiện giờ Tạ Phạm đang nóng mắt, chỉ sợ không nghĩ được nhiều như vậy, hơn nữa nếu bây giờ có thể diệt trừ mối nguy lớn như Phong Thiên Tuyền, đối với Tạ Phạm chỉ có lợi chứ không có hại. »

Trạm Lam gật đầu, không nói gì nữa, lại ngẩn người suy tư như cũ.

Chu Hân Nhã do dự một chút mới hỏi : « Trạm Lam, cậu và Phong Thiên Tuyền... Cậu lo lắng cho hắn như vậy, không phải là thích hắn chứ ? »

Trạm Lam nhìn về phía Chu Hân Nhã, cười nhạt : « Sao cậu lại hỏi như vậy ? »

« Chỉ cần cậu không thích hắn là được rồi. Mình cũng nghe được chút thông tin về Phong Thiên Tuyền, yêu người như thế nhất định sẽ rất vất vả, tâm nguyện của cậu không phải là tìm một người đàn ông trung thực tốt bụng để kết hôn, sau đó sẽ sống bình yên cả đời sao ? Hơn nữa, » Chu Hân Nhã cắn môi, cẩn thận nói : « Hạ Liên Triết từng liên lạc với mình, anh ấy nói rất nhớ cậu, muốn... đưa cậu rời khỏi đây. »

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Nhờ Phong Thiên Tuyền ban tặng, bây giờ Hạ Liên Triết bị cảnh sát Đông Thành phát lệnh truy nã, chỉ là Trạm Lam không ngờ anh lại mạo hiểm liên hệ với Chu Hân Nhã.

« Anh ấy nói đã chuẩn bị tất cả thủ tục ra nước ngoài rồi, mấy ngày nữa anh ấy sẽ đi, anh ấy không liên lạc được với cậu đành gọi cho mình. » Chu Hân Nhã nói : « Trạm Lam, ý cậu thế nào ? Có muốn đi cùng anh ấy không ? »

« Mình không biết. »

Chu Hân Nhã thờ dãi : « Rõ ràng là Hạ Liên Triết vẫn chưa quên được cậu, nhưng lưu lạc thiên nhai cũng không phải việc thực tế, huống hồ cậu còn có Từ Hành. Về phía Phong Thiên Tuyền, nếu có thể dùng việc lần này để thoát khỏi hắn thì rất tốt, cậu nói đúng không ? »

« Mình sẽ suy nghĩ. » Trạm Lam gật đầu, mỉm cười với Chu Hân Nhã : « Cảm ơn cậu, Hân Nhã, cậu đã giúp mình rất nhiều. »

« Nói gì thế hả, chúng ta biết nhau bao nhiêu năm rồi, nói như cậu thật xa lạ quá đấy. » Chu Hân Nhã bĩu môi.

Trạm Lam nở nụ cười, có người bạn như vậy là may mắn của cô.

Ngày hôm sau, Trạm Lam tìm khắp trên các trang báo, không có bất kì tin tức nào liên quan đến Phong Thiên Tuyền hay chuyện Tạ Minh Lăng bị giết, rõ ràng là Trì Hạo đã dìm chuyện này xuống.

Cảnh sát không gọi lại cho Trạm Lam, Chu Hân Nhã vì cô nên cố ý liên lạc với một người bạn ở đồn cảnh sát, hỏi thăm tin tức liên quan đến Phong Thiên Tuyền.

Nghe nói lần này Tạ Phạm cố ý cắn chết không buông Phong Thiên Tuyền, hai nhà Phong – Tạ ở Đông Thành đã đối đầu nhau nhiều năm nay, nếu có thể mượn cơ hội này tiêu diệt Phong Thiên Tuyền, Tạ Minh Lăng cũng không hi sinh vô ích, nhưng dù sao Phong Thiên Tuyền cũng không dễ bị lật đổ như vậy, mặc dù không thấy hắn có động tĩnh gì nhưng Trì Hạo cũng chuẩn bị chu toàn ở ngoài, hiện giờ cái khiến Trì Hạo sốt đầu nề trán là không tìm được chứng cứ xác thực chứng tỏ ngày Tạ Phạm bị giết, Phong Thiên Tuyền không rời khỏi Trì Cảnh Viên.

Không lâu sau đó, Trạm Lam nhận được điện thoại của Hạ Liên Triết.

Khi đó cô đang ăn cơm cùng Chu Hân Nhã, Chu Hân Nhã nghe thấy giọng nói của đối phương, vẻ mặt nhất thời trở nên kì lạ, che điện thoại nháy mắt với Trạm Lam, Trạm Lam nhanh chóng hiểu ý đi qua.

Khi cô gật đầu với Chu Hân Nhã, Chu Hân Nhã mới đưa điện thoại cho cô.

Trạm Lam ra ngoài ban công, bên kia nhanh chóng truyền đến giọng nói của Hạ Liên Triết.

« Trạm Lam » Anh nhẹ nhàng gọi.

Cô ‘vâng’ một tiếng, nhất thời không biết nói gì.

Một phút sau, Hạ Liên Triết mới mở miệng : « Chuyện của anh chắc em đã nghe rồi. Hiện giờ cảnh sát đang tìm anh khắp nơi, anh cũng không dám quay về nhà... Trạm Lam, bây giờ anh không có gì cả, em còn muốn ở cạnh anh không ? »

“Liên Triết, đi tự thú đi.”

« Anh không muốn, Trạm Lam, em biết không, chỉ cần anh xuất hiện thì sẽ phải đối mặt với hai mươi năm tù. Anh không muốn ngồi tù, không muốn còn trẻ như vậy đã phải đi vào nhà giam, anh không chịu nổi. Trạm Lam, hãy đi cùng anh, anh đã chuẩn bị vé máy bay và hộ chiếu cho hai chúng ta rồi, chúng ta cùng rời khỏi đây được không ? »

Rất lâu sau Trạm Lam không nói gì, Hạ Liên Triết cũng biết việc này không dễ dàng với cô.

Cuối cùng anh nói : « Em hãy suy nghĩ thật kỹ, nếu em quyết định đi cùng anh, ba giờ chiều mai hãy đến sân bay tìm anh. »

Cúp điện thoại xong, Chu Hân Nhã cũng đi ra ban công : « Vẫn là chuyện kia à ? »

« Ừ. » Trạm Lam gật đầu, mặt mũi ủ rũ.

« Trạm Lam, nếu cậu quyết định rời khỏi đây cùng anh ấy cũng không sao, cuộc sống ở nước ngoài cũng chẳng khác gì trong nước cả, cậu sẽ thích nghi rất nhanh thôi. Từ Hành ở đây cứ giao cho mình chăm sóc là được. »

Trạm Lam không nói gì, ngẩng đầu nhìn Chu Hân Nhã, hỏi : « Lần này liệu Phong Thiên Tuyền có thể gặp chuyện nghiêm trọng gì không ? »

Chu Hân Nhã cười khê : « Cậu cho rằng Phong Thiên Tuyền là ai ? Là tên côn đồ đầu đường à ? Xã hội đen mà chúng ta xem trong phim với xã hội đen bây giờ không giống nhau đâu. Hai giới hắc đạo bạch đạo đều hỗ trợ liên kết lẫn nhau, phía trên Tạ Phạm có quen biết, Phong Thiên Tuyền cũng có thôi, theo mình biết thì hiện giờ Vinh Phong đang giúp Phong Thiên Tuyền, chắc không lâu nữa hắn sẽ bình an vô sự ra khỏi đó thôi. »

“Nói cách khác, hắn sẽ không có việc gì sao?”

« Đúng, chỉ là sớm hay muộn thôi. Nếu đối tượng lần này không phải Tạ Phạm thì có khi Phong Thiên Tuyền còn chẳng thêm tới đồn cảnh sát ấy chứ. »

Trạm Lam dường như suy nghĩ gì đó, gật đầu, Chu Hân Nhã hiếu kỳ : « Cậu quan tâm Phong Thiên Tuyền như thế làm gì ? Cậu sẽ không thực sự... »

Trạm Lam ngước mắt nhìn ánh đèn từ căn nhà đối diện, nhìn từ xa chúng thật đẹp.

Qua một lúc, cô chậm rãi nói : « Mình nghĩ mình có chứng cứ có lợi cho Phong Thiên Tuyền. »

“Cái gì?” Chu Hân Nhã ngăn ra.

Trạm Lam nhìn cô : « Hân Nhã, ngày mai đưa mình đi chỗ này được không ? »

Xe dừng trước cửa một ngân hàng, Trạm Lam xuống xe một mình.

Cô giao chìa khóa tủ sắt cho ngân hàng, nhìn thấy cô, quản lý nhanh chóng đưa cô vào một căn phòng.

Quản lý dùng chìa khóa của cô và của mình đồng thời tra vào ổ khóa, mở cửa tủ, lấy máy tính xách tay bên trong giao cho Trạm Lam.

Trạm Lam nói cảm ơn xong, định đi thì quản lý gọi cô lại : « Đúng rồi, cô Diệp, cô còn một ngăn tủ đã rất lâu chưa kiểm tra, cô có muốn mở ra không ? »

Trạm Lam giật mình, sau đó lắc đầu : « Không cần đâu, cất ở đây tôi rất yên tâm. Chờ tôi có thời gian sẽ đến lấy. »

« Vậy cũng tốt, cô Diệp. Tôi sẽ làm thủ tục giúp cô. »

Chu Hân Nhã nhìn thấy Trạm Lam cầm một chiếc máy tính vào xe : « Đây là thứ Thịnh Khải luôn muốn tìm ở chỗ cậu sao ? »

« Ừ. »

Chu Hân Nhã cũng không nhịn được cười : « Thế mà cậu lại còn cất ở chỗ này. Có khi Thịnh Khải nghĩ đến vỡ đầu cũng không đoán ra cậu sẽ quang minh chính đại cất ở ngân hàng. »

Trạm Lam cũng cong môi : « Càng là nơi nguy hiểm thì lại càng an toàn, người xưa không nói sai đâu. »

Chu Hân Nhã lái xe thẳng đến đồn cảnh sát, dừng xe xong vẫn hỏi lại một lần : « Cậu thực sự định dùng nó để cứu Phong Thiên Tuyền à ? »

Trạm Lam lập tức gật đầu.

« Nhưng cậu phải biết là sau khi Phong Thiên Tuyền ra khỏi đó chưa chắc đã cảm ơn cậu đâu. »

« Mình biết, mình cũng không cần hắn cảm ơn. Là cậu đã nói sớm hay muộn hắn cũng sẽ thoát mà, không bằng mình cho hắn phần ân tình này. Mình không cần hắn mang ơn, chỉ cần hắn nhớ rằng lần này mình đã giúp hắn, hắn buông tha cho mình là được. »

Chu Hân Nhã biết tính cách của Trạm Lam, một khi đã quyết định thì sẽ rất khó thay đổi. Cô cũng không khuyên nữa, chỉ nói : « Vậy cậu đi nhanh về nhanh, mình chờ cậu ở đây, một lúc nữa sẽ đưa cậu ra sân bay. »

“Được.”

Trạm Lam tìm Hường Huy, nói với anh ta rằng cô có chứng cứ chứng tỏ ngày mà Tạ Minh Lăng bị giết, Phong Thiên Tuyền không có ở hiện trường.

Hường Huy có vẻ kinh ngạc, dù sao thì lúc trước Trạm Lam vẫn nói là không chắc chắn về hành tung của Phong Thiên Tuyền.

Giao máy vì tính cho Hường Huy, Hường Huy tìm cảnh sát phụ trách vụ án này, mở video ngay trước mặt Trạm Lam.

Đây là thứ mà Trạm Lam từng dùng camera nhỏ như cái kim cô lấy từ chỗ Chu Hân Nhã quay lại, về sau bất ngờ bị Phong Thiên Tuyền phát hiện.

Lúc trước Thịnh Khải đe dọa muốn cắt đứt tay cô, cô cũng không chịu giao ra, lại không ngờ rằng sẽ có ngày dùng tới nó để giúp Phong Thiên Tuyền được tự do.

Mặc dù cô biết một khi Phong Thiên Tuyền ra ngoài, sợ rằng việc đầu tiên hắn muốn làm là bắt cô trở về.

Không thể tránh được, mấy vị cảnh sát đều nhìn một màn tình ái nóng bỏng, mặc dù vị cảnh sát kia nhanh chóng tua nhanh video, nhưng cũng khó mà không thấy một chút. Lúc này về mặt Hường Huy rất phức tạp, có mấy phần kinh ngạc, mấy phần xấu hổ.

Cuối cùng video cũng tua tới ngày Tạ Minh Lăng bị hại, đêm ấy, sau khi Trạm Lam đi rồi, Phong Thiên Tuyền vẫn ngủ ở trên giường, không hề đi đâu. Sau khi xem xong đoạn video này, Trương Bình Nhiên thở phào nhẹ nhõm : « Đã nói là không phải Phong tiên sinh làm rồi, Tiểu Hường, nhanh lên, gọi người báo cho Thịnh Khải, gọi anh ta tới làm thủ tục đưa Phong tiên sinh ra ! »

« Dạ ! » Trước khi đi, Hường Huy liếc mắt về phía Trạm Lam rồi mới xoay người ra cửa.

Trương Bình Nhiên nói với Trạm Lam : « Thưa cô, đây là chứng cứ, chờ khi điều tra xong tôi mới có thể trả lại cho cô, vậy được chứ ? »

« Không sao. » Trạm Lam gật đầu, dù sao thì thứ này đã không còn tác dụng gì nữa.

« Tốt lắm. Hiện giờ tôi sẽ đi thả Phong tiên sinh, cô có muốn đi cùng tôi không ? » Trương Bình Nhiên đương nhiên đã xem video, có thể đoán ra được quan hệ giữa Trạm Lam và Phong Thiên Tuyền, liền bày tư thế mời.

Trạm Lam lại lắc đầu : « Không cần đâu, tôi định quay về chuẩn bị com nước cho anh ấy, chắc chắn com ở đồn cảnh sát anh ấy ăn không quen. »

Trương Bình Nhiên cười nói : « Thế thì cứ theo ý cô. Cô đi đăng kia ký tên là có thể đi được, đợi lúc nữa gặp Phong tiên sinh, tôi sẽ kể lại chuyện này với ngài ấy. »

Trạm Lam mỉm cười : « Vậy phiền ông rồi. »

Đi ra khỏi đồn cảnh sát, Chu Hân Nhã vẫn dừng xe ở ven đường. Vừa lên xe, Chu Hân Nhã đã hỏi : « Thế nào rồi ? »

« Ổn cả rồi, Phong Thiên Tuyền sẽ được thả ngay. »

« Vậy bây giờ chúng ta... »

Trạm Lam mỉm môi, hạ quyết tâm : « Hân Nhã, đưa mình ra sân bay đi. »

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Edit: Mộc

Chu Hân Nhã lấy hành lý Trạm Lam đã chuẩn bị sẵn ra giao cho cô, nhất thời không nở.

Chu Hân Nhã mở ví da, lấy một tờ chi phiếu : « Mật mã là sinh nhật của mình, tiền không nhiều nhưng cũng đủ một thời gian để cậu và Hạ Liên Triết sống. »

Trạm Lam lắc đầu, vừa định mở miệng đã bị Chu Hân Nhã cắt ngang : « Đừng nói cậu không muốn nhận, Trạm Lam, mình biết cậu kiêu ngạo, lúc trước học phí của Từ Hành nhiều như vậy, ngay cả lúc cùng đường cậu cũng không chịu mượn mình một đồng. Nhưng bây giờ tình huống rất phức tạp, không thể trông chờ chỗ Hạ Liên Triết được, cậu theo anh ấy nhất định phải chịu khổ. Đây coi như là tâm ý của mình, đừng từ chối. »

Trạm Lam nhìn Chu Hân Nhã một lúc lâu, thả hành lý trên tay xuống, ôm lấy cô ấy, viên mắt Chu Hân Nhã chợt đỏ lên, ai biết lần này Trạm lam đi còn có thể trở về hay không, cũng ôm chặt cô.

Không biết qua bao lâu, Chu Hân Nhã lên tiếng trước, đẩy Trạm Lam ra : « Được rồi, đừng dài dòng nữa, sẽ chậm thời gian lên máy bay. »

Trạm Lam gạt đầu, khom lưng nhắc hành lý lên, lại nhìn Chu Hân Nhã đầy thâm ý, đi về phía cửa sân bay.

Chu Hân Nhã đứng tại chỗ, nhìn Trạm Lam rời đi. Bỗng nhiên Trạm Lam dừng lại, xoay người mỉm cười với cô : « Hân Nhã, chúng ta còn có thể gặp lại. »

Chu Hân Nhã nhìn nụ cười trên mặt cô, không hiểu sao lòng lại chua xót, nhưng vẫn tươi cười phát tay với cô.

Mãi đến khi bóng dáng Trạm Lam hoàn toàn biến mất, Chu Hân Nhã mới để nước mắt mình rơi xuống.

Rất nhanh sau đó, Trạm Lam tìm được Hạ Liên Triết đã cải trang ở trong góc sân bay.

Anh đội mũ lưỡi trai, đeo một chiếc kính râm. Ăn mặc gọn gàng khiến người ta không thể liên tưởng anh với tội phạm bỏ trốn bị truy nã, ngược lại chỉ cho rằng anh là một ngôi sao đang né tránh truyền thông hoặc người hâm mộ.

Trạm Lam trốn sau một cây cột nhìn anh, thấy Hạ Liên Triết lo lắng nhìn xung quanh, lại nhìn vào đồng hồ trên tay.

Cô biết, không đợi đến ba giờ Hạ Liên Triết sẽ không buông tay.

Từ khi gặp nhau tới bây giờ, Hạ Liên Triết là một người đàn ông rất đơn giản, anh chỉ là một người quen ăn chơi, tiêu tiền như nước, không hề tính toán chuyện đầu óc trên thương trường, vì thế mới dần dần đẩy Hạ Thanh vào nguy hiểm.

Nhưng nếu không phải Phong Thiên Tuyền đâm một nhát nặng nề, có lẽ Hạ Thanh còn có thể chống đỡ tới khi Hạ Liên Triết hoàn toàn thay đổi, đáng tiếc Phong Thiên Tuyền sẽ không cho kẻ địch cơ hội xoay người.

Trạm Lam chậm chạp không xuất hiện, mà chỉ đứng cách một khoảng, nhìn hành động của Hạ Liên Triết từ xa.

Anh còn đang chờ cô...

Bỗng nhiên Trạm Lam chân chùng, cô biết hành động tiếp theo sẽ hủy hoại Hạ Liên Triết và Hạ gia.

Nhận xét về cô của Phong Thiên Tuyền và Thịnh Khải chợt hiện lên trong đầu.

Cô cong môi cười tự giễu, Giang Trạm Lam, bọn họ nói không sai, mà đúng là người đàn bà lòng dạ sắt đá.

Thu lại nụ cười chế nhạo, cầm hành lý lên, Trạm Lam đi tới một trạm điện thoại, bàn tay ngập ngừng một chút, nhưng chỉ một giây sau, cô lập tức ấn xuống một dãy số quen thuộc.

« Xin chào, đây là đồn cảnh sát Đông Thành, xin hỏi tôi có thể giúp gì ? » Trong điện thoại truyền đến tiếng nói dịu dàng.

Trạm Lam mở miệng, giọng điệu vô cùng bình tĩnh : « Xin chào, ở chỗ tôi có một tội phạm đang bị phát lệnh truy nã. »

« Xin cô nói cụ thể hơn một chút được không ? »

Sau khi nói xong, bên kia lại hỏi : « Xin cô để lại tên họ và cách thức liên lạc cho chúng tôi được không ? »

Không đợi đối phương nói xong, Trạm Lam đã dập điện thoại.

Quả nhiên không lâu sau, cảnh sát bảo vệ sân bay lập tức tìm được Hạ Liên Triết.

Khi Hạ Liên Triết bị bắt, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, dường như đang tự hỏi anh bí mật như vậy, sao chỉ còn nửa tiếng nữa sẽ rời khỏi nơi này mà vẫn bị bắt ở thời khắc cuối cùng.

Cảnh sát xác nhận thân phận của Hạ Liên Triết xong, không nói gì bắt anh đeo còng tay. Anh cũng không được ưu đãi như Phong Thiên Tuyền, khi bị bắt còn được cục phó ra mặt.

Hành khách xung quanh đều nhìn về phía Hạ Liên Triết, thì thào to nhỏ, thậm chí còn cố cách ra thật xa, coi anh như dịch bệnh.

Bị cảnh sát một trái một phải giải ra ngoài, Hạ Liên Triết cúi thấp đầu, không có mũi lưỡi trai che giấu, sự sợ hãi trên mặt lộ ra rất rõ, không còn vẻ hăng hái khi cô thấy anh lần đầu tiên, không còn vẻ cao quý của công tử nhà giàu.

Sau khi bọn họ rời đi, hành khách vây xem cùng tản ra, Trạm Lam chậm rãi đi ra khỏi góc.

Cô bình tĩnh nhìn Hạ Liên Triết biến mất, một lúc lâu mới cup mắt xuống.

Cầm hành lý lên, Trạm Lam đi ra khỏi sân bay.

Cô không hề có ý định rời khỏi đây cùng Hạ Liên Triết, từ đầu tới cuối, chưa bao giờ có.

Mọi thứ chỉ là bắt đầu, mà hôm nay chỉ là bước đầu tiên.

Bỗng nhiên, một tiếng phanh chói tai vang lên trước cửa sân bay.

Trạm Lam vô ý ngẩng đầu nhìn sang, một chiếc RV màu đen hết sức quen thuộc đang dừng ở ven đường.

Dường như ngay lập tức, cô giấu mình vào sau bồn hoa ở cửa kính.

Thịnh Khải và Trì Hạo xuống xe, bước chân vội vã, chỉ nghe thấy Thịnh Khải nói to : « Cậu nhanh lên một chút được không ? Vừa kiểm tra được GPS của xe cái bà luật sư họ Chu kia, rõ ràng là cô ta đã tới sân bay, lúc này cảnh sát gọi điện thoại nói đã bắt được Hạ Liên Triết, đoán là họa thủy định bỏ trốn cùng hắn, hiện giờ chắc chưa kịp đi đâu. »

« Cậu còn muốn nhanh hơn à, vừa rồi đi tới hơn một trăm hai mươi cây, ngày mai xem cậu phải nhận bao nhiêu hóa đơn phạt ! » Là tiếng của Trì Hạo.

« Ô kìa, anh nghĩ được nhiều thế chứ, anh Ba đã nói phải đưa họa thủy về, nếu không sẽ không để yên cho tôi, cậu nói xem, hóa đơn phạt đáng sợ hay bị anh Ba cho một trận đáng sợ. »

Tiếng của Thịnh Khải càng lúc càng nhỏ, rồi không còn nghe thấy nữa.

Quả nhiên, Phong Thiên Tuyền đã ra ngoài.

Chờ tới khi Thịnh Khải và Trì Hạo vào trong sân bay, Trạm Lam lập tức đi ra khỏi bồn hoa, bước nhanh ra ngoài đường, gọi một chiếc taxi.

« Thừa cô, cô muốn đi đâu ? » Tài xế quay đầu lại hỏi.

Trạm Lam hơi căng thẳng, nói : « Nhà ga tàu hỏa, càng nhanh càng tốt. »

« Được rồi ! Cô ngồi cẩn thận ! »

Điều kiện đầu tiên là Trạm Lam đưa thêm cho tài xế mấy trăm đồng, tài xế liền xông pha qua cả ba cái đèn đỏ, quãng đường phải đi hết 40 phút được rút ngắn chỉ còn một nửa thời gian.

Nửa giờ sau, Trạm Lam đã ngồi trên tàu hỏa rời khỏi Đông Thành.

Mãi đến khi tàu hỏa chuyển bánh, Trạm Lam mới thở phào nhẹ nhõm.

Phong Thiên Tuyền vừa ra ngoài đã lập tức sai Thịnh Khải và Trì Hạo tìm cô, bọn họ có thể nhanh chóng kiểm tra được GPS xe của Chu Hân Nhã, cũng có thể từ việc Hạ Liên Triết bị bắt mà đoán ra tung tích của cô, vậy thì cô phải rời khỏi đây trước khi Phong Thiên Tuyền tìm được mình.

Loại phương tiện mà cô chọn là tàu hỏa có đầu máy lâu năm nhất, lúc xuất phát rung lắc không ít, khiến người ta vô cùng không thoải mái. Trong toa tàu tràn ngập các loại mùi, thỉnh thoảng có tiếng nói chuyện, còn có tiếng trẻ con khóc, mà Trạm Lam, từ đầu đến cuối đều ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài, một tay chống cằm, duy trì tư thế này rất lâu, giống như cô đã hoàn toàn chìm đắm trong một thế giới khác, không có bất kì ai quấy rầy.

Xuống tàu hỏa, đầu tiên cô đi đến một nghĩa trang, đứng trước tấm bia không có chữ một lúc, thuận tay hái vài đóa hoa dại đặt lên mộ.

Sau đó lên taxi tới ngoại ô thành phố, lên tầng hai một khu nhà.

Đây là một ngôi nhà cũ kỹ, trên tường đã bong tróc hết sơn, lộ ra gạch đỏ bên trong. Các căn hộ bên cạnh cũng ít người ở, chủ yếu đã dờ hơn một nửa hoặc dờ cả xà nhà xuống để ngừa người lang thang coi đây là chỗ ở.

Nhẹ nhàng gõ cửa, rất nhanh sau đó vang lên tiếng bước chân, tiếng khóa ‘cạch’ một cái, khe cửa xuất hiện, lộ ra gương mặt của một người phụ nữ trung niên.

Trạm Lam cười dịu dàng.

Nhìn thấy người đến, đầu tiên bà rất kinh ngạc, sau đó tươi cười : « A, thì ra Tiểu Niệm đã về rồi ! »

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Edit: Mộc

Bà mở cửa lớn để Trạm Lam đi vào, tiện thể xách hành lý giúp Trạm Lam.

Trạm Lam vừa vào trong vừa hỏi : « Vú Lư, di con sao rồi ? »

« Ở trong kia kia, mấy ngày nay trời âm u, con cũng biết đấy, chân bà ấy không tốt nên vẫn ở trong phòng thôi. »

Mở cửa ra, bên tay trái là một cầu thang hẹp.

Bước từng bước một lên tầng, lại đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, Trạm Lam nhìn sang phía ban công.

Người phụ nữ đang ngồi trên ghế mây, nghe tiếng động liền chậm rãi quay đầu lại, khi thấy Trạm Lam thì trên mặt thoáng qua vẻ kinh ngạc nhưng rất nhanh đã biến mất.

Trạm Lam đi vài bước vào phòng, đóng cửa lại.

« Di. » Cô nhẹ nhàng gọi.

Diệp Mẫn không có biểu cảm gì đáp một tiếng, hỏi: “Sao cháu lại về?”

Đối với phản ứng này của Diệp Mẫn, Trạm Lam đã thành quen rồi, cô hơi mím môi, đứng tại chỗ, trả lời: “Gần đây có thời gian rảnh nên về xem sao. Đạo này thời tiết không tốt, cháu nghe vú Lư nói chân của di...”

“Chân của tôi không phải chuyện cô cần quan tâm, hiểu chưa?” Diệp Mẫn cắt ngang lời Trạm Lam.

Trạm Lam khẽ cụp lông mi xuống, những lời quan tâm đều nghẹn trong ngực, không nói ra nổi.

Diệp Mẫn thấy cô như vậy thì cũng biết mình quá nóng nảy: “Thôi, cũng đã về rồi, nói mấy chuyện này cũng chẳng ích gì. Buổi tối bảo vú Lư làm mướp đắng nhồi thịt mà cháu thích nhất đi, chắc lâu lắm rồi không ăn.”

Nghe thế, gương mặt Trạm Lam mới xuất hiện nụ cười, gật đầu: “Đúng là lâu lắm rồi.”

Diệp Mẫn cũng cười, nhưng nếp nhăn khi cười trên mặt không sâu: “Cháu thích ăn gì vú Lư đều biết, đợi vú Lư đi mua thức ăn, buổi tối chúng ta ăn cơm sớm một chút.”

“Vâng.” Trạm Lam gật đầu cười.

Vú Lư đúng là hiểu rõ mười phần khẩu vị của Trạm Lam, làm đầy một bàn thức ăn, toàn những món cô thích nhất.

“Tiểu Niệm, ngày trước con thích nhất mấy món này, sau khi con đi cũng lâu rồi vú chưa làm, nếm thử đi, xem tay nghề của vú Lư có bị thụt lùi không.” Vú Lư gắp một miếng thịt cho Trạm Lam.

Trạm Lam cắn một miếng, chun mũi lại.

Vú Lư căng thẳng hỏi: “Sao vậy, khó ăn lắm à?”

Trạm Lam liếc nhìn vú Lư, sau đó chậm rãi nở nụ cười: “Thật sự là ngon chết đi được, so với bào ngư vây cá còn ngon hơn!”

“Đứa bé này, làm vú sợ muốn chết!” Vú Lư cười nhẹ, lại gắp rất nhiều vào bát Trạm Lam: “Vây ăn nhiều một chút, mấy thứ bào ngư vây cá đó có gì ngon chứ, còn chẳng có dinh dưỡng bằng mấy món này.”

Đúng là Trạm Lam cũng chẳng thích mấy thứ kia, có điều đồ ăn ở nhà hàng không có hương vị gia đình nên luôn thấy khó ăn. Chỉ là Phong Thiên

Tuyển...

Nhận ra mình lại suy nghĩ tới người mình không nên nghĩ, trong lòng Trạm Lam chợt trùng xuống, vẻ mặt vui đùa nháy mắt liền biến mất.

Vú Lưu không để ý, chỉ gấp thêm đồ ăn cho Trạm Lam, Diệp Mẫn lại nhìn rất rõ, trong lòng bắt đầu suy tính.

Ăn cơm xong, vú Lưu dọn dẹp trong phòng ăn, Trạm Lam rót trà hoa hồng mà Diệp Mẫn thích nhất, bê vào phòng ngủ của Diệp Mẫn.

Đẩy cửa phòng ra, Diệp Mẫn vẫn giống như ngày thường, lau chùi ảnh chụp treo trên tường.

Phần lớn ảnh chụp là đáng yêu khi còn trẻ của Diệp Mẫn, vô cùng xinh đẹp, tóc dài đen nhánh xõa bên vai, bà thích nhất là váy liền màu đỏ, đeo thêm một chuỗi vòng trân châu trên cổ, thoa thêm son môi, cho dù là ở thời đại này cũng có thể khiến cho đàn ông rung động.

Cho tới hôm nay, Diệp Mẫn vẫn có vẻ xinh đẹp của ngày xưa, chỉ là không còn nét quyến rũ khi ấy nữa, thậm chí trên mặt còn có thêm một phần đau buồn.

Trạm Lam biết, khi Diệp Mẫn lau chùi ảnh thì không thích bị người ta làm phiền, thế nên cô nhanh chóng đặt trà lên bàn, định ra ngoài.

“Tiểu Niệm” Bỗng nhiên, Diệp Mẫn gọi tên cô.

Trạm Lam dừng bước, xoay người nhìn về phía Diệp Mẫn.

Ánh mắt Diệp Mẫn dừng lại trên một tấm ảnh, đó là ảnh chụp chung của bà và một người đàn ông, cũng là bức ảnh mà Diệp Mẫn quý trọng nhất.

Ngón tay bà chậm rãi vuốt ve hình người đàn ông, lưu luyến không thôi.

“Một mình sống ở đây có quen không?” Diệp Mẫn hỏi.

Ánh mắt Trạm Lam cũng dừng lại trên tấm hình dưới tay Diệp Mẫn, nhìn một lúc lại chuyển qua mặt Diệp Mẫn, gật đầu: “Không có gì là quen hay không quen, đều là sống cả, ở nơi nào cũng như nhau.”

Bàn tay Diệp Mẫn dừng lại, quay đầu hỏi: “Cháu trách đi phải không, để một mình cháu ở lại đó đối mặt với những chuyện xấu xa kia?”

Trạm Lam mím mím môi, không trả lời.

Diệp Mẫn thở dài một tiếng.

Trạm Lam vẫn không muốn Diệp Mẫn tự trách mình, đành cố cười: “Không đâu, di à, cháu biết đi tốt với cháu, muốn tốt cho... cha cháu.”

“Cháu biết thế là được rồi.” Diệp Mẫn chậm chạp hỏi: “Khi nào thì cháu định trở lại?”

Trạm Lam nhìn Diệp Mẫn: “Dì muốn cháu đi lúc nào?”

Ánh mắt mong chờ của Trạm Lam, Diệp Mẫn không nhìn thấy, hoặc là nhìn thấy cũng làm như không thấy.

Mắt Diệp Mẫn lại trở về trên mặt người đàn ông sống vai với mình trong ảnh, bình tĩnh nói: “Càng nhanh càng tốt, cháu cũng biết đấy, ở đây thời gian càng dài thì càng dễ bị người ta phát hiện.”

Trạm Lam cụp mắt xuống: “Vâng, cháu biết rồi. Cháu sẽ nhanh chóng đi khỏi đây.”

Đi ra khỏi phòng Diệp Mẫn, đóng cửa phòng lại, Trạm Lam dựa vào tường, nhìn kíp son đang bóc tróc dần trên đỉnh đầu.

Không biết vú Lưu đã đứng cạnh cô từ khi nào, nhẹ nhàng vỗ vai cô, an ủi: « Tiểu Niệm, vú biết con rất khổ sở, nhưng đừng trách đi của con. Bà ấy cũng rất yêu con. »

Trạm Lam cười khổ: « Thật sao vú Lưu. »

Vú Lưu có chút khổ sở, không biết nên an ủi cô gái giống như đứa trẻ lạc đường này thế nào.

Đành nhẹ nhàng ôm vai Trạm Lam, giống như mẹ con ôm nhau, Trạm Lam ngoan ngoãn dựa vào lòng vú Lưu, một lúc lâu sau mới rầu rĩ nói: « Vú Lưu, nếu vú là mẹ con thật thì tốt quá. »

Nghe những lời này, vú Lưu cũng đỏ mặt.

Sáng sớm hôm sau, Trạm Lam tới một nhà nghỉ trong thị trấn, dùng chứng minh thư mới mà Chu Hân Nhã làm cho mình để làm thủ tục đặt phòng.

« Cô cần ở mấy hôm? » Nhân viên lễ tân hỏi.

Trạm Lam nói : « Hai ngày đi. » Có lẽ chỉ một thời gian ngắn cô sẽ đi.

« Vâng, cô dùng thẻ hay tiền mặt. »

Trạm Lam do dự một chút, liền đưa thẻ của Chu Hán Nhã cho nhân viên : « Quẹt thẻ, cảm ơn. »

Ở địa phương nhỏ này mọi thứ đều rất đơn giản, nhanh chóng, Trạm Lam đi vào căn phòng vừa thuê.

Diện tích chỉ khoảng 10 mét vuông, ánh sáng cũng không tốt, một cái giường, một phòng vệ sinh, một ti vi.

Dù sao cũng đủ để cô ngủ qua đêm.

Không có tâm trạng xem ti vi, Trạm Lam lấy quyển tư pháp dày cộp trong hành lý ra. Đây là thứ duy nhất cô mang đi từ Tri Cảnh Viên.

Trong lúc không để ý đã xem đến tận tối, nhân viên phục vụ vào hỏi cô cần dùng cơm trong phòng không, Trạm Lam cảm thấy chỗ này phục vụ khá tốt, nhưng hiện giờ cô không muốn ăn gì cả, lắc đầu, cuối cùng lại gọi một chai rượu vang đỏ.

Cô không giỏi uống rượu, lần trước thất thố vì uống rượu ở câu lạc bộ với Phong Thiên Tuyền và Tô Vĩ Tín khiến cô rất cẩn thận, không chạm vào bất kì loại đồ uống có cồn nào.

Nhưng hôm nay, cô muốn say.

Uống hết nửa chai mới phát hiện tuy độ cồn của loại rượu này không cao nhưng tác dụng lại kéo dài, nửa đêm về sáng cô đau đầu, không ngủ yên được, cứ mở to mắt chờ bình minh.

Ngồi trên bệ cửa sổ nhìn mặt trời mọc ở phía đông, nhìn ánh sáng rực rỡ chiếu lên từ phía chân trời.

Mãi đến khi bị gió thổi làm đầu đau dữ dội hơn, Trạm Lam mới leo xuống khỏi bệ cửa.

Tắm rửa sạch sẽ mùi rượu trên người, cô thay một bộ quần áo mới.

Không lâu sau thì có tiếng đập cửa.

Trạm Lam nhú mảy nhìn đồng hồ trên tường, 6 giờ 45 phút.

Thông thường lúc này nhân viên phục vụ sẽ không tùy tiện gõ cửa phòng khách, hơn nữa cũng không gõ thô lỗ như vậy.

Trong lòng xuất hiện dự cảm, cô biết người đằng sau cánh cửa kia là ai nhưng Trạm Lam vẫn lên tiếng hỏi: “Ai đấy?”

Đương nhiên đối phương không trả lời.

Cô hít sâu một hơi, nhìn cánh cửa phòng một lúc mới chậm rãi đi mở cửa.

Cửa phòng chỉ mở ra một khe nhỏ, người bên ngoài liền không kiên nhẫn đẩy hẳn ra, Trạm Lam bị lực đẩy mạnh lùi về sau một bước.

Trước mắt cô xuất hiện gương mặt tuấn tú rất đáng đánh đòn của Thịnh Khải.

Hắn cười cợt nhìn Trạm Lam, nói: “Họa thủy, cô đúng là làm khó tôi đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Tác giả: Đồ Xuân Từ

Edit: Mộc

Nhìn thấy Thịnh Khải, Trạm Lam rất bình tĩnh, hình như không kinh ngạc chút nào.

Cô chỉ yên lặng nhìn hắn ta trong hai giây, sau đó xoay người, coi như hắn không tồn tại, đi vào trong phòng.

Bỗng nhiên Thịnh Khải nắm lấy cánh tay cô, kéo cô lại.

Trạm Lam nhủ vậy, ngược mắt lạnh lùng nhìn hấn, trong mắt Thịnh Khải có vẻ xấu hổ, chậm rãi mở miệng : « Hiện giờ anh Ba không thể phân thân ra được, đành bảo tôi lái xe đưa cô về. »

« Tôi không muốn trở về. » Trạm Lam nói rõ từng chữ : « Càng không muốn về với anh. »

“Cô...” Thịnh Khải bĩu môi, tai ửng hồng rất đáng nghi, hít thở sâu mấy lần mới nói: “Xin lỗi còn không được sao, lúc trước đều là do tôi không tốt, bà tổ cô xin hãy đại nhân đại lượng tha thứ cho tôi đi. Nếu tôi không thể đưa cô trở về, anh Ba nói thẳng rằng tôi cũng không cần về nữa, bảo tôi cứ đi theo cô đi. Xin hãy thương xót có được không?”

Anh Ba vừa ra ngoài, có rất nhiều việc phải xử lý, đúng là không thể thoát thân được. Nhưng anh Ba không để Trì Hạo đến đón Trạm Lam mà lại bắt hấn đến, rõ ràng là muốn tạo cơ hội cho hấn và Trạm Lam ở chung, để cô tha thứ cho hấn.

Xem ra trải qua lần này, anh Ba sẽ không buông tay cho người phụ nữ này. Anh Ba hy vọng những người mình quan tâm tin tưởng cũng sẽ không có khúc mắc, hòa thuận với nhau cho nên mới muốn hấn và Trạm Lam cải thiện quan hệ. Có điều thật ra bây giờ hấn cũng không ghét Trạm Lam như trước, nhất là khi biết hóa ra Trạm Lam đã đến đồn cảnh sát cứu anh Ba ra.

Trạm Lam không muốn để ý đến hấn, thoát khỏi sự khống chế hấn, vốn dĩ Thịnh Khải cũng không nắm tay cô quá chặt.

Thấy Trạm Lam xoay người đi vào trong, Thịnh Khải nhắm mắt theo đuôi đằng sau: “Họa thủy, cô theo tôi trở về đi. Nếu lần này cô không theo tôi về, anh Ba cũng sẽ sai Trì Hạo tới thôi.”

Trạm Lam ngồi lên giường, thu dọn mấy cuốn sách bị cô vứt lung tung.

Thịnh Khải không cam lòng khuyên bảo: “Nếu cô không về với Trì Hạo, anh Ba sẽ đích thân tới bắt cô. Phải biết là anh Ba không kiên nhẫn giống tôi đâu.”

Cuối cùng Trạm Lam cũng ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái với Thịnh Khải.

Thịnh Khải bĩu môi: “Được rồi, anh Ba còn kiên trì hơn tôi một chút, nhưng cô cũng không thể nhỏ rầu ở miệng cộp được, anh Ba...”

“Được.”

Thịnh Khải còn nói gì đó, hết một lúc mới dừng lại, kinh ngạc nhìn Trạm Lam: “Cô vừa nói cái gì?”

Trạm Lam lại không nói thêm gì nữa.

Con người Thịnh Khải đảo một vòng, sau đó thì cười ngây ngô: “Được, tôi nghe thấy cô nói ‘được’. Dù sao thì cô cũng nhận lời rồi, thu dọn xong nhất định phải đi theo tôi!”

Lần này Thịnh Khải tới một mình, có lẽ là vì không muốn đàn em của hấn thấy đáng về hấn khúm núm với cô.

Trên đường, Thịnh Khải lái xe rất nhanh, nhận ra được hấn rất nhớ nhà, hấn không thể chạy ngay lập tức về bên cạnh anh Ba của hấn. Trạm Lam ngồi ở ghế phụ, cả đường đều im lặng, ngơ ngẩn nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Thịnh Khải thường quay đầu lại nhìn Trạm Lam, muốn nói lại thôi. Không phải Trạm Lam không cảm nhận được, chỉ là mặc kệ, hơn nữa cô tò mò muốn xem Thịnh Khải nhen được tới khi nào.

Quả nhiên, không lâu sau, cuối cùng Thịnh Khải phải mở miệng: “Aiz..., họa thủy, tôi nghe nói hôm đấy một mình cô cầm chứng cứ tới tìm phó cục Trương, ra mặt vì anh Ba. Không nhìn ra được là cô dũng cảm như thế đấy. Có điều không phải là cô không muốn sống cùng anh Ba sao, vì sao còn giúp bọn tôi?”

Trạm Lam chậm rãi quay đầu sang, liếc Thịnh Khải một cái, không trả lời, trái lại hỏi: “Phong Thiên Tuyền nói thế nào với anh về việc đưa tôi về.”

Thịnh Khải giật mình, có chút ai oán nói: “Nói là phải đưa Giang Trạm Lam về, bằng không thì cho tôi chọn hai con đường, một là đi theo cô luôn không cần về, hai là chặt một chân rồi tự bò về. Đã chặt chân rồi còn không cho tôi ngồi xe về, anh Ba đúng là nhẫn tâm.”

Mấy câu cuối cùng, càng nói càng nhỏ.

Trạm Lam khẽ cong môi, quả nhiên là giọng điệu của Phong Thiên Tuyền.

Có điều Phong Thiên Tuyền cũng chỉ dọa Thịnh Khải mà thôi.

Thịnh Khải không hề để thời gian lãng phí, là một người rất thích buồn chuyện. Dọc đường đi, một người tự nói liên thanh không ngừng, Trạm Lam lại chỉ nghe lọt rất ít.

Về sau, Thịnh Khải cũng phát hiện có gì không ổn: “Họa thủy, sao sắc mặt cô tệ thế?”

Trạm Lam day mi tâm, cảm thấy dạ dày đang cuộn cuộn, hạ kính cửa sổ xe xuống, gió thổi vào mặt, cô tham lam hít từng luồng không khí.

Gió thổi qua mái tóc dài của Trạm Lam, Thịnh Khải ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt, nhăn mày hỏi: “Cô uống rượu à?”

Cô gật đầu: “Ừ.”

“Uống bao nhiêu?”

“Nửa chai rượu đỏ.”

“Cái gì?” Nếu là người khác thì nửa chai rượu đỏ chẳng là gì, nhưng hắn vẫn còn ấn tượng về lần say rượu trước của Trạm Lam, từ lượng của người phụ nữ này rất kém, không đến mức vừa uống đã say, nhưng không phải người không cần người khác lo lắng.

“Cô sẽ không nôn chứ?” Sắc mặt Thịnh Khải cũng trắng ra, xe này là cố ý mua mới để ăn mừng việc anh Ba thoát được xui xẻo.

Bỗng nhiên, Trạm Lam vỗ lên ghế Thịnh Khải: “Mau dừng xe!”

Thịnh Khải cũng chẳng quan tâm có thể dừng xe ở đây hay không, lập tức giẫm phanh, Trạm Lam mở cửa xe, vội vàng chạy tới bãi cỏ.

Cô nôn một lúc, dùng nước Thịnh Khải đưa cho để súc miệng, gắng gượng đứng thẳng người.

Có lẽ vì quá mệt mỏi, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, cả người cô ngã xuống, ngất đi.

Ở giây cuối cùng, một cánh tay rắn chắc đỡ cô vào lòng.

Thịnh Khải đã có vẻ buồn bực: “Thế nào rồi, có thấy khá hơn không? Phụ nữ các cô đúng là yếu ớt, ngồi xe một lúc mà cũng ốm bệnh như vậy.”

Trạm Lam không để ý hắn oán giận, mệt mỏi gọi: “Thịnh Khải.”

“Làm sao?” Giọng điệu của hắn rất bực tức.

“Tôi bị văng đầu, để tôi dựa vào một lúc.”

“Ồ.”

Hiếm khi Thịnh Khải kiên nhẫn như thế, để Trạm Lam tựa đầu vào ngực hắn, trên đường lớn thỉnh thoảng lại có xe chạy qua, hắn cũng không biết những người đó có thấy tư thế mờ ám của hắn và Trạm Lam không.

Tai hắn đỏ hồng, đẩy vai Trạm Lam: “Này, cô dựa đủ chưa hả?”

Cô không trả lời.

Thịnh Khải nắm vai cô đẩy ra, phát hiện Trạm Lam đã ngủ mất, lông mi rất dài tạo thành cái bóng mờ dưới ánh mặt trời, gương mặt cô rất nhỏ, lúc này mới phát hiện dường như cô gầy hơn lúc trước rất nhiều, xương quai xanh mảnh khảnh nhìn rất rõ.

“Phụ nữ đúng là phiền phức.” Không nhịn được nói một câu, nhưng vẫn nhẹ nhàng bế cô lên, đặt ra ghế sau.

Ý thức của Trạm Lam hỗn loạn không rõ ràng, không biết là hiện thực hay đang nằm mơ, chỉ mơ màng cảm thấy xe lại bắt đầu chạy, sau đó vào khúc cua.

Khoảng cách này hắn là vẫn chưa tới Đồng Thành.

Cảm giác được Thịnh Khải ôm cô ra, đi một lúc, sau đó nghe thấy tiếng nói của người lạ, bọn họ nói rất nhỏ, có mấy câu không nghe rõ, nhưng Thịnh Khải to tiếng vẫn làm cô đau đầu.

« Phòng này mà là phòng cao cấp hả, cả phòng lẫn giường đều bé như ở bệnh viện ấy, còn phòng nào lớn hơn không? Tôi muốn ba phòng, có 1 phòng khách. »

Trạm Lam nghe thấy người kia ám ức giải thích: « Tiên sinh à, chúng tôi chỉ là nhà nghỉ thôi, không phải khách sạn, chỗ này là rừng núi hoang vắng, làm gì có 3 phòng riêng với một phòng khách, ngài cứ ở tạm một đêm được không? »

Không rõ Thịnh Khải nói gì, rõ ràng là ghét bỏ, đúng là đại thiếu gia như hắn chưa từng ở chỗ như thế này.

Nhưng Trạm Lam lại không chịu nổi nữa, ở trong ngực hắn, cô không thoải mái giật người, khiến Thịnh Khải chú ý, Thịnh Khải cố nhịn, đành phải nộp tiền, làm thủ tục vào ờ.

Chỉ cần có thể nằm lên giường, Trạm Lam chẳng quan tâm gì nữa, ngủ say tới tận khi trời đen kịt, lúc nửa ngủ nửa tỉnh dường như nghe thấy Thịnh Khải gọi điện thoại: « Họa thủy không khô, trên đường nôn không ngừng, em thực sự không trêu chọc gì cô ấy, trên đường đi chỉ còn chưa gọi cô ấy là bà

tỏ cô thôi, mời bác sĩ à ? Nhưng anh Ba đang bận mà, cứ giao họa thủy cho em là được... »

Thịnh Khải còn nói gì đó, Trạ Lam đã chẳng còn sức nghe tiếp nữa, cong môi một chút, tiếp tục ngủ ngon lành.

Ngủ một cái tới tận nửa đêm, tiếng mở cửa và tiếng bước chân đánh thức Trạ Lam, cô nhú mồm, lật người một cái.

Không biết bao lâu sau, trên mặt thấy ngứa ngáy, dường như có ngón tay của người nào đó đang vuốt ve da thịt cô.

Bàn tay kia có mùi thuốc lá nhẹ nhẹ, thật lâu không tan.

Người kia gạt tóc dính đầy mồ hôi trên mặt cô, động tác rất nhẹ nhàng, khiến Trạ Lam cảm thấy rất thoải mái.

Không tự chủ cử động, cô càng dán mặt vào tay của người kia.

Hình như hấn dừng lại một lúc, sau đó mùi hương càng đậm hơn, trên môi có cảm giác mềm mại ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Edit: Mộc

Không biết cô đã ngủ bao lâu, trong lúc mơ màng dường như nghe thấy tiếng người nói chuyện.

« Em thật sự không trêu chọc gì cô ấy, là cô ấy đang ngồi trên xe bình thường, tự nhiên lại bảo em dừng xe, sau đó vừa xuống đã nôn ra, em không hề chọc giận cô ấy, anh Ba ! » Giọng nói này, vừa nghe đã biết là Thịnh Khải.

Sau đó, một khoảng im lặng thật dài.

Mãi mới có một tiếng nói trầm thấp vang lên : « Cô ấy ngủ bao lâu rồi ? »

« Ngủ từ trưa đến bây giờ. » Thịnh Khải thành thật trả lời.

Người nọ lại trầm ngâm một lúc, sau đó giọng nói nhỏ đi, hình như đã ra chỗ khác : « Bác sĩ Từ, anh có thể kiểm tra một chút không ? »

« Kiểm tra cái gì ? Không phải Thịnh Khải đã nói là say xe sao ? »

Nghe thấy giọng của người đó, Trạ Lam cũng hơi tỉnh táo một chút, không ngờ hấn lại tới đây, không phải Thịnh Khải đã nói hấn có việc chưa dứt ra được sao, lẽ nào lừa cô ? Nhưng hấn tới đây sao còn mang theo bác sĩ Từ làm gì ?

Thực sự không thể hiểu nổi hấn.

Phong Thiên Tuyền không nói nữa.

Bác sĩ Từ biết hấn đã nhiều năm, cũng coi như đoán được tâm tư của hấn. Nghĩ tới suy đoán của Phong Thiên Tuyền, bác sĩ Từ nhú mồm, có vẻ khó tin hỏi: “Anh bảo tôi tới kiểm tra cho cô Giang... có phải là mang thai hay không à?”

“Hả?!” Thịnh Khải kinh ngạc kêu lên.

Bác sĩ Từ trắng mắt liếc Thịnh Khải một cái, sau đó lại nói với Phong Thiên Tuyền: “Tôi là bác sĩ ngoại khoa, không phải khoa phụ sản. Hơn nữa bình thường anh không phòng tránh sao?”

Phong Thiên Tuyền hiếm khi bị làm khó như vậy, Thịnh Khải đứng một bên cười trộm, Phong Thiên Tuyền nhận ra liền hung hăng nhìn hấn, Thịnh Khải lập tức tắt nụ cười, làm ra vẻ nghiêm trang.

Phong Thiên Tuyền nói: “Bình thường bọn tôi... cũng không chú ý lắm.”

Bác sĩ Từ nhìn Phong Thiên Tuyền một lúc, dường như nhìn một con quái vật. Một lúc sau, cũng không nhịn được cười, lại sợ chọc tức Phong Thiên Tuyền, đành nói: “Hơn nửa đêm anh bắt tôi tới đây, làm sao tôi biết là kiểm tra cái đó, chẳng mang dụng cụ gì cả.”

“Anh không thể bắt mạch sao?” Thịnh Khải hiếu kỳ hỏi: “Không phải chỉ cần sờ lên cổ tay là biết có mang thai hay không à?”

Bác sĩ Từ tức giận: “Hai người bị làm sao thế hả?! Tôi theo tây y, không phải đông y! Là bác sĩ ngoại khoa tây y đó!”

“À.” Thịnh Khải nhỏ giọng nói.

Phong Thiên Tuyền cũng cong môi dưới.

Bác sĩ Từ không thèm tính toán với Thịnh Khải, nói: “Dù sao thì ngày mai cô Giang cũng tỉnh, phải đi về, không yên tâm thì tới bệnh viện chỗ tôi làm kiểm tra cẩn thận. Có điều tôi thấy chắc là say xe thôi, không phải mang thai đâu.”

“Được.”

“Không có chuyện gì thì tôi đi nghỉ đây, cả đường anh chạy nhanh như điên, bộ xương già cả này của tôi chắc cũng sắp vỡ mất luôn.”

Phong Thiên Tuyền nói: “Thịnh Khải, đi chuẩn bị phòng cho bác sĩ Từ đi.”

“Ồ, vậy em ngủ đâu, anh Ba?”

Phong Thiên Tuyền chau mày: “Chẳng lẽ cậu còn muốn ngủ ở đây à?”

“Nhưng ở đây chỉ có phòng này là tốt nhất...”

Lông mày Phong Thiên Tuyền càng nhíu cao hơn, đáy mắt xuất hiện ý cười nguy hiểm. Thịnh Khải nhận ra được không ổn, lập tức xông ra cửa: “Em đi đặt thêm hai phòng!”

Bác sĩ Từ lắc đầu, cười khê: “Thằng ranh này.”

“Anh đi nghỉ đi.”

“Được.” Bác sĩ Từ đi tới cửa, bỗng nhiên dừng bước, không yên tâm dặn dò: “Nếu anh nghi ngờ cô Giang mang thai thì đêm này tốt nhất là... Không nên, ừm, anh hiểu chứ.”

Phong Thiên Tuyền ngẩn người, lại nhíu mày: “Tôi còn chưa đến mức ấy đâu.”

Bác sĩ Từ bật cười, sau đó mở cửa rồi đóng cửa.

Phong Thiên Tuyền lắc đầu cười, xoay người lại thì bất gặp một đôi mắt đen nhánh tinh táo.

“Em tỉnh rồi à?”

Trạm Lam gật đầu, cố gắng ngồi dậy.

Phong Thiên Tuyền đi tới, ngồi vào bên giường, không giúp cô, chỉ nhìn cô chăm chú.

Trạm Lam bị hấn nhìn như thế, cảm thấy sợ hãi, kéo cái chăn che ngực, lông mi sụp xuống, tránh né ánh mắt hấn.

Phong Thiên Tuyền không cho cô như ý, nắm lấy cẳng cô, đẩy lên, ngón cái vuốt ve đôi môi cô.

Trạm Lam quay đầu đi, né tránh đụng chạm của hấn. Thoáng cái, bầu không khí trong phòng trở nên ngại ngùng.

Cô do dự một chút, cuối cùng rầu rĩ mở miệng: “Tôi không mang thai.”

Hấn nhíu mày: “Làm sao em biết? Kiểm tra rồi à?”

Cô không hiểu sao lại nói chuyện mờ ám như thế với hấn vào lúc này, hai má đỏ ửng mất tự nhiên: “Mấy ngày trước... bà dì của tôi vừa đi.”

“Ừ.” Hấn đáp một tiếng, sau đó không nói nữa.

Trạm Lam cảm thấy hoang mang, ngẩng đầu lên, bỗng nhiên cái gáy bị bàn tay hấn giữ lấy, đôi môi mỏng áp lên.

Đây là một cái hôn rất nhẹ, hoàn toàn không giống với kiểu hôn ngang ngược của Phong Thiên Tuyền.

Hấn chỉ dán lên môi cô, không xâm phạm, giữa lưu luyến có vài phần tình cảm dịu dàng.

Qua một phút, hấn mới rời khỏi cô, trán áp lên trán cô, khoảng cách gần như thế, cô thậm chí có thể nhìn thấy ý cười lóe lên trong con ngươi của hấn.

Còn sáng hơn cả sao trên trời, ánh sáng ấy như dải ngân hà.

Cô không tự chủ được nhìn vào mắt hấn, giống như bị hút vào trong đó, không thoát ra được nữa.

Qua một lúc lâu hắn mới mở miệng, hơi nóng phả lên chóp mũi cô: “Tại sao lại giao video ra?”

Không ngờ hắn đột nhiên hỏi chuyện này, Trạ Lam sững sốt.

Hắn mỉm cười: “Thịnh Khải ép buộc em như thế mà em cũng không chịu giao. Vì sao lại dùng nó để giúp tôi, hả?”

Trạ Lam không biết nên trả lời thế nào, đơn giản mỉm môi, tiếp tục im lặng không nói.

Phong Thiên Tuyền nhìn tất cả biểu cảm trên mặt cô: “Em vốn định dùng nó để thoát khỏi tôi, đúng không?”

Trong mắt Trạ Lam hiện lên vẻ kinh ngạc, hơi cup mắt xuống nhưng vẫn không tránh được ánh mắt của Phong Thiên Tuyền.

“Quả nhiên là vậy.” Ý cười trên môi hắn càng đậm hơn: “Em nghĩ một ngày nào đó sẽ dùng nó để trao đổi điều kiện với tôi, bảo tôi buông tha cho em sao? Nhưng em đã tính sai hai việc. Một, chẳng lẽ em không biết là mình bảo thủ như thế nào à? Ở trên giường với tôi thì giống như một cô gái nhỏ vậy, tôi không thể tưởng tượng nổi một ngày nào đó em sẽ công bố video hai chúng ta ở trên giường ra ngoài. Hai là em đã quên mất, tôi có rất nhiều cách để tìm những tin tức loại này xuống, cũng như tôi có thể lấy được video này ở chỗ Trương Bình Nhiên vậy.”

Trạ Lam hơi kinh ngạc, khẽ nhấp máy môi.

Dường như tâm trạng Phong Thiên Tuyền rất tốt, cúi đầu chạm nhẹ lên môi cô, làm mặt cô càng hồng hơn, hắn cười nhẹ, lồng ngực rung động.

« Nếu như định tái phạm thì nhất định phải để tôi biết trước, tôi sẽ giải quyết, hiểu chưa ? » Hắn cắn khẽ dái tai cô : « Tôi không thích để người khác nhìn thấy dáng vẻ động tình của em, em như thế chỉ có tôi mới được thưởng thức. »

Biết được Phong Thiên Tuyền đã lấy video ấy từ tay cảnh sát về, Trạ Lam cũng thở phào một hơi. Đúng là cô không phải kiểu phụ nữ coi mở lắm, mặc dù đi theo Phong Thiên Tuyền nhưng vẫn không đổi được cái tính bảo thủ.

« Làm sao anh tìm được tôi ? » Cô hỏi.

Phong Thiên Tuyền lại cười : « Em rất thông minh, nhưng còn chưa đủ. Mặc dù em biết dùng thân phận giả để đăng ký nhưng lại quên đó là do Chu Hân Nhã chuẩn bị cho em. Kể từ lúc cô ta đưa em đi sân bay, người của anh đã theo dõi cô ta rồi. »

Thật ra không cần hỏi thì Trạ Lam cũng biết.

Cô tính toán vô cùng chuẩn xác, mỗi một bước đều phải suy tính. Nếu như cô dùng chứng minh thư của mình thì có vẻ quá rêu rao, cũng quá sơ hở. Dùng thân phận giả mà Chu Hân Nhã chuẩn bị, cho dù Phong Thiên Tuyền điều tra được thì cũng chỉ cho rằng cô sai sót thôi, chứ không nghĩ là cô cố ý để hắn tìm được.

Phong Thiên Tuyền quá mức khôn khéo, vì thế muốn ở bên hắn, nhất định phải che giấu cẩn thận, giống như lúc trước cô tìm cách tiếp cận hắn vậy.

Không thể quá chủ động, cũng không thể làm bộ làm tịch quá mức.

Đối với phụ nữ tự đưa tới cửa, hứng thú của đàn ông sẽ không duy trì quá lâu. Mà nếu xài chiêu lật mềm buộc chặt thái quá, để đàn ông đi quá xa, một thời gian sau họ cũng sẽ mất hứng, một đi không trở lại. Vì thế đoán mãi cô mới nghĩ ra cách này.

Hắn nâng cằm cô : « Đang suy nghĩ gì ? »

« Chúng ta thỏa thuận một kỳ hạn đi, Phong Thiên Tuyền. » Cô hít sâu, nói.

Hắn nhún mày: “Có ý gì?”

« Lúc nào anh mới tha cho tôi ? Cho tôi một thời hạn đi, được chứ ? »

« Em vẫn muốn rời khỏi tôi à ? » Nếp nhăn trên trán hắn càng sâu.

Trạ Lam cười khổ : « Tôi chỉ không muốn để mình trầm luân quá nhanh. Cho tôi thời hạn đi, để tôi không lúc nào không nhớ rằng sẽ có ngày mình rời xa anh, như thế thì tôi mới không hy vọng xa vời. Dù sao, thứ mà tôi muốn anh cũng không thể cho tôi được. »

Phong Thiên Tuyền chớp mắt, nhìn chằm chằm vào mắt cô, sau đó không kiên nhẫn nói : « Vừa gặp mà em đã muốn nói những chuyện không vui này sao ? »

« Nhưng đó là sự thật. » Cô cũng nhìn thẳng vào hắn : « Anh chiều chuộng tôi, có hứng thú với tôi, nhưng như thế không có nghĩa là anh sẽ lấy tôi, không phải sao ? »

Một lúc lâu sau, Phong Thiên Tuyền thở dài một tiếng : « Sao ? Yêu tôi sẽ khiến em đau khổ như vậy sao ? Được, tôi nhận lời em, chờ tôi nghĩ kỹ sẽ cho em một kỳ hạn. »

Cô gật đầu : « Cảm ơn. »

Đề tài này vừa kết thúc, không khí dịu dàng trong phòng cũng biến mất.

Phong Thiên Tuyền đứng dậy : « Tôi đi tắm, em nghỉ ngơi đi. »

Cánh cửa gỗ phòng tắm đóng ‘phịch’ một tiếng, TrạM Lam vui mặt vào giữa hai đầu gối.

Phong Thiên Tuyền, tôi sẽ không yêu anh.

Chỉ hy vọng, anh cũng đừng yêu tôi...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Tác giả: Đỗ Xuân Từ

Edit: Mộc

Khi xe đang vào Tri Cảnh Viên, khung cảnh quen thuộc vội vã xẹt qua trước mắt cô, TrạM Lam cũng không rõ lúc này mình đang vui hay buồn.

Di Tô nhìn thấy cô liền nhiệt tình kéo tay cô : « Cô đã về rồi, mấy ngày nay cô không ở nhà, trong nhà giống như thiếu cái gì đó. Tiên sinh bảo hôm nay cô về, tôi lập tức chuẩn bị những món cô thích ăn nhất, đợi lúc nữa phải ăn nhiều một chút đấy. »

Lúc này Thịnh Khải thò đầu ra : « Di Tô thật thiên vị, món cháu thích đi có chuẩn bị không ? »

Di Tô nhìn Thịnh Khải bằng ánh mắt nhìn một đứa trẻ : « Chắc chắn là có rồi, thịt kho tàu chứ gì nữa, không quên được cái miếng tham ăn của cậu. »

Thịnh Khải cười ha ha, Phong Thiên Tuyền tiện tay đưa áo khoác cho người giúp việc, hỏi : « Tri Hạo đâu ? »

Di Tô nói : « Tri tiên sinh có việc nên đã đi rồi, nói là lúc ăn cơm tối nhất định sẽ đến. »

Quả nhiên tới lúc ăn tối, Di Tô vừa dọn cơm lên bàn thì Tri Hạo đã vội vã chạy tới.

Thịnh Khải ngồi một bên lăm bằm : « Lỡ mũi cậu là mũi chó à ? Đồ ăn vừa bê lên đã tối, đứng gờ thật đấy. »

Tri Hạo không để ý tới hấn, lập tức ngồi xuống cạnh Thịnh Khải, gấp một đĩa đầy thịt kho tàu vào bát mình, Thịnh Khải tức giận đến khóc thét.

Hai người y như hai đứa bé náo loạn một lúc, cuối cùng Thịnh Khải giành thắng lợi, gấp được chỗ thịt Tri Hạo chưa kịp ăn về bát mình.

TrạM Lam biết tình cảm hai người này nhất định rất tốt, lại không biết cũng có lúc bọn họ thân thiết như vậy, giống như anh em trong một nhà bình thường, cãi nhau ầm ĩ.

Có lẽ nhận thấy ánh mắt của TrạM Lam, Tri Hạo ngẩng đầu nhìn sang, chạm vào ánh mắt cô liền mỉm cười gật đầu, coi như chào hỏi.

Mặc dù hành động của hấn không có gì khác trước, nhưng TrạM Lam lại nhạy cảm phát hiện từ lúc cô trở lại Tri Cảnh Viên, thái độ của mọi người với cô đã thay đổi rất nhiều, hình như... đã coi cô là người một nhà.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên có người nắm lấy cầm cô, kéo mặt cô sang hướng khác.

Gương mặt điển trai của Phong Thiên Tuyền xuất hiện trước mắt cô, hấn hơi nhíu mày : « Nhìn gì thế ? Cậu ta đẹp trai hơn anh à ? »

Qua hai giây, TrạM Lam mới hiểu ra ‘cậu ta’ trong miệng Phong Thiên Tuyền là Tri Hạo.

Thịnh Khải vui vẻ nói : « Áy, anh Ba ghen rồi sao ? Tri Hạo, thắng ranh cậu hãy cẩn thận một chút, đừng có dùng bàn mặt tiểu bạch kiểm của cậu đi dụ dỗ khắp nơi như thế, cẩn thận rước lấy họa đấy. »

Tri Hạo cũng cười.

Phong Thiên Tuyền không phản bác, nhìn gương mặt đỏ lên của TrạM Lam mới buông tha cô.

Hắn gấp một chút thịt vào bát Trạm Lam : « Trông em gầy quá, ăn hết cho anh ! »

Mấy ngày đi đường mệt nhọc, Trạm Lam không thấy thèm ăn chút nào, thịt cá trong bát hoàn toàn không kích thích được cô, thậm chí còn hơi buồn nôn.

Thịnh Khải thấy Trạm Lam nhăn mày thì nói : « Anh Ba, không phải bác sĩ Từ nói gần đây dạ dày của họa thủy không tốt sao, nên ăn đồ thanh đạm thôi. »

Nghe thế, Phong Thiên Tuyền cau mày, nhìn ánh mắt cầu xin của Trạm Lam, mím đôi môi mỏng, lại gấp hết thịt trong bát cô sang bát mình.

Trạm Lam cười khẽ, sau đó cảm kích liếc mắt với Thịnh Khải, người kia lại ra vẻ kiêu ngạo như chim công.

Sau bữa cơm tối, Trạm Lam về phòng tắm. Đây là lần tắm rửa thoải mái nhất của cô dạo gần đây.

Đi ra khỏi phòng tắm, bóng người trên giường suyt nữa thì dọa cô chết ngất.

Trạm Lam sững sờ đứng tại chỗ, Phong Thiên Tuyền nhìn sang, nhú mày : « Sao thế, em định đứng ở đây cả đêm luôn à ? »

« Sao anh lại ở đây ? » Cô hỏi.

« Không ở đây thì anh nên ở đâu ? »

Đương nhiên là ở phòng của anh. Trạm Lam nhẫn nhịn nuốt những lời này vào trong bụng.

Cô cắn môi, đi sang phía bên kia chiếc giường, vén chăn lên.

Còn chưa nằm xuống, Phong Thiên Tuyền bỗng kéo cô vào trong ngực mình, Trạm Lam kinh hô một tiếng, sau đó đấm lên lồng ngực hắn: “Anh muốn dọa em sợ chết khiếp sao?”

Trong mắt hắn đầy ý cười: “Làm sao anh nở chứ?”

Nói xong, hắn liền cúi đầu xuống.

Thấy Phong Thiên Tuyền sắp hôn mình, Trạm Lam vội vã dùng tay chặn môi hắn lại: “Em có việc muốn bàn bạc với anh.”

Hắn có vẻ mất hứng: “Nhất định phải nói vào lúc này sao?”

Cô nháy mắt một cái, gật đầu.

Phong Thiên Tuyền nhìn cô một lúc, thở dài: “Được rồi, em muốn nói gì?”

“Em muốn đi làm tiếp, ngày mai sẽ đi.”

Nếp nhăn trên trán Phong Thiên Tuyền càng sâu hơn: “Không được.”

“Vì sao?”

“Không có vì sao, anh nói không được là không được.” Hắn lại tỏ ra ngang ngược.

Trạm Lam nhìn vào mắt hắn, không biết lấy đâu ra sức, đẩy hắn ra, kéo chăn xuống giường, có vẻ tức giận nói: “Thôi quên đi.”

“Em đi đâu?” Thấy cô đang đi về phía cửa, hắn hỏi.

“Đi ngủ ở phòng khách.”

Còn chưa đi được mấy bước, bỗng nhiên cô bị Phong Thiên Tuyền ôm lấy từ phía sau. Lại bị ném lên giường lần nữa, Phong Thiên Tuyền áp sát lên.

Hắn cúi đầu, cặp mắt tối đen sâu thẳm, dường như có vẻ bất đắc dĩ dung túng: “Em không thể giống như những người phụ nữ khác, ngoan ngoãn ở trong biệt thự, ngoan ngoãn tiêu tiền của anh, đừng có lúc nào cũng thích độc lập, muốn rời khỏi anh, không được sao?”

Cô cắn môi, không trả lời.

“Thôi được, còn có điều kiện gì thì nói nốt đi.”

“Không được bắt em nghỉ việc.”

“Có thể.”

“Chuyện em rời khỏi đây, anh không được tính sổ với Hân Nhã, cũng không được gây phiền phức cho cô ấy.”

“Có thể.”

“Không được hạn chế tự do của em.”

“Nhưng... vậy thì không được.” Hấn nói: “Anh có thể để em đi đâu tùy ý, nhưng phải có người đi theo. Chuyện Tạ Minh Lăng còn chưa rõ ràng, em hãy an phận một chút.”

“Vậy thì anh không được...”

“Người phụ nữ này, em đúng là được một tác lại muốn tiến một thước.” Hấn cúi đầu, lập tức dùng nụ hôn cắt đứt lời cô.

Tay hấn linh hoạt chui vào trong váy ngủ của cô, cô không chống cự, để mặc hấn. Hấn hôn lên cằm cô, xương quai xanh, từ đầu đến chân, không chịu đơn giản bỏ qua cho chỗ nào, treu chọc khiến cô rên rỉ, run lên mới chịu bỏ qua.

Hấn ngậm lấy môi cô, nước bọt giao triền, ý loạn tình mê. Trạ Lam không kiềm chế được, hai tay ôm lấy cổ hấn, dâng lên chính mình. Cảm nhận được hấn kéo hai chân mình ra, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới đoạn đối thoại giữa hấn và bác sĩ Từ hôm trước, hơi sợ hãi, vươn tay ngăn cản động tác tiếp theo của hấn: “Đừng... bao...”

“Không cần.” Hấn đẩy tay cô ra, kéo lên đỉnh đầu, động thân tiến vào, cô khó chịu kêu lên một tiếng đau đớn, ngón chân cũng cuộn lại.

Có lẽ bởi vì ở trong bóng tối nên cơ thể cô trở nên vô cùng nhạy cảm. Một tay hấn đặt trên eo cô, mỗi lần rút ra sẽ đẩy cô hòa theo mình, nóng rực khám vào càng sâu.

Tiếng thở dốc và mồ hôi đan vào nhau, giao hòa trong không gian yên tĩnh.

Lần làm tình kịch liệt này không biết kéo dài bao lâu, Trạ Lam chỉ biết chút sức lực cuối cùng của mình đã bị người đàn ông này vét sạch. Giữa lúc cô ngủ mất hình như Phong Thiên Tuyền còn chưa dừng lại.

Sáng sớm tinh dậy, Phong Thiên Tuyền đã đi rồi.

Trạ Lam làm vệ sinh cá nhân xong, đi xuống tầng, đi Tô vừa từ phòng bếp ra, thấy cô dậy thì cười nói: “Tiên sinh ra ngoài có việc, nói cô còn đang ngủ, bảo chúng tôi đừng đánh thức cô. Tôi chuẩn bị bữa sáng rồi, cô có muốn dùng luôn không?”

Trạ Lam lắc đầu: “Hiện giờ tôi muốn ra ngoài.”

“Vậy cũng được, tôi đi gọi Ngô Nghị lái xe đưa cô đi. Để tôi đi gói bữa sáng lại cho cô ăn trên đường.”

Không muốn làm đi Tô thất vọng, Trạ Lam cầm bánh sandwich lên xe.

Ngô Nghị quay đầu lại hỏi: “Cô Giang muốn đi đâu?”

“Bệnh viện trung tâm thành phố.”

Ngô Nghị gật đầu, không hỏi nhiều, đương nhiên là Phong Thiên Tuyền đã ra lệnh.

Xe dừng lại trước cửa bệnh viện trung tâm, Trạ Lam dặn Ngô Nghị chờ mình ở trên xe, một mình cô đi thang máy tới phòng bệnh ở tầng ba.

Bên ngoài phòng bệnh, bà Hạ đang nói chuyện với bác sĩ về bệnh tình của Hạ Vũ, gần đây vì Hạ Liên Triết bị bắt nên bệnh của Hạ Vũ càng nặng hơn, bây giờ đã không thể nói chuyện được nữa, nằm liệt trên giường, khả năng hồi phục rất nhỏ.

Bà Hạ vô tình ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trạ Lam thì rất kinh ngạc.

Trạ Lam tươi cười đi tới, đưa túi hoa quả mua trên đường cho bà Hạ, mỉm cười nói: “Bác gái, cháu đến thăm bác trai.”

Bà Hạ thấy Trạ Lam, vẻ mặt liền đỏ lên: “Trạ Lam, không ngờ lúc này mà cháu còn quan tâm đến nhà bác.”

Trạ Lam cười, vỗ vai bà Hạ: “Dù nói thế nào thì bác cũng là người thân, đã quan tâm cho cháu suốt hai năm. Cháu đến thăm cũng là phải lẽ. Đúng rồi, bác trai đã khỏe hơn chưa?”

“Từ khi Liên Triết bị bắt, bệnh tình của ông ấy tệ lắm, chẳng tốt lên chút nào. Cháu vào trước đi, bác nói chuyện với bác sĩ xong sẽ vào.”

Trạ Lam gật đầu, đẩy cửa phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

Hạ Vĩ có vẻ gầy hơn trước, cũng già đi rất nhiều. Nằm trên giường bệnh, không còn sức sống. Trước đây chỉ có tóc mai hơi trắng, bây giờ đã đầy đầu tóc bạc.

Nhìn thấy Trạ Lam, mặc dù không thể cử động hay nói chuyện được, nhưng trong mắt Hạ Vĩ vẫn xuất hiện một chút vui sướng.

Trạ Lam đi tới, ngồi xuống giường, không có biểu cảm gì nhìn ông ta.

Có lẽ Hạ Vĩ cũng nhận thấy có gì đó không ổn, nhú mày lo lắng.

“Bác trai, bác còn nhớ cháu chứ?” Trạ Lam nhẹ nhàng lên tiếng.

Hạ Vĩ nháy mắt tỏ vẻ hoang mang, dường như đang hỏi cô vì sao lại hỏi chuyện đó.

Trạ Lam lại cười nói: “Không, ông đã quên tôi rồi. Ông nhớ chẳng qua là hai năm trước đã gặp tôi thôi. Thật ra từ khi tôi còn bé, ông đã từng thấy tôi.”

Hạ Vĩ không hiểu gì, Trạ Lam cúi đầu, ghé vào tai ông ta, tiếng nói chỉ đủ để hai người nghe rõ: “Mặc dù ông đã quên mọi chuyện, nhưng tôi nghĩ ông không quên rằng mười lăm năm trước, ông đã thành lập Hạ Thanh như thế nào chứ. Khoản tiền lập nghiệp kia làm sao mà có được? Mảnh đất ở huyện Đông Giao, bác trai không nên quên phải không?”

Phút chốc, Hạ Vĩ tròn tròn hai mắt, nhìn chằm chằm Trạ Lam, dường như thấy được thứ gì đó vô cùng kinh khủng.

“Muốn biết tôi là ai sao?” Cô cười: “Suy nghĩ một chút xem, mười lăm năm trước ông đã làm những gì thì sẽ biết tôi là ai?”

Trạ Lam nói xong câu đó, bà Hạ và bác sĩ điều trị cũng nói chuyện xong, đi vào phòng bệnh.

Trạ Lam đứng lên, cười ôn hòa với bà Hạ, nói: “Bác gái, cháu còn có việc, cháu đi trước đây.”

“Cháu vừa mới tới mà, sao lại đi vội thế? Bác trai cũng lâu rồi chưa gặp cháu.” Bà Hạ lên tiếng giữ lại.

Trạ Lam cười, lắc đầu, lấy từ trong túi ra một tờ chỉ phiếu đưa cho bà Hạ.

Bà Hạ kinh ngạc: “Cái này...”

“Mặc dù khoản tiền này không nhiều, nhưng cũng đủ tiền viện phí cho bác trai. Bác gái, thân thể bác trai không tốt, Liên Triết bây giờ lại không có cách nào làm tròn đạo hiếu, bác đừng từ chối, cháu chỉ hy vọng bác trai được khỏe mạnh, có thể nhìn thấy Liên Triết và Hạ Thanh,” Trạ Lam cố ý dừng một chút, ánh mắt nhìn về phía gương mặt tái nhợt của Hạ Vĩ, mỉm cười nói tiếp: “Thay đổi từng bước một như thế nào.”

Hạ Vĩ mở to hai mắt, sắc mặt như tro tàn.

Không biết ngọn nguồn bên trong, bà Hạ cầm chỉ phiếu, cảm động không ngớt: “Nhà bác đã từng có lỗi với cháu, Trạ Lam, cháu đối tốt với nhà bác như vậy. Nếu sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước bất kể thế nào cũng sẽ không để cháu đi với cái kẻ họ Phong kia.”

Trạ Lam cắt lời bà Hạ: “Được rồi, bác gái, chuyện đã qua rồi. Bây giờ mọi chuyện của bác trai đều phải do bác chăm sóc. Nếu như hết tiền, bác cứ tới tìm cháu.”

“Bác làm sao có mặt mũi tìm cháu lấy tiền chứ.” Bà Hạ lau nước mắt nói.

Trạ Lam không nói gì nữa, nhìn Hạ Vĩ đang nằm trên giường bệnh, không thể nào lên tiếng được, xoay người rời đi.

Vừa ngồi vào trong xe của Ngô Nghị, điện thoại di động trong túi lại kêu lên. Cô ngước mắt, nhìn thấy ánh mắt của Ngô Nghị qua kính chiếu hậu, Ngô Nghị chột dạ lập tức né tránh đôi mắt cô.

Trạ Lam lấy điện thoại ra, nghe máy, bên kia truyền tới tiếng nói trầm thấp của riêng Phong Thiên Tuyền: “Em đi bệnh viện phải không?”

“Vâng.”

“Đi thăm Hạ Vĩ?”

“Vâng.”

Phong Thiên Tuyền nghiêng rằng: “Cũng chỉ có em mới dám chọc tức tôi như thế.”

Trạm Lam trầm ngâm một lúc, cuối cùng đành nói: “Bọn họ đều đã già rồi, anh sẽ không làm gì bọn họ chứ?”

“Em đánh giá tôi quá cao rồi, bây giờ Hạ Thanh đã sụp đổ, Hạ Liên Triết thì ngồi xỏm trong nhà tù, tôi còn có thể làm gì đây, rút ống dưỡng khí của lão già Hạ Vi kia sao?”

Nghe thấy hắn nói vậy, Trạm Lam cũng hiểu rõ chẳng qua hắn chỉ tức giận thôi: “Hôm nay em không bận gì, buổi tối lúc nào anh về, em sẽ nấu cơm cho anh được không?”

“Có ý gì? Tắt một cái rồi lại cho một quả táo ngọt sao?”

“Vậy anh có muốn ăn hay không?”

Dường như Trạm Lam có thể nghe thấy tiếng nghiền răng của Phong Thiên Tuyền: “Muốn! Sáu giờ sẽ về!”

Cô cười khế, người đàn ông này cũng không khó đoán lắm: “Được rồi, buổi tối gặp lại.”

Cúp điện thoại, trong lúc vô tình ngẩng lên lại thấy ánh nhìn của Ngô Nghị.

Ngô Nghị không né tránh, trái lại cười nói: “Tình cảm giữa cô và Phong tiên sinh thật tốt, giống như vợ chồng vậy. Tôi chưa bao giờ thấy Phong tiên sinh nhường nhịn ai như cô.”

“Vợ chồng?”

“Đúng vậy. Lúc cô nhận điện thoại của Phong tiên sinh, luôn luôn cười. Giống y như là vợ chồng mới cưới ấy.”

Ánh mắt cô chuyển từ mặt Ngô Nghị sang gương mặt mình trong kính chiếu hậu, trong gương, đôi môi cô cong lên.

Trạm Lam chỉ cảm thấy lòng mình nặng trĩu, lập tức sụp mặt xuống, hơi nhăn trán.

Trạm Lam bảo Ngô Nghị chờ cô đi siêu thị một chuyến, cô cũng có chút hiểu biết về khẩu vị của Phong Thiên Tuyền, có điều trước đây cô nấu ăn cũng chỉ để no bụng, chắc chắn không thể làm ra mỹ vị tinh xảo như dì Tô.

Chẳng qua là vì trấn an hắn mà thôi, ăn có ngon hay không cũng chẳng sao. Cùng lắm thì dặn dì Tô làm thêm đồ ăn, nếu Phong Thiên Tuyền không thích thì để hắn ăn đồ dì Tô làm.

Đi dạo siêu thị xong, Ngô Nghị lái xe đưa cô về Tri Cảnh Viên, tiện thể xách đồ cô mua ở siêu thị vào bếp.

Dì Tô thấy tiếng bọn họ về, đi từ phòng bếp ra.

“Cô đã về rồi.”

“Vâng. Dì Tô, đợi lúc nữa cháu định làm vài món ăn, dì giúp cháu nhé.” Trạm Lam vừa nói vừa lấy thực phẩm từ trong túi ra.

“Được chứ, không có vấn đề gì.” Dì Tô kéo Trạm Lam đến cạnh mình: “Cô à, người trong nhà đến đây.”

“Sao?” Trạm Lam không hứng thú lắm nhưng vẫn hỏi: “Là ai vậy?”

“Tôi cũng không biết, hình như là tiên sinh vì cô mà mời bác sĩ từ nước ngoài tới.”

“Bác sĩ?” Cô có chút kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía dì Tô: “Vì sao phải mời bác sĩ cho cháu?”

“Chẳng lẽ cô không biết gần đây cô gầy như thế nào sao? Nhìn thật dọa người. Tiên sinh không yên lòng, bác sĩ Từ chỉ thạo các vết thương bên ngoài thôi, vì thế tiên sinh cố ý mời một bác sĩ ở nước ngoài tới.” Dì Tô thành thật nói.

Trạm Lam biết cân nặng của mình gần đây luôn giảm, chỉ là cô cũng không cảm thấy có gì không thoải mái. Phong Thiên Tuyền làm thế này đúng là chuyện bé xé ra to. Huống hồ còn cố ý mời bác sĩ từ nước ngoài tới cho cô. Nếu không phải cô hiểu rõ cơ thể mình thì chắc cô cũng cảm thấy mình bị bệnh nan y.

“Cháu không cần khám bệnh, hơn nữa nếu cháu thực sự không khỏe thì tới bệnh viện của bác sĩ Từ kiểm tra một chút là tốt rồi, vốn dĩ không cần mời chuyên gia nước ngoài tới.”

“Ô kìa, tiên sinh làm vậy cũng là vì quan tâm cô thôi mà. Tiên sinh đã dặn tôi từ trước rồi, bảo tôi mỗi ngày đều nấu canh bổ cho cô uống, để cô điều dưỡng cơ thể cho thật tốt. Đúng rồi, bác sĩ kia bây giờ đang ở trong phòng khách chờ đây, tiên sinh nói khi nào cô về thì trước hết để bác sĩ kiểm tra cho cô đã.”

“Nhưng mà...”

Trạm Lam thực sự đau đầu với mấy lời của bác sĩ, nhưng còn chưa kịp từ chối đã bị dì Tô kéo đến phòng khách.

Cô đã quên mất rằng mọi người trong Tri Cảnh Viên luôn tuyệt đối làm theo lời của Phong Thiên Tuyền.

Vừa đi vào phòng khách, Trạm Lam lập tức thấy được một bóng người cao to ở phía cửa sổ.

Người nọ nghe thấy tiếng động, chậm rãi phục hồi tinh thần. Trên người mặc áo sơ mi trắng tinh, vạt áo rất dài, bên dưới là quần tây màu xám nhạt, có vẻ cao gầy sạch sẽ. Nhìn thấy Trạm Lam, trên mặt hắn xuất hiện nụ cười, đôi mắt hẹp dài giống như một con cáo. Ánh sáng mặt trời khiến gương mặt hắn trở nên vô cùng rực rỡ, tựa lên một tầng sáng như ngọc, khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy thoải mái ấm áp.

Hắn chậm rãi đi tới, vươn tay về phía Trạm Lam: “Xin chào, tôi là Hồ Ly, là bác sĩ Phong tiên sinh mời tới.”

Trạm Lam có chút thất thần, di Tò bên cạnh phải gọi cô một tiếng, mới vươn tay ra bắt tay đối phương.

“Anh, xin chào, tôi là Giang Trạm Lam.”

Ngón tay của người kia rất dài, lòng bàn tay vô cùng ấm áp.

Hắn cười, nghiêng đầu nói với di Tò: “Tôi muốn kiểm tra một chút cho cô Giang, có được không?”

Di Tò cũng bị nụ cười của người đàn ông này làm lóa mắt, lập tức gật đầu: “Đương nhiên là được rồi. Mời anh tới phòng của cô Giang, tôi sẽ chuẩn bị nước hoa quả cho hai người.”

“Vậy thì cảm ơn nhiều.” Hắn lễ phép mỉm cười.

Trạm Lam đi vào phòng, Hồ Ly đi phía sau cô, cách một tiếng, cửa phòng bị hắn khóa lại.

Cô xoay người đối mặt với hắn, nhìn hắn chằm chằm không chớp mắt, trong lúc nhất thời, cả hai đều im lặng.

Hồ Ly nhún vai, cười nói: “Cô Giang nhìn tôi như vậy, lẽ nào đã bị vẻ đẹp của tôi làm say mê.”

Nụ cười của hắn vẫn lạnh nhạt như thế.

Trạm Lam không cười, rất nghiêm túc nhìn hắn, cuối cùng mở miệng hỏi: “Vì sao anh lại ở đây?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Hồ Ly nhướn mày, cười hỏi: “Cô Giang đang nói gì vậy, sao tôi lại không hiểu? Chúng ta từng biết nhau sao?”

Trạm Lam nhíu mày: “A Ly!”

Hồ Ly không cười nữa, nghiêm mặt nói: “Được rồi được rồi, không làm khó em nữa.”

“Sao anh lại tới đây?”

“Không phải là vì lo cho em sao? Đã lâu rồi em không gọi điện cho anh. Vì thế anh đành tự mình tới đây xem sao. Vừa biết Phong Thiên Tuyền đang tìm bác sĩ gia đình, anh liền tự đề cử mình.”

“Sao hắn có thể cho phép anh ra vào Tri Cảnh Viên chứ?” Người đàn ông kia luôn có lòng nghi ngờ rất mạnh, huống chi Hồ Ly còn có thêm bộ mặt xinh đẹp, sao Phong Thiên Tuyền có thể để người đàn ông nào ngoài Thịnh Khải và Trì Hạo thân cận với cô được.

Hồ Ly nháy mắt với Trạm Lam: “Với bằng cấp hạng nhất của anh, chẳng lẽ còn không thể làm bác sĩ cho em sao? Hơn nữa, thời gian người đàn ông kia điều tra anh, anh đã ngụy trang từ đầu đến chân rồi, hắn chỉ cho rằng anh là Gay, hoàn toàn yên tâm về anh.”

Hồ Ly có giấy phép hành nghề bác sĩ, làm bác sĩ gia đình với anh mà nói đúng là đem tài lớn làm việc nhỏ. Phong Thiên Tuyền biết anh là Gay, chắc chắn cũng sẽ không nghi ngờ giữa anh và cô có thể có gì.

Có điều nhìn Hồ Ly đúng là có tiềm chất làm Gay, nhất là đôi mắt xếch kia, đẹp như phụ nữ vậy. Thân thể không rắn chắc như Phong Thiên Tuyền hay đám Thịnh Khải, mà có vẻ thon dài, thậm chí còn hơi gầy yếu không giống nam giới.

Hồ Ly chú ý thấy trong mắt cô xuất hiện ý cười, bất đắc dĩ lắc đầu, vươn tay ra: “Qua đây nào, Tiểu Lam, để anh ôm một cái.”

Trạm Lam lườm anh nhưng vẫn nghe theo, nhào vào lòng Hồ Ly.

Anh ôm cô thật chặt, cảm đặt lên đỉnh đầu cô, thở dài: “Em gầy nhiều quá, Tiểu Lam.”

Cô tựa vào ngực anh, nhắm mắt lại: “Em rất nhớ anh, A Ly.”

“Vắt và lăm phải không?”

Mặc dù ý nghĩa lời nói không rõ nhưng Trạm Lam vẫn hiểu anh ám chỉ điều gì. Cô không nói, mà đôi tay ôm Hồ Ly càng chặt hơn, dường như đang tìm kiếm sự an ủi trong lòng ngực anh.

Hồ Ly không cười cợt nữa, chỉ cảm thấy yêu thương: “Không sao đâu, sau này đã có anh ở bên cạnh em rồi.”

Mặc dù đã lâu không gặp Hồ Ly nhưng Trạm Lam vẫn chưa quên nhiệm vụ của mình. Dưới sự giúp đỡ của di Tò, Trạm Lam làm một bàn thức ăn, thoát nhìn rất tự hào.

Sáu giờ tối, xe của Phong Thiên Tuyền đứng giờ tới vườn hoa.

Trạm Lam còn đang ở trong phòng bếp liền nghe thấy tiếng người giúp việc trong phòng khác cung kính gọi ‘Phong tiên sinh’, sau đó không có gì nữa. Cô vẫn chăm chú làm việc, một lúc lâu sau mới phát hiện có ánh mắt luôn nhìn mình, quay đầu, thấy Phong Thiên Tuyền đang tựa vào cửa phòng bếp.

“Anh vào lúc nào thế?”

Mắt hấn híp lại, nửa cười nửa không nhìn cô chăm chăm.

Mãi tới khi Trạm Lam cảm thấy không được tự nhiên, Phong Thiên Tuyền mới đứng thẳng dậy, dùng chân đạp cửa phòng bếp, vang lên một tiếng phịch. Trạm Lam chưa kịp phản ứng đã bị hấn kìm lấy eo, nhấc một cái, cả người bị hấn đặt lên bàn bếp.

Cô vô tình đặt tay lên vai hấn, đề phòng mình bị ngã, lại kinh ngạc nhìn hấn.

Phong Thiên Tuyền đứng chen giữa hai chân cô, mặc dù cô đã ngồi ở trên cao nhưng vẫn thấp hơn hấn nửa cái đầu. Hấn hơi cúi xuống, tóc phát qua gương mặt cô, môi Phong Thiên Tuyền hôn lên tai cô một cách chuẩn xác.

Trạm Lam lo lắng liếc mắt về phía cửa ra vào phòng bếp, rất sợ có người lỡ măng xông vào, đẩy ngực Phong Thiên Tuyền: “Đừng như vậy, mọi người đều đang chờ ăn cơm đấy.”

Hấn không để ý, trái lại còn nắm lấy đôi tay không an phận của cô đặt lên ngực mình, hỏi: “Mấy giờ sáng nay thì rời giường?”

Cô ngẩn ra, không biết nghĩ tới điều gì mà gương mặt đỏ ửng, rầu rĩ nói: “Hơn tám giờ thì tỉnh.”

“Sau này không được dậy sớm như thế.” Ngẩng đầu, thấy mắt cô có vẻ ngờ ngạc, đây là biểu cảm mà hấn thích nhất. Lại không nhìn được, cúi đầu hôn lên môi cô một cái, nói: “Anh đã nói với chú Tô rồi, mấy ngày nay sẽ khôi phục lại công việc cho em. Nhưng anh không muốn em quá mệt mỏi, thế nên chú Tô cho phép em mười giờ hàng ngày mới phải đi làm.”

“Vì sao? Em không muốn hưởng đặc quyền.”

“Buổi tối phải ứng phó anh, sáng sớm còn phải đi làm, cơ thể em yếu như thế, có thể chịu nổi sao?” Hấn cười: “Hơn nữa hưởng đặc quyền thì có gì không tốt chứ, với địa vị hiện giờ của anh, người phụ nữ của anh hưởng phúc theo anh không được sao?”

“Nhưng mà”

Hấn đặt ngón trỏ lên đôi môi cô, ánh mắt không đứng đắn: “Nếu em lại từ chối, anh sẽ không đồng ý chuyện tối hôm qua của em nữa.”

Trạm Lam đành phải nuốt những lời định nói vào bụng, có chút mất hứng bĩu môi.

Hấn bị tính trẻ con của cô chọc cho vui vẻ, hình như chưa từng thấy cô như vậy, vì thế thỉnh thoảng xuất hiện biểu cảm kiểu này làm cho hấn vô cùng yêu thích.

Giữ lấy gáy cô, khiến cô đón ý nói đùa, Phong Thiên Tuyền cúi đầu, áp lên môi cô, cạy hai hàm răng, đầu lưỡi dò xét vào miệng.

Trạm Lam nắm chặt cổ áo hấn, mặt đầy chuyện giấu trong cổ áo rơi ra, dán lên mu bàn tay cô, cảm giác lạnh lẽo.

Hấn ngậm lấy môi cô, quán quýt giao triền, âm thanh mờ ám vang lên bên tai.

Tới khi chút không khí cuối cùng trong lòng ngực cạn hết, hấn mới buông cô ra. Tựa ở ngực hấn, Trạm Lam khẽ thở dốc, bàn tay hấn vuốt trên sống lưng cô, giúp cô điều chỉnh hô hấp.

Giấy lát sau, hấn lên tiếng hỏi: “Em đã gặp bác sĩ mới tới rồi phải không?”

Cô không còn sức nói chuyện, chỉ gật đầu một cái.

“Em muốn giúp nhà họ Hạ anh có thể không can thiệp, nhưng em phải đồng ý với anh, trong khoảng thời gian này, phối hợp thật tốt với bác sĩ và đi Tô, mau chóng bồi dưỡng cơ thể thật tốt, hiểu chưa?” Giọng điệu của hấn rõ ràng là không được phản đối.

Trạm Lam đành gật đầu.

Lúc này hấn mới lộ vẻ tươi cười, vỗ lên hai má nóng bừng của cô: “Đi thôi, bọn Thịnh Khải còn đang ở ngoài chờ chúng ta ăn cơm.”

Lúc này hấn mới nghĩ tới có một đám người đang chờ ở ngoài sao?

Trùng mắt với hấn một cái, Trạm Lam vẫn ngồi ở chỗ cũ, không nhúc nhích.

Phong Thiên Tuyền đi hai bước rồi lại quay đầu nhìn cô: “Còn chưa đi à?”

Cô bấu môi, nhỏ giọng nói: “Không có sức.”

Phong Thiên Tuyền chợt nhíu mày, một giây sau, nụ cười trên môi càng rõ hơn. Hấn bước tới chỗ cô, dùng một tay ôm cô từ trên cao xuống, dán bên tai cô, nhỏ giọng nói: “Đúng là không có tiến bộ gì.”

Hấn tưởng cô là hấn chắc, thú tính xong còn sinh long hoạt hổ.

Trạm Lam không thèm để ý, đẩy hấn ra, mở cửa phòng bếp đi tới phòng ăn.

Thịnh Khải và Trì Hạo đã ngồi vào bàn ăn nói chuyện phiếm từ lâu, Hồ Ly không biết đang nói gì với đi Tô, khiến đi Tô cười vui vẻ. Nghe thấy tiếng vang ở cửa phòng bếp, ai cũng đều nhìn sang.

Chỉ có cái miệng của Thịnh Khải là không ngăn nổi oán giận: “Anh Ba, nếu anh vội vã như thế thì mang họa thủy lên tầng đi, đừng làm chậm trễ việc ăn cơm của bọn em, thật là, em đói đến mức hoa cả mắt rồi.”

Trì Hạo cũng hát đệm: “Tiểu biệt thắng tân hôn đây, cậu có hiểu hay không hả.”

Phong Thiên Tuyền cười lạnh một tiếng: “Xem ra hai người vẫn rất nhân hạ nhĩ, đúng lúc ngày mai có một buổi họp phải mở, Thịnh Khải thay tôi đi chủ trì, Trì Hạo ghi chép lại.”

Thịnh Khải khóc thét một tiếng: “Đừng mà, anh Ba, anh bảo em ngồi đằng hoàng một chỗ suốt ba tiếng đồng hồ thì còn không bằng giết em luôn cho nhanh!”

Phong Thiên Tuyền không thèm để ý, hiển nhiên là đáng vẻ không thể thương lượng. Thịnh Khải ầm ỨC giống như cô gái nhỏ nhìn về phía Trì Hạo, Trì Hạo nhún vai, tỏ vẻ muốn giúp nhưng không thể.

Trạm Lam ngồi xuống chỗ của mình, cảm giác được ánh mắt luôn dõi theo mình, ngẩng đầu lên thì bắt gặp đôi mắt của Hồ Ly.

Cô có chút xấu hổ, vội vã cúi đầu.

Hình như Phong Thiên Tuyền đã chú ý tới điều gì, nhìn về phía Hồ Ly, cười nói: “Nhìn bác sĩ Hồ còn trẻ hơn cả trong ảnh.”

Hồ Ly cũng cười đáp lại: “Rất nhiều người đều nói vậy. Có lẽ vì vẻ ngoài này nên lúc đi xin việc, nhiều người không tin vào khả năng làm việc của tôi.”

Lúc này Thịnh Khải cũng chú ý tới Hồ Ly, hiếu kỳ hỏi: “Nghe nói bác sĩ Hồ là ‘cái kia’.”

Hồ Ly biết hấn muốn hỏi gì, liền trả lời hấn: “Là Gay à? Đúng vậy. Có điều gần đây tôi mới chia tay với bạn trai rồi, muốn thay đổi hoàn cảnh sống nên mới về nước. Đúng rồi, không biết anh Thịnh có bạn trai chưa?”

Vừa nói Hồ Ly vừa nháy đôi mắt hoa đào với Thịnh Khải.

Thịnh Khải giật mình, không nghĩ tới việc mình lại bị Hồ Ly đùa giỡn, vội nói: “Áy, tôi rất khỏe mạnh, sinh lý tâm lý đều khỏe mạnh!”

Hồ Ly lắc đầu: “Thích người cùng giới tính với mình không có nghĩa là tâm lý không ổn, chỉ là xu hướng tình dục khác bình thường mà thôi. Nếu như anh Thịnh thật sự có suy nghĩ về phương diện này, tôi có thể cung cấp kiến thức cho anh. Đương nhiên là không thu phí.”

Thịnh Khải làm sao mà nói lại được con hồ ly như Hồ Ly, vội vàng nhích lại gần phía Trì Hạo, hận không thể trốn Hồ Ly càng xa thêm chút nữa, rất sợ Hồ Ly sẽ chú ý tới hấn.

Hồ Ly liếc nhìn Trì Hạo và Thịnh Khải, tỏ vẻ hiểu rõ, gật đầu: “Anh Trì và anh Thịnh rất xứng đôi.”

“Phụt.” Trì Hạo vừa uống một ngụm rượu đỏ, suýt nữa thì phun ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Giả Tình Thật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.